

**SIG LITERÁRNÍ TVORBA
V MENSE ČR**

PO BOUŘI

SOUTĚŽ SIGU LITERÁRNÍ TVORBA 2017

SOUTĚŽNÍ TEXTY

T1 Net eba složitých verš

(cyklus básní z nemocni ního prost edí)

Úvod

A najednou je lov k úpln jinde, v prost edí bílých a sv tlých st n. Za íná více p emýšlet, bilancovat, v ít a doufat. Uv domuje si cenu nejvyšší, která dominuje životu, cenu Zdraví... Najednou je lov k celý v bílém, ale duši má barevnou, vezme proto blo ek, ležící v zásuvce malého no ního stolu, a za ne psát verše, jako jsou t eba tyto:

And lé strážní

O and lech strážních víme své
a proto v íme tomu
pustím ji až p ijdu dom

Až p ijdu dom z bílých st n
z pokrývek v nichž se i snilo
a vyjde zase nový den
a všechno bude tak jak bylo
29.8.2017

Jeden z posledních dn léta

Zamával k ídly
a rozcuchal r ži ve vlasech
Ješt se polaskal
s cuk enkou pihovatého dešt
drcnul do zakutáleného
mí e Úpl ku
a trochu rozkro en a sm le
vešel do Duhy
8.9.2017

Ranní lék

K ránu m vzbudil děš
a hned m polapil
-Na m si nep ijdeš-
tak neblomný byl

Vedl mou ruku rozt esenou
polštá em zborcených myšlenek
a byla tu báse a m la jméno
byla tu báse m j první ranní lék
10.9.2017

T3 Vyznání

Kapky rosy

Podívala jsem se do tvých očí,
v té chvíli měly hloubku, jas.
A svět se náhle se mnou točil.
Já dala jsem své srdce napospas.
Kapky rosy jsem chtěla vzít si
a šáhla po ní ztěžle.
Teď místo ranní rosy
jen vlhké dlaně zbyly mně.

Pro...

Pistole revolvery
A trefíš přímo do černého
Veselý den i noc
Exempla trahunt
Láska je v nás

Podzimní den

O lásce sním.
Odkud přichází
z bramborové natědým.
Kladivo buší do spánku.
Rádio vypráví pohádku.
A já sním o štěstí s tebou.

T4 Bou e temnot

1.

Rozvalovala se v tichu krajina,
obloha halila se do tmavé,
se sluncem m síc usínal,
hrom plížil se ve tmách váhav .

„Kde jsi, blesku? Kde jsi?
Ješt nesmím ude it,
ekám, roním erné slzy,
nesmím ješt ude it.“

Hrot ostrý pronikl nebem,
jako svícen zá ivý,
pak ozvala se rána se slibem.

„D kuji ti, blesku milý.
Toto pro dnešek je vše,
slibuji ti jen mou píli
a tob žádné rozep e.“

Krajina získala svou sílu,
klidem je op t pokropena,
bou e útok jen klesá dol ,
ale konec toto neznamená.

2.

Ty osudu kapky
zastavily as
a jen utkv ly v nás.
„Bylo to studené,“ eklo d v e.
Ty osudu kapky.

Ty osudu blesky,
v temnu se zra í jejich síla,
rozzá í oblohu.
„Bála jsem se,“ dívka prohlásila.
Ty osudu blesky.

Ty osudu hromy,
ach, ty d sivé hroty,
do uší bodající.
„Hlasité,“ špitla do temnoty.
Ty osudu hromy.

3.

Ó bou e!

Ó bou e zlá!

Zaplavila jsi mo em krajinu,
nad námi zav sila erný pláš .

A te ... odcházíš,

odcházíš dál a dál,

znovu a znovu ni ěš nás.

Bu milou, sta í si to p át.

Už se nevracej, prosíme t .

Uposlechneš nás?

T6 Po bouři

Orgie všech vln

Mohls utéci mi...
Zavzpomínej!
Byl to den
zdánliv jako jiný.
Však k ižovatkou a semaforem byl.
Tys zastavil a nerozjel se.
Z stals stát a stojíš dote .
Tedy nena íkej mi te ,
m l jsi možnost zm nit sm r,
tys ale stál zkoprnlý jen.

Utéci jsi m l!
V p ístavu z stals stát
jak opušt ný koráb.
Rozpadlý a nehybný.
Kolíbán zatím na vlnkách,
uchlácholit ses nechal dát.
Poklidnou vodou usnul jsi,
prudký p íboj t vzbudil až.
A unášeje tvé t lo pry ,
však jinam, než jsi cht l,
marn hledáš lun záchranný -
nikde nic.
Zmítán orgií všech vln
ocitáš se dál a dál,
kde nikdy necht ls být.
Vedu t n kam já,
netušíš ani drobet kam,
však cesta je agónie tvá,
d lám za tebe, co ty jsi m l,
uvádím t do pekel.

Bárka ztracená

Bárka ztracená, marnivá,
co jiných vod cht la pít.
Unášet se nechává
bez kapitána,
co byl jí tíží.
Bárka d ev ná, pobledlá,
co hn dou barvu
dávno ztratila.
Pluje a neví kam;
vždy kapitána nemá.
Proud vody tryská
prknem prohnílym.

Služebník boží

Kostel zbořený
své vlastní zkázy
odbil hodinu.

Banda prokletá
shodila z kříže
Ježíše;
kříž polámaný na zemi,
v chladné koupeli,
co studí rány jeho.

Nebe se zatmělo,
tmavá oblaka se přihnala.
Soldateska odtáhla,
Ježíš stále leží na zemi.

Poutníkovy kroky tudy nevedly,
co Ježíše by pozvedly.

Kostel zabitý
očekává funus svůj;
velkolepý, s trubkou,
v něm pár koní černých.
Farář se cítí smutnou;
zástupci andělů
nemohou zpoždnět.
Vůlec ani svíčku nevezou,
svěho pána zapomenou.

Kostel ubitý,
co pochován byl v neděli.
Spuštěn do hrobu,
zbaven iluzí,
obraz pána pokřivený
odnesl si s sebou.
Do nebe? Do pekla?
Rozumí se samo sebou -
do hlíny v okolí.

T8 Živly pod kontrolou

Ticho po bouři

Tohle se stalo nečekaně
nebe náhle zernalo
mé nitro se zachvělo obavami
v hloubi duše slyším
koncert bouře znít

Zprvu staccato
sem tam šinel zazní
pak hrom už zcela převládá
bleskům obloha se zklidní
divoké ticho vydává

To ticho před i po bouři
kdy nikdo nevykřikne
vše ztišené v pokoji
taktovka u nebe otevírá
koncert v nebeské opeře

Údiv z nebe blesků
má rytmus, dvojím
kontrolují okna i okenice
i psy uklidím

Ten koncert vydává měv napětí
okno přitahuje zrak
znovu udeří hrom
a v zápatí je závěr
co víc se může stát

Nebeská opera jde do finále
vše opět klidné po bouři
obloha se rozjasnila
a klid si nebe zaslouží

PROBLÉMOVÁ ŘEŠENÍ

Opět kalné ráno
křikem blesků víkrát
co se to tu stalo
ptám se tisíckrát

Ticho po bouři
nevstí nic dobrého
nervní přiván

slova jadného

Ledové tvá e
cukající rysy
nic ne ešící bou e

Kalná rána
to spíš klepny on mí
než my najdeme ešení

PO BOU I

Slyšíš, vzpomínáš
už ani nevíš na co
stále se ohlídáš

Cloumá to s námi
zahrává si
vítr ten uli ník
nám cuchá vlasy

Děš do nás buší
vyrovnává vrásky
a vítr – ten kašle
na otázky

Bou e má živly pod kontrolou
vždy vy istí se vzduch
nerovné vztahy vždycky budou
a v nich netušený ruch

T9 Na zpustlé zahrad

Ležím tu jak bych byl své šaty
pode mnou lo ské listí hnije
a ještě hloub j´ krtek razí
slepé chodby poezie

Po b iše mi stín mraku te e
do zad m tla í plá ata
z hlíny chlad ásu po vym ení
vzpomínek vrstva navátá

Za alo přšet Brumlá hrom
as pode mnou mne do zad h eje
ke svému konci, krtek v patách
tam dole poezie sp je

Jablko padá ne ekan
jak letec sest elený v míru
tam a tam duní zrádné st ely
z kanón snících kanonýr

Jsem rozprost en jak mokré šaty
je slyšet krtek, te když ztich´
zahrada vlastní plody tráví
napravujíc tak lidský h ích

A pode mnou život v mnoha patrech
navléká šaty po starších bratrech

Pro revoluce

p ed bou kou ptáci ne
p ed bou kou mouchy

po bou ce mouchy ne
po bou ce ptáci

za bou ky bou ka
bez bou ky ptáci a mouchy

„sergej“
(...)

Je ve er
po bou ce
k pánovi se vrátil
ještě zdivo elý
pes

T13 Po bou i

V nevinném oblá ku bou kové mraky
Schovej se p ed výboji smrti
Zakázané plakáty s varovnými znaky
Stmelením paprsky nabydou Slunce sílu
Žár zkázou i poselstvím míru

Tak procházím tou naší nezávislou Prahou
A vci uji se do rolí t ch, jimž jsme vd ni
Dívám se zpátky s p ítomnostní dlahou
Kolem mne se mňhají lidé ve víru sp chu
Poslouchám symfonii p erývavých dech

Vím, že už se nikdy neotev ou jako p ed ním kdysi
Když stojím p ed jeho dve mi
Najde se ještě n kdo s jeho rysy?
Hrad a eka s racky z dálky
Lži a faleš, slovní války

Tak procházím tou naší nezávislou zemí
A myslím na iluze
Na to, jak jsou lidé radši n mí
A po tvá ích mi kanou slzy
Pane prezidente, moc m to mrzí

Krájíme vzduch
Snaha krotit p írodní živly
Vždy Slunce je b h
Rozpustilé e ení kalných vod
A b h je ct n tím, kdo stvo il hromosvod

T14 Chmurno

Te už není kam pospíchat -
to zničené nic nezachrání
a zbytek mi bez tebe stejně nedává smysl.

Ležím zrovna na tom místě,
kde jsi lehával i ty, vzpomínáš?
Bylo nám dost
a přece málo na to, abychom chápali bohatství času,
který jsme strávili spolu.

Ležel jsi
a já měla strach.
I tak ale ani jeden z nás nevdělal, čeho se vlastně obáváme.
Obavy ti malují scénáře -
žádný z nich ovšem nebolí tak moc, jako pohled na to prázdné místo
Na místo, kde jsi býval ty.

T15 Po bouři

Kam odešla ta rozzu ená žena?
Zlobou po krk pohlcená,
p i jejíž ch zi p lo na k ru
stovky a tisíce tenor .

Odešla ml ky, uražen .
Tak, jak se sluší každi ké žen ,
stopy po sob zametla.
Kam se jenom pod la?

Zbylo ticho, ani ptáci nep li,
ani tenory nezn ly.
Jen její slzy zloby byly v louži
tak, jak to bývá po každi ké bou i.

T16 Až k ránu

Až k ránu,
kdy noc jde spát
a svítání barví oblohu do r ůžova,
sbírám lístky r ůží
a skládám z nich
r ůžové vzpomínky.

Až k ránu,
kdy r ůž z lící už dávno vyprchal
a naivní ideje jsou dávno ty tam
jsou mé o i
oknem
do mé duše.

Až k ránu,
kdy mé modré o i
kontrastují s r ůžovou oblohou,
až k ránu,
kdy se naivní ideje
zm nily na r ůžové r ůžové vzpomínky,
až k ránu,
kdy už na r ůžích
nezbývá jediný lístek,
až k ránu
si p iznám,
že mi chybíš.

T18 Po bou i

Na okenním parapetu sedím
s koleny p itisklými k hrudi.
Skrz sklo plné kapek hledím,
hled ven klid v mé duši budí.
Zvuk hrom se ztrácí v dáli,
blesky jsou matnou vzpomínkou.
Listy strom , jež ve v tru vlály,
jako by se snad bou ky bály,
to jim by se m lo dostat chvály,
že jako hrdinové bou i ustály.
Hlu né bubnování deš ových kapek
v tichou ukolébavku se prom nilo.
Na okenním skle se do mapek
slévají slzy mrak , trošku zmatek.
Tak jako erné mraky plují o kus dál,
i mou hlavu navždy temnota opouští.
Duši mou nesvívá již ostnatý šál.
Snad hledá si ob v osam lé poušti.
Srdce mé zas pocítilo dotek volnosti,
již nemusí se choulit v rohu tajností.
Pouze zahalené v závoji v rnosti,
však taky není jiné možnosti,
než návrat do bou ky blízkosti.
O ima se v prázdnot ulic topím.
as se zastavil,
jako by ke zdi byl p išpendlen kopím.
Jen v dálce z pár komín se kou í.
Ach, jak miluji to ticho po bou i.

T20 Kam se poděla lidskost?

Rudé pole tichem pohlceno
k modrému nebi smutně vzhlíží,
těch životů co bylo jen ztraceno,
byť víc již si neublíží.

Vždy po bouři světýlko života zhasíná,
příroda truchlí, je zpustošená,
dřevostojník pod tělem vojína hrdě usíná,
a jeho žena zůstane opuštěná.

A pod vysokým dubem – tam kaluž krvavá,
hlava není s tělem spojena jak bývala,
teď možná již mocný muž přiznává,
že zvolili lidskost jako rivala.

Pak slyšet hromy znovu je,
z hlavní se opět kouřící,
kolik mužů ještě se pobije,
kolik jen přejde smrtících bouřic?

Oni pro nic bili se dlouhé hodiny,
nemohlo skončit to jinak než pádem,
plakaly pro ně doma rodiny,
oni tu trpěli žízní a hladem.

Avšak nic po nich nezbylo – jen těla spálená,
popel vítr rozfoukal na místa blízká i vzdálená.

Hleď! Tam v dále noha, tam krvavá hole,
to podoba bitevního pole...

T21 Po bou i

Motto: Ú elem žít je p inášet radost, nikoli zapomenout a p estat být, v ase se narodit a s ním splynout. V prostoru blízko nebe nést sv j štít, a poznat omamnou v ni št stí.

Po bou i

P níci závoje vln kon í
svou pou na pláži,
Vítr p esýpá jemný písek,
cítím lehký dotek dun
p echázející v šepot v nosti.

Je po bou i,
z mrak vystupuje Ararat.
Kde z stala Noemova archa?
ptám se ozv ny,
ale nebe ml í.

Mar anská hudba

Rain Man, „u ený idiot“ – savantista p ezdívaný Kimputer
znal nazpam dvanáct tisíc knih, ale v b žném život
neobešel se bez pomoci otce.

Poznal jsem takového, byl po úrazu mozku
a p ipomínal stroj s um lou inteligencí.

Vid l p esn události, které se staly,
ale nerozeznával je ve fotografické podob .

Jeho vzdálené vzpomínky na minulé životy p icházely
skrže podv domí.

V roce 1990 vypráv l, že „Mars není vyprahlá planeta,
ale má i místa s ložisky soli, která nemrznou
a nasávají vodu z atmosféry do svých kanál “.

Až v roce 2014 to potvrdila kosmická sonda NASA.

V bezv domí naslouchal „chrapotu smrti v hlasech
žízní vyprahlých hrdel“. Mars byl podle n ho
d íve obydlenu zemí.

Co se událo, že není? Na to mi odv til:

„Z mar anské poušt ke mn doléhá
zvuk artézských studní, odkud erpadla

v zoufalé snaze o zachování oáz
pumpují vodu, zatímco nukleární oh ostr jci
dospávají sv j zkamen lý sen.“

Za tímto tajemstvím nedefinovatelné prázdno,
ale snažil jsem se ur it diagnózu.

Hledal jsem mezi zvuky jeho hlasu
skryté slabiky zaznamenaného asu
v šifrovaném poselství o klopýtnutí gen .

„B h se snaží zadržet pouš imunitními hrami
na obraze dávných obyvatel,
co tu byli p ed námi, jenže v b hu asu

p estali respektovat ú el svého bytí“,
tvrdil savantista.
Šlo o fenomén genetické pam ti?
as ztratil své hranice, muž p ipomínal Noema.

ísi neviditelná ruka

ísi ruka neviditeln objala bílý kámen Montmartru
v neposkvrn ném po etí na Ho e mu edník .
Pod schody baziliky Sacre Coeur bije
srdce Guillaumea Apollinaira
na narozeninovém dortu Marca Chagalla.
V malé kavárni ce íšík rozkrojil dort a nabídl ob ma host m.
Když sn dli dort a vypili kávu, p ilétl odkudsi p ekrásný motýl.
Dívka v modrém se naklonila k zrcadlu a básník prosté touhy
Chagalla poprosil: Zachy tu krásu
dívky od nejmenšího detailu,
odraz její duše na mém selfí ku, bio ip zázraku kdesi se narodit
a na Montmartru p ežít.

T22 Na jitrocel

Holubi v takovém case chodí na jitrocel,
kurty jsou jim nezavěny,
chodí tam, nemocí kroucení,
dříve pracovali v cukrovarech v okolí,
provazoví chodci (s hnátky)
takový paní.

Dnes chodí na jitrocel,
a na černé brouky, kteří se pohybují pomalu,
chtěli by soutěsků,
dost mají posedání.

V úterý bude apokalypsa,
ale i ta bude šizená a nudnější,
než naposledy,

ti starší chodí na jitrocel
až po dešti, nebo navečer,
když zvlhne.
(Mladí sní o Rusku.)

Vždy , co už potom

Vždy odpad je starý...,
poj radši do kina,
i chat ty flašky,
ten kolektiv.

Není nic horšího skutečnosti,
možná sou ty kroužky zrušený,
možná sme blbě jen platili,
všechno se to sešlo...

Dlouho jsme hovořili o penězích v cech, a dívkách,
na co jsme měli,
to bylo ekonomické,
zbylé se ponořilo taky dlouze,
až obrostlo.

Příliš jsem vydíral psaním,
a miluji červenohlavé s tečkami,
co by se stalo,
kdybych se o tebe ani nepostaral?

Vedle po ránu

Poj , zmrdáme si jako svatí,
až nám vyletí ošklivost z e la
a bude to milování plné nedorozum ní a amatérských názor ,
jak ale po tom zaženeme hlad,
když ti z utržených ran
tr í jen stébla
a kusy spe eny
rán,
a hlína
budoucí meta-karbon
a už ani nezapíváš.

T23 Šumava po bou i

Rád si procházím šumavský hvozd,
i když ne vždy si připadám jak zvaný host.
Radši mám přeci jen bahenní slá, ,
o níž napsati dá se celíká sta .
Nejradši mám však šumavská jezera,
kde utopit dá se každíká nevrá.
 asto jdu obtížkán nemalým jhem,
tu touhou svou, tu batohem.
Občas mě překvapí ztepilý o ,
kopyta jeho jdou, bo , co bo .
Když s hrůzou zjistím, že nejsem tu sám,
svoji schrávkou v bujarý keuschovám.
V dále však Plechý stojí si dál,
jako slovučný to Šumavy král.

T26 Mládí

To ráno
po bouce
vpadla do dne
žhavého. Snídání prostě pod oblakem slunce,
to slunce zhltně jitru šelky. A perly sprchy
A zajde. Ale nepotkal jsem tu krámkou s moraty
ani tam na louce
se zlatými kely
a tolik
ti toho říct. Pedešla s mým: „Zavaž si tkaničku.“ A pane!
Z vlasů ti sluncem dotčená slza kane. Na špičkách našich bot
Zase zašla horka.

Když ustal déšť

Když ustal déšť, tak o ní snil
že je tou pravou. Neb snil. Zrovna se totiž probudila. Usedla,
ticho pochopila. A nevěděla, že s ním mohla
koneckonců žít, i žít. a zase hrom
Až skončí déšť, až dozní zvon
tak já vím, že se Jorika
v tom dešti najde u okna. A napadne ji na vteřinu,
že mě sní ráda s cukrovím. A pokud ne, tak místo lásky
řekla bys mi na otázku: „Tak to ti nepovím.“

Kusem vlhké bledice

Jednou jsem šel pod stromem!
Už dopraly se děti. Už byl mír. A na bruslích
kol jeli Jorika i Jakub „Ahoj.“ Ta chvíle.
A já snil jak Poe. A strom je daleko. A bývám sám. Já poslouchal
Klid dal se k nám
A tomu klidu nevadilo, že slova jenom šelestí
a stačilo být v náměstí
kamínkem
A žít.

T27 Trojí p iplížení k Pravd

Bou ící se láska

Jedna noha v odpadkovém koši
a druhá se promenáduje po mole
jeden krk líme ek nosí
a druhý, co? ty vole.

Dv ásti jednoho t la
kdybych tak moc cht la, jak necht la
a mým druhým já byla,
ve e i bych nazvala snídaní.

Šeptáš, kým mám být,
k i íš na m sladká slova
skute nost, fakta, nesmíš snít!
kanárka nevysedí sova.

Roztomile m navádíš k h íchu
a tišíš pohledem m j smích,
to ty jsi tady k smíchu!
dusím se, hlas tv j ztich‘.

Jak nízko poletuje má e ,
dívám se na ni shora,
p ízemnost, to je k e .
„To blbneš z horka!“

Zápasím, dusím, pa ím
se, hasi ské auto vyráží
k hn vu plamen m, vím,
nedostatek tvé vody m nesvlaží

„Bože?“ Plá u slzy, te e pot,
burácí tiše smutek m j mezi horami,
plíží se, krade tichý šok,
slyšíš to nap tí mezi námi?

Zm mých myšlenek k tob má lásku hodnou pana krále
jen šustí mezi sebou, hádají se o mou nehodnost,
zda milovat m budeš stále,
nemáš m už dost?

„Bububu“, ohromné Lásky jsem se lekla,
když zabubnovala na okno mého sv ta,
dnes ji však otev u, snad bych i klekla...

...p ed tím ístým vzDuchem, co smí il s nebem zemi...

Za mraky

I.

*Za oblaky se svádí ticho a temnota,
jejich jasný hlas se nese až k uším toho,
kterého miluje samota
a medová chvilka druhých
s ním sdílí,
umí už jen
žít pro tu chvíli.
Tehdy pohlédne za obraz,
za postav všech,
tvou síť a život a čas,
kde chvilka jak milenci dech.
Snad zná je tak dobře v ruce
jak postaví vodou,
vidí a zná,
však nechápe
tajemství lásky svodě,
bloudí v království svého prázdna.*

II.

V mlze nachází náhodou
jeden druhého,
milují se léta,
aniž by kdy zašli,
kdy skončíli.

Spolu utíkají
svému svátku,
spolu,
ona vpravo
a on vlevo,
zde je nejkrásnější.

„Chci poslouchat tvůj hlas,
v něm vidět tvé představy,
v tvých očích, snad aby
se okamžik políbil s věčností.“

V tichu a tmu
nic se nestalo,
ze z hedvábných nití
stojí mezi námi,
nesmílo touhou se sytí,
nedotknutelná
jak pevné základy katedrál.

„ekám, že ji zbořím svým pohledem,
že slova dám tvar,
oživím je dotekem, ...
mizím, protože tě miluji.“

„Slova jsou uzamčena v tvých očích,
jsem otrokem tvého mlčení,
vytrvalým posluchačem gest,
každému, co jeho jest,
tobě mně
a mně tebe.“

Paláce sín
a jeho vln
mámí a ulpívá na těle,
na vlasech, na duši.

„Zastavil jsem se.“
„A přinesl slova,
na něž ekám?“

eká na dotyk,
na pohled,
na návrat.

Vrací se, aby mohl odejít beze slov
s dlužícím dotekem.

Prahne po slunci,
dlaní se její dotknout,
rukama obejmout.
Pro jeho žár
smí se však jen
hřát v jeho svitu
a paprsky si nechat probodnout srdce.

Hliněným džbánem bez dna
odtéká cit,
co dovnitř lije,
douškem z něj neupije.

V očích zůstala
blízkost mezi dvěma.
nevinná a čistá láska,
korunu nevlastnila,
přežila v jejím lesku.

III.

Mému prázdnu rozumí pouze smrt.

*Neznám ji, p esto je se mnou stále,
v ní mám nejlepšího p ítele,
na n jž si nevzpomínám.*

IV.

Utíkáme své duši,
ona se kochá,
ona žije,
ona si vychutnává poslední sousto.
Zatímco ústa
chrlí slova
a ženou se za svižnými tóny vojenských pochod .
V pasti v zní své zoufalství
z tolika sv t ,
v nichž nestíhá žít.
Jedno t lo,
mezi dv rozd lené,
bláhov sp chá
za láskou,
k níž nedob hne celé.

V.

Z domova zbyly st epy vzpomínek,
zanechaly po sob spouš .
„Pomoz mi jej uklidit svým smutkem.“

VI.

Žízním,
když se z íkám vody?
Nebe se otev e
a dá mi napít.
Ztratil si m u pramene,
ve svých snech.
Rozumím kráse tvých sn .
A zahalena Vodopádem,
miluji dnes ve er kapky tvých slov.

VII.

*Ledová hladina mého nitra,
odráží jinakost každé Lásky,
když brzy z jitra,
vystupuji v hory cizích obraz Té,
abych z výšky sm l sv j prázdný zrak
naplnit pohledem na Ni.*

Kokokonec

Zase ona! ta šelma, která požívá vnit nosti,
ten ev, který se rozléhá v mém nitru,
myšlenky, co plodí starosti,
noc, co nesmí uje k jitru.

Drásá, co se dá,
ni í, na co p ijde,
co znala, už nezná,
pozvolna ukusuje okamžiky života
a hlubší je než samota,
co do blba zírá,
šperky ov n ená prostota,
sežere, co se dá.

Ti, pro n ž naše srdce p lo, odcházejí,
zmizí bez rozlou ení,
jsou sami, když poslední dech vypoušt jí
do noci bez rozedn ní.

Až setkáš se s t ly mrtvých,
ne cizích, t ch milých,
o i otev i tomu, k emu jsi slepý byl,
k tomu, že smrt je, byla a bude
dokud lov k bude žít.

Za okny se toulá tma celého sv ta,
a smrt páchne mezi námi
jak kou z cigaret, co plíží se z balkonu na balkon,
jak nep íteli dárkem v novaná vendeta,
já a smrt, s ní z stáváme my sami
a ticho.
Kde je smrt, když jsem já?
Kde jsem já, když je smrt?
Míjíme se, jak blesky uprost ed bou livé noci.
A p esto je ve mn neustále p ítomná
žije si vedle mého života
a eká, až ten pozbyde sil.

.
.
Tam. N kde. Daleko.
Tady. Všude. Blízko.
Kapky života a kapky smrti
splývají v kaluži mého já.

Ve vzduchu oroseném nad jí
se objímám s t mi, co zem elí.
A až m blesk smrti zasáhne
do kám se snad setkání s Tím,

po n mž žízni vá zem prahne,
v n mž m žem po smrti žít.

Za za átek.

T29 M j bou kový mrak

P emohl mne jako letní bou e
Zahalil do mrak vášn
Jisk ení ve vzduchu mezi námi
Blesk v jeho o ích
Rozezn l hrom v mém srdci
Padl na m jako déš
Svlažující t lo vyprahlé touhou

Je po bou i
Však nadchází období deš

Bou livý akt

Poskvrn ná jako obloha zahalena temnými mraky
Spálená jako strom zasažen bleskem
Zlomená jako v tev po vich ici
P elitá jako kv tina po neustávajícím dešti
Rozt esená jako pes d sící se hromu
Nejasná jako maják v mlze
Nep ítomná jako st echa po hurikánu

O i jako dv díry po krupobití
a rampouch zabodnut v jejím t le
zapadaným sn hem

Rozpálená

V íla jsem v lásku
jako bou i silnou.
Vše dala jsem v sázku
a s p edstavou milnou
roztála v tvém objetí.
Však nebylo to pouto,
co p e kalo by staletí.
Jak zasažena bleskem,
rozpálená na prach
a sama se svým steskem.

T31 Esence krásy

Z roztíštěných zrcadel
stoupá esence Krásy
jako letmé mávnutí
k řídce divoké husy

Kdysi do nich vstoupila
vládnost duhových očí
vznešeného anděla
za svitu jarních loučí

Pak se bouřila
co trhá duši v pláči
a laskavost se ukryla
do křehkých sutin

* * * * *

Ze stěpin se pozvedá
fontána řídce Krásy
orchidej z Eldoráda
která vše zvadlé vzkříší

T35 Po bou i

Zmu ená duše kr í se v kout ,
ztrápené t lo táhne káru dál.
Ješt chvíli a už nenajdou T .
Tohle fakt nikdo ne ekal.

Inzerát I.

Hledám muže s pevnou náru í,
co v ít m znovu nau í.
Má srdce co h eje, ne jen zebe,
vidí i nás a ne sám sebe.

Inzerát II.

Zna kový Ken, ve výborném stavu
hledá novou Barbie pro zábavu.
(Ta stará již není mazlí ek,
už vyždímal ji Kení ek).

T37 Bou e jako bou e?

Bou e jako polévka

Bou e se p ehnala p es náš kraj,
jak polévka v talí i p es okraj.
A vala d va z plných plic,
a snažila se sebevíc,
nezbylo z ní zhola nic.
S vylitou polévkou snadno si splíst,
jakmile ut eš st l, m žeš dál jíst.

Bou e jako rodina

A se vracím odkudkoli,
v kteroukoli hodinu,
vždycky mi setkání s bou í,
p ipomene rodinu.

Z ista jasna objeví se,
dom se jí nechce,
jako naší drahé tchyn ,
zbavíš se jí t žce.

P ipomíná sest i ku,
vždy, když mi hu í do uší,
p ipomíná p ítele,
zalétne, kam se nesluší.

Jako máma dá mi napít,
pramenité vody,
jako táta umyje mi,
zablácené boty.

Sladká voda se slanou,
už hraje na mých rtech,
to m šlehá skrze bou í,
moje vlastní krev.

T38 Tichý šepot

Ztracené jitro

Tmavá nebesa byla obklopená mou duší,
která objímala pouto suchých rží,
má nad je opadala jako luny kvítí,
když jsem si myslela, že slunce stále svítí.
Ty hromy odnesly mou radost,
blesky, vnesly mi chladnou marnost.
Tón mého bezradného hlasu,
doléhal až k prázdnému lesu,
kde ležel můj stín
s květy padající na klín.
Mé bosé nohy se dotýkaly vlahé trávy,
poslední slzy nebes dopadaly na mou bledou tvář,
do mého nitra, kde není žádná zář,
jen má úzkost dostávala se mi do hlavy.
Všechny ty rozkvetlé sedmikrásky,
co vydávaly nadějně hlásky,
plakaly v objetí zlomené lásky.
Všechny ten jemný vánek,
se zmanil do hrubého větru,
kdy shodil plný vody džbánek
a zklamal dotek, lásku světlu.
Ještě v dálce byly slyšet vzteklé hromy,
již daleko za našimi domy,
ve kterých nám spal prach lidských noh,
co tančil i v té nejtemnější tmě.
Mé bosé nohy se dotýkaly vlahé trávy,
mé oko sledovalo již rudé krásy,
mraky červené, co už chtěly spát,
a do snů se lidem vkrást.
Dotek pevniny mechu,
uklidil strach mému dechu,
srdce mě vilo ptačímu zpevu,
a zapomnělo na slzy mokrého hnízdě.
Přestalo pršet,
jak kdyby se srdci už nechtělo brečet.
Nebe otevřelo svou
Úzkost, radost.
Vztek i lásku vykřik.
Světlo i peklo.
Mé tělo bylo v objetí vlahé trávy,
v naprostém blahu zlé krásy,
silná slzavá nebesa,
probouzela uvadlá poupata.

Nad jiné nebe

Ze všech stran se ozýval krajinný šepot,
který poslouchal můj srdeční tlukot.
Byl stejný tak neklidný jako bouře,
co zanechala tu chladného kouře,
který se rozprostřel do korun stromů,
opřel se o stěny starých domů.
Ale i když bylo šero v lesních kapradinách,
snila jsem ve stříbrných pavučinách,
které ukolébávaly mé ztuhlé tělo,
se zavřenými víčky bdělo.
Symfonie hrála ze spících píků,
která objímala mou chrabrou hru,
a všechny ty krystaly v srdci mém
náhle hrály,
jak kdyby stébla trávy mi to povídaly.
Když pohlédla jsem na nebesa,
co ještě před momentem
třásl se v pláči,
symfonie zahojila nicotnou zář.
Nebe bylo pohlcené rudou láskou,
co prožít měla mé spásou,
ode všech zlých hromů
a blesků,
ode všech zlých duší
a suchých říček.

T39 Bocca della Verità

V soumraku rozumu rozuzlené emoce
vyh ezly z mozkové k ry šedé.
Mluviti st íbro – mihne se v setm lém v domí
myšlenka jediná.
Skrz záplavu slov tryskajících
dravým proudem ven
z Bocca della Verità.

as vypršel do mojí kapsy
ukryl se za zdmi mého ml ení.
Te vzh ru se škrábaje
chytil m drápy jak páp í zmítané v trem.
Je pozd zastavit rozjeté vozy
a nerozum sko it jim pod kola.
Kodrcají a sk ípou falešnou melodií.

Ustanou náhle, zabrzdí zprudka –
v podzemí zav eli kohouty vody.
Doznívá pr trž, jen pár deš ových kapek –
tu a tam uknou zlehka.
Rozplynul se mrak nad krajinou mé k ry šedé...
Rozednívá se mi – ml eti zlato.
Je po bou i.

T41 Pohledy

P írodní

Poslední deš ová kapka
na zem z listu sp chá.
Dopadne s ní ostrý tón.
V louži rozezn l se zvon.

Ten zvuk pohladil mé uši.
Mokré vlasy mi tak sluší.
Prošel jsem bou í – peklem.
Te mohu být ráje sv dk m.

V dálce lesa šumí listí.
Hlása, že už slunce svítí.
Paprsky protrhly lesní korunu.
Sv tlo roztáhlo lesa oponu.

Tak tan ím mezi paprsky sv tla.
Vnímám zázraky života.
Všechnu zele na stromech.
V ni, kterou skýtá vlhký mech.

Odprošt n od starostí.
Cítím se zase svobodný.
Obklopen životem.
Cítím se zase života plný.

Pro se lidé bojí dešt ?
Bez dešt by život nebyl.
Pochmurná bou e
ráj vytvo it m že.

Milostný

Ležíme si po boku
na staré d ev né posteli.
Na novou peníze nebyli.
Hlavn , že jsme spolu.

Byl to krásný pocit,
když naše t la dotkla se.
Cítím v tob soucit.
Naše duše st etly se.

Škoda, že je to jen do asné.
Po každé bou ce
Lásky žár vždy lehce uhasne.

Proč musí mít všechno konce?

Po bouři co říkáme jí láska
leží vedle moje kráska.
Plný emocí a radosti.
Snad se mi neztratí.

Tak v teple peřiny
proudí mnou myšlenky.
Co bude s námi?
Co bude s námi?

Realistický

Znovu setkali se
názory velice odlišné.
Znovu potkali se
osoby povahy rozdílné.

Mal jsem říct co řekl jsem?
Co když nebylo to správné?
Jen odlišili jsme se názorem.
Vždy jsou tak chladné.

Jak něco jako slovo
něco tak prostého
může ranit lidské city.
Do paměti se slova vryly.

Slovní bouře je za námi.
Nehleďme na naše rozdíly.
Zahojme své otevřené rány.

T45 T i bou e

Po první bou i

Schýlilo se k bou i,
tenkrát v Sarajevu,
podlehlo lidstvo
války kolob hu.

Tenkrát v Sarajevu,
došlo k atentátu,
jediné, co v dalších letech zbylo:
oplakávat ztrátu...

Ztrátu t ch, jež na bojištích padli,
jejichž krví pot ísn ná t la zchladly .
Ztrátu t ch, jimž kulka prorazila hru ,
klidem jim v ný spánek bu !

Po ty ech letech se mra na roztrhala,
nevrátí se životy, které bou e vzala.
Tuny hn dé hlíny, jež mrtvá t la kryjí,
bou e zanechala jednu z d r v naší historii.

Po druhé bou i

Skon íla bou e minulé dny,
zni íla nad je, životy, sny.
Trvala dlouho, celých šest let –
rok t icet dev t až ty icet p t.

Smrt byla bleskem,
blesk smrtí byl,
provázen steskem,
kdo ještě žil.

Ledové st ely,
jež hromy zna í,
vytvá í slzy,
co v o ích se zra í.

Houkání vlaku, když zazn lo z dáli,
plakali lidé, jež strnule stáli.
Šest cíp na šatech proklínali,
aby vše bylo jen snem zlým, si p áli.

Bou ková mra na však
na nebi stála,
vzala, co mohla,

co mohla, vzala.

Vlak dojel na místo,
budova, dým
a na zdi nápis –
Osv tím.

Po šesti letech byl konec již všemu,
boui, život m, i tomu Tvému.
Poboui pusto, smrt a plá ,
zem eli tisíce, pro ale? Na ?

Památky na boui až dodnes máme,
budovy smrti a zesnulé známe.
Znamení boue, jist to víš -
proklatý, odporný, zahnutý k íž.

ást lidských d jin
zni ena byla,
hromy a blesky,
jen jedna v c zbyla.

Doufat jen v lidi, že budou moud í,
že nikdy již o i nep imhou í,
a že již nestvo í
na nebi boui!

P ed a po boui t etí

Dv boue lidstvo zachvátily,
potoky krve životy smyly.
Donutí lidstvo nebohé ob ti
zachránit planetu p ed bou í, p ed t etí?

Obloha nyní již mraky skýtá,
avšak je jenom na lidech,
zda cht jí pomocí monstrózních zbraní,
navždy již utnouti každému dech.

Všechny dny na Zemi sepsati hned,
podtrhnout, se íst a pak navždy smazat,
vývoj, jež skýtal t ch miliard let,
ve zlomku sekundy pohltí zkáza.

Všechno, co lidstvo zde stvo ilo,
padlo by v mžiku v zapomn ní,
oko by naposled spat ilo,
to, co tu bylo a najednou není.

A proto, pokud se jednou stane,

že dojde ke t e t í bou í,
Zem ě pod tlakem zbran í nám vzplane,
život se rozplyne v kou í.

A pokud p ě jdete ulicí m ě sta
a náhle z oblohy snesou se zbran ě ,
víte, že kon ě í zde života cesta,
se slzou v oku jen hledíte na n ě .

Když poté dopadnou, ozve se rána,
ohnivá vlna te ě ší í se všude,
Zem ě se rozpadá, osudem hnána,
víte, že ut ě cí nemožné bude.

A tak jen zdrceni, vidíte davy,
kterak se uprchnout snaží,
Vy a pár odvážných – vzty ě en ě hlavy,
ekáte, až se vše zpraží.

Když je pak vlna již v smrteln ě blízkosti,
naposled k Zemi své vzhlédnete,
s pozdravem rodin ě , s pocitem úzkosti,
jako d ě m k nebi se vznesete.

Vše je te ě pry ě a lidstvo již není,
planeta celá nám zaniká,
vše padlo ve v ě n ě zapomn ě ní
i tato báse ě prost ě ho básníka.
Takto to dopadne, pokud se lidstvo
nenau ě í žít v míru,
nám však tu zbývá jen jediná v ě c –
neztrácet v p ě žítí víru!

Dv ě bou ě e lidstvo zachvátily,
potoky krve životy smyly.
Donutí lidstvo nebohé ob ě ti,
zachránit planetu p ě ed bou ě í, p ě ed t e t í?

T47 Bou e v nás

I když možná zdá se,
že dost už bylo dešť ,
nemá smysl vzdát se,
vydrž!
Vydrž ještě !

Vždy to nejsou
pouhé fráze,
za mraky se Slunce skrývá.
A že přší ím dál víc?
Vem si deštník,
kouzelnou moc mívá.

Tím deštníkem je úsm v.
Odežene hromy, blesky,
zkrátka všechno nemilé
a d íve než se nad ješ,
máš št stí ty i promile.

T48 Trojice

Na pláži

P i nemoci
plné h m ní
vykašlalo mo e
to temné ze svých hlubin,
aby bylo zase ísté.
Na bílou pláž.
A nikdo na ni nejde,
jen raci se slétávají
na erné chuchvalce.
N kdo se totiž musí živit temnotou,
aby zmizela.
A nemá tak smysl
vy ítat t m pták m,
že jejich šedé pe í
není bílé.

Uvnit

Ozvala se rána,
když zá ivá gilotina
rozp lila moji duši
a já dostal od sv tla vstupenku.
Do temnoty.
Bou e už dávno utichla,
nikoli však hlas
obou mých polovin.
Jen slova se totiž
mohou dostat
skrz m íž uvnit m .
A íci,
že p íšla jiná bou e,
která se nau ila ml et,
nebo ticho
bolí nejvíc.

as

Noc byla tak temná,
že se pla ící nebe muselo
n kolikrát pok ížovat,
hlasit ,
a zavolat vich ici.
Ta vala,
teprve až ráno utichla,

ale pak všechny hodinové ru i ky
za aly ukazovat minulost.
Asi kv li tomu v tru.
Ne kv li jeho síle,
ale ze strachu,
že by v budoucnu p išel zas.
A ne sám.

T50 Už nesvítá

je šedivý den
a kapky dešť
padají a padají
a padají ještě
a temná peřina
nasáklých mraků
klesá dolů
na naše hlavy
a prší voda
znovu a znovu

tu kapka rosy
vykukne z trávy
a další a další

já koukám na n
pak v bhu a bosa
je zadupám do hlíny
přijdu
od mohutné zlé
šedivé peřiny

...

Oblohou cloumá
země tásá
A nikdo netuší
co se chystá
Tvou tvář zkoumá
kapka z nebe
Smutek ti sluší;
zdáš se tak listá...

Oblohou burácí
žal a stesk
víno a doteky
plané země
Srdce se potácí
v šedý lesk
Do stejné země
padám zase v křehce...

Oblohou mihotá
svíčka nad je
Žene se vichřice
padají lesy
Nikdo už nedutá
co si se neděje

N co se ztratilo
kdesi – kde jsi?

Oblohou ženou se
šedavé mraky
Ruka se snaží
zachytit mráz
Sápe se po touze;
nahmatá ptáky.
Po lásce baží;
nahmatá sráz.

...

st ny se svírají,
svírají smí liv

ude il hrom
a dvanáctá odbila

dopadla slza
navždy a s p íslibem

vzala n ž do ruky,
v tichu se zabila.

T53 Ukrutn vzrušující bolest

Poslední společná noc,
několik slov,
nekonečné silné hradby naší lásky,
jsou již nenávratná minulost.
Poslední společná noc,
její krutá pravda,
roztrhaná pouta naší lásky,
to je ta chmurná budoucnost.
Konec existence naší společné duše,
neekonaná krutost našeho bytí,
protržená propast naší vášně.
Své „promi“ – vyslovím tiše,
kdo se první do pasti samoty chytí,
jsem to já, ano, vážně.
Ztracené naší lásky vzpomínky,
a černé obrazy naší minulosti,
já jako osamělý strom v poušti.
Tvůj pohled, jako oči máma nejvšestší cizinky,
srdce naplněné upřímnou nenávisť,
z naší lásky nic jen kosti.
Krutá bolest, která plní mou duši,
bolest na které jsme závislí,
ach ta ukrutná
vzrušující.
Bolest.
Mělo to být jen ty a já,
dny plné radosti
a noci plné touhy, už tu ale nejsme oba dva.
Příběh naší lásky našel svůj konec,
dny plné utrpení
a noci plné vzpomínek,
už tu nikdy nebudeme oba dva.
Krutá bolest, která plní mou duši,
bolest na které jsme závislí,
ach ta ukrutná
vzrušující.
Bolest.
Bouřlivý cit, jež zničila naše hradby,
vítr, který unesl naši vášně,
a déšť, ten spláchl i tvůj jediný cit.
Si posledním veršem mojí životní skladby,
na konci ní jsem ke dnu stažen,
a už jen přežívám – nechci žít.
Smrt - jediné vysvobození,
Smrt – podstata budoucího života,
Smrt – jediné mé přání.
K letem utrpení jsme však byli odsouzeni,
nic jiného jen krutá samota,

city, emoce, vaše – nic už není.
Krutá bolest, která plní mou duši,
bolest na které jsme závislí,
ach ta ukrutn
vzrušující.
Bolest.

T54 Bou e v duši

Z klobouku bílé králiky po ád tahá,
Úsm v, šarm, je mi drahá.
Kouzelnice ve fraku zá ivém velice,
Mé tajemství má zav ené na petlice.
I v t ch nehorších chvílích p i mn stála,
Má o mne strach a stále se o mne bála.
Pomáhá mi podporou, dopisy i nad jí,
Snad se brzy shledáme, ale venku – rad ji.
Místo, kde se nyní její kamarád nachází,
Z mých nejhorsích no ních m r pochází.
Strach, deprese a zoufalství,
Vím, že ona se za mne postaví.
Vážím si všeho, co pro mne d lá,
I když by jiné v ci d lat m la.
Festival se neúprosn blíží,
Kouzelnický B h už shora shlíží.
Dv dámy jsou naši kouzelní tí bozi,
Kdo jim nepom že, t m „trest hrozí“.
Hodn pro mne znamená, že jsi p i mne po ád,
Vážím si toho, cením si všeho, mám t moc rád.
Bou i velkou mám te v duši,
ale tvé p átelství cítím plnou n ši.
Snad se brzy uvidíme už venku,
Na jevišti – v kouzelnickém ringu.
Je to jen básni ka krátká,
Ale je pravdivá, ur it ne vratká!
Drž palce, modli se, posílej sílu,
Fotky s Tebou z akcí – naši kouzelnickou vílu.
Vše brzy už se skon í snad,
A já budu zpátky mít své jméno, sv j magický hrad.
To, co stalo se, trápí mne moc.
Myslím na to noc, co noc.
Snad zasloužím si odpušt ní i život leh í,
Snad znovu budu mít pohled na sv t hez í.

P átelství v bou i

P átelství vratké jak jednokolka je,
Mrknutím oka o n j p ijít jde.
P átelství se lží k ni emu není,
To právě je vzácné a nezevšední.
V t ch nejhorsích chvílích poznáš opravdové p átelství,
Kdo T má rád, komu chybíš, kdo se za tebe postaví.
P átelství – pokud jsi už zklamal, nezklam znovu,
Jinak všichni zmizí a ty budeš jen jeden z davu.
Važ si ho, chra si ho, bojuj dál,
Všichni stojí p i Tob , nejsi jediný, kdo se bál.
P átelství ob as i své mouchy má,

O čem mluvím ví, kdo mne zná.
Pátelství dodá odvahy, naději a síly,
Spátel se snadno jí dostaneš k cíli.
Vše je te nekončící dlouhý boj plný strachu,
Na vzpomínkách časem zbude jen kopa prachu.
Však ne na těch veselých spátelích,
Buďte vdšní, takové pátelství máte-li.
Slova díky za vše určitě nestačí,
V životě spátel si člověk vystačí.
Pátelství je životní záchrana a útěcha,
„Lidičky, moc vám děkuji, jste „best!“.
Pátelství – pomoc, odpuštění, láska,
To zlé už končí, blíží se finálová páska.
Prosím, zstaňte se mnou ještě chvíli,
Vrátím se k vám, slibuji. A zase plný síly!

Bouřlivé pálení pro mou lásku

Věra jsme měli už desáté výročí, prvního září.
Od pondělí Balvan, láska, hlavně a se dá říci.
Natka po Tvém boku bude stát,
S ní se nemusíš ničeho bát.
Školu zvládneš s přehledem, jak nic,
Budeš toho mít hodně, bude Ti „hic“.
Je dobře, že bojuješ za nás dál,
Trochu jsem se toho bál.
Hlavně žádné hlouposti nedělej,
Raději hraj tenis a tím si „vydělej“.
Konec vtípků a trochu vážně,
Ublíží Ti někdo, vysvětlím mu to rázně!
Strach ve mně je, však pozitivní budu,
Vrátím se a klidně budu kopat pro tebe rudu.
To, co se stalo, mě trápí moc,
Myslím na to noc, co noc.
Už chci být hlavně venku,
Na jevišti, v kouzelnickém ringu.
A víš, co chci ještě mnohem víc?
Jen Tebe, víc nic!
Prosím, na mě počkej chvíli,
Už snad dobíhám poslední míli.
Do náručí se k Tobě vrátím rád,
Modré z nebe Ti chci zase dát.
Lásko, víš, že chybíš mi každým dnem,
Vrátím se a spolu s naším vztahem zase hmem.
Pocit naději, víry a lásky Tvé,
Jsou stále krásné nadějí mé.

T57 Nádech lásky

Kdo kdy se ptal: „Láska je zlá?“

Ptal se od srdce: „Jsem rána?“

*Kdo dokáže říct, že je zlá,
její síly a moci nepozná.*

*Není víc než hvězda,
jako sama smrt.*

*Jas v očí a daleký zpěv,
kdo neviděl, neslyšel,
k sobě nepřijal ji,
odmítl úsměv a její žal,
bloudil jen po slepých zdech.*

*Hlídekem lásky u prahu domu
nestal se,
kdo nedovolil vstoupit jí
a otevřel bránu zlu.*

*Odmítl sebe, jako svůj kraj,
nezpíval, neslyšel její zvony,
nepoznal květu duše ani svůj strom,
marně zpěv dýchá krev svých cév.*

*Kdo kdy řekl: „Láska je zlá,“
nežtišil tu bouři na moři,
marně na něj se dívá Slunce,
my však zůžeme zpěv těšit.*

Oceán hvězdy

*Utichla bouře na moři,
oblohou rozešly se tiše cesty,
usadil se prach,
duše se ptá pro koho?
Rána je stvořena,*

*po vít zné bitv ,
do o í se vryly jizvy,
v dlaních je st ep.*

*Utichl smích lodníka,
dno srdce vyhlásilo válku,
v zákoutích srdce
žije vrah.*

*Srdce jí ho í,
je oceánem hv zd,
sv tlem života
a p edzv stí cest.*

*Vzh ru stoupá kotva,
je po bitv ,
zrcadlo zmizelo,
obraz se vryl.*

Nekone no

*Za átek sv ta
v katedrále ticha,
ve stínech kamenných zdí,
od bubínk k o ím
kde vine se proud.*

*V t ch cestách nekone na ek,
kde slyším hudbu znít,
v hluku bez bou e,
s rukou u kormidla
mohu žít.*

*Nejkrásn jší kniha
se stránkami života,
je sv dkyn k t mto cestám,
po kterých jde se mnou život
a m j prostor plní vším.*

*Nejtajemnější pání,
pání země,
co nabízí dar
a vede mě o i
a já přijímám,
co mi chce život vzít i dát
a získávám podstatně víc
než jsem měla.*

T58 Aspekty života

Osud

Na rozbou eném mo i lo svou naviguješ
a se snažíš sebevíc, ne vždy ji u ídíš
jen B h sám tuší, kam v širou dál dopluješ
to život jest, vždy víš!

Pomíjivost bytí

Plují lo ky po mo i
jedna druhou k íží
vítr silný duje
plachta poletuje
než ostrov se vyno í
mnohdy se srážka blíží

jen kapitán správný ví
jak poradit si nyní
fujavice jej nermoutí
hned ve správný sm r zakrouť
on kormidlo své políbí
a ruce si ušpiní

jak p ichází však útesy
a pozor si nedává
pro v mžiku okamžení
již cesty zpátky není
tak v prostoru pod nebesy
umdlévá, marná sláva

vyhasne sv tlo p emnohé
a p edtím žhoucn plane
a není už mu pomoci
a ve zdraví í nemoci
nanešt stí pro nebohé
v tšinu kdekam svane

Letitý nápor rudé síly

Po obrovské vich ici
nastal nám klidný as
mnozí s úsm vem na líci
však vítali rudý mráz

bez pou ení, bez studu
po nedávné katastrof
nadchlí vítali obludu
i s pentli kami na klop

ta rozprost ela pa áty
rozsévající temnotu
a nehled la na ztráty
v podob lidských život

pozd ji trochu povolila
ve svojí sve eposti
to jenom p epe liv skryla
dopady svojí zlosti

na pomoc pak si zavolala
dost odporné své dráby
našinc m zbylé hlavy s ala
obuvše z kovu škráby

dál panovala dosti krut
znásil ujíce zemi
ni na chvíli nešla na kut
zametajíc se všemi

le poté nevole se zvedla
a ne moc lýtým bojem
jež dohromady zas nás svedla
zato ili jsme s hnojem

žel Bohu mrva p etrvala
do všech stran se rozutekla
na oko hrozná masky s ala
a kabáty své p evlékla

T61 Po bou i

Uv zn ni, kdesi, mezi všemi.

Mihotání sv tla a tmy, ve stínu se st etají, ve stínu, kterým jsme my.

Stojí, sedí, vidí mouhy, vše se t íští, sv t se k ivý.

Odpušt ní, není, a byl, jen tak se probudil. Zt žka dýchá, pocit se mu v t le míchá. Jako brandy, v me, že najdeme chu . Beze randy.

Uv zn ni

Díra, erná tmavá šmíra.

Svírání st n, prost všeho v n m.

Kroky hemžící se kolem, avšak zven í má každý dojem,
co je mi vlastn po n m.

Sv tlo prozrazující šedou, žilnatou, hu ící, svištící, a konec...

Sv tlo nás vysvobodí, to každý, kdo je v ní a ví...

...že nezazní tu zvonec.

Sv tlo nás láká, tiše šeptá, zlehka do v tru nás vetká.

Sv tlo nás pojí, máme pak pocit, že se rány hojí.

Sv tlo nás šálí, letíme, jako m ry ze zdola, tam nahoru v dáli.

Sv tlo nás pálí a drží, jako pavouk, když má ko ist a v lepkavé p ízi, svírá nás silou, chvíli hladí, konejší, jen podlost hadí, svírá nás...

Díra, mám ten dojem, každý v ní je strojem. Tak kdo tu zmírá?

Zde nás pustí, zde zase ne, nasloucháš-li tepu m sta..., n kdy to zní propastn .

O(d)pušt ní

Máš-li ví ka t žká, tak to už noc t zve a hý ká.

Nebra se snu, nebra se dni, a jen jdi, než se rozední.

Pak slunce ti pozlatí h bet slabiká e, nech proh ejí se i tvé tvá e.

Budoucnost je hebká, jako mladá d vka, co za noci p ekra uje práh a její o i, to sv tlo, to jen šeptá „prosím, jsem k ehká“.

Minulost, a padne na oltá , jestli chceš vstát. ekni si sám, jaká vlastn bude p ítomnost!

T62 36

Když velká bou e utichne
A nebe se uklidní
To je láska
Láska nevšední

Pak slunce zapadá
A barvy ohn zaplanou
To je láska
Láska prostupující oblohou

Miluju barvy
Slunce když zapadá
A to je láska
Siln jší m nenapadá

To matka p íroda
Lásku nám dává
A co my vracíme?
Kde jsou ta práva?

Zamysleme se nad tím
I já a každý z vás
Vždy kousek jí
Je v každém z nás

T64 Slova

V našem pokoji láska
slyším ještě
plíživé kroky zloby
a nevraživost
vymetám z pod gauče
ale závěs
už natahuje ruku ke smíru
a ty do prostoru
vysíláš svůj úsměv

Mám tě jinde naproti

Ještě se ve vzduchu
o sebe třeš
ostrá slova
a samo jiné lux vlídnosti
už začal
vysávat vztek
Pouštím ho naplno
a nastavuji tvář
co kdyby na ní usedl
motýl polibku

Vylévám ze sklenic
nedopitou zášť
oplachuji je
vodou odpuštěnou
a ty je utíráš
oima náhle plným
sametovým náhým

T65 Utišení bou e pochybností

Potemno. On řekl:
„Petře, pluj a že loďku.
Přeplovme se, než usnu!“
Petr sebou jen škubl.

On hluboce usíná.
Ohlašuje se bouřka,
ohně na nebi blýská.
Obavy má družina:

„Rovnou vše skončíme!“
Ráhno praská ve výšce.
Rabí spí na podušce,
rozruchu nepodlehne.

Stažené žaludky,
spílají dýzami.
Smrt se mistru vyte:
„Spíš? Zeměme brzy!“

Třice vykrojí lodí:
„Tak zmlkni! Utiš se.“
Ticho se rozprostře.
Tonou v nové bázni.

„Vtru dává příkazy,
v bouři si usíná,
vyvázneme zaživa?
Vyskočíme z lodí!“

Uhne mu Petr v krok,
uzří lítost jeho.
„Užím vás už tak dlouho.
U vás jsem jen prorok!“

Zapomněli, tak lehce,
za jednu prostou bouři,
za zlý moment bez víry.
„Zanechme výtek, Petře,

a dejme se do práce.“
Atmosféra přátelství,
apeluje ze srdcí:
„Amen, Pane, Ježíši.“

T66 Po bou i

Ztraceni v davu
Sami dva
tiše našlapujeme
v rytmu tanga života a smrti.
P lno ní and lé ani nedýchají
aby se sen nerozplynul.

Zmizelý

S podzimní mlhou jsi odešel,
zm nil ses v n žnou rosu slz,
lesknoucí se na plátcích r že,
p elomené v rozbité váze
z posledního ve írku.

Vypita poslední láhev,
vykou ená poslední cigareta,
sn dena snídan ospalcova.

Zbytky na talí i

nedají zapomenout,
že n kdo
byl a z stával,
zatímco and lé už roztahovali svá k ídla.

Ticho

A z stalo

TICHO

tlukot srdce
p ebitý šum ním motýlích k ídel
se vzdouvá vlnobitím horkých slz
vytrysklých
zapomenutých vzpomínek
hlubších než láska sama
a temn jších než noc.

A z stalo

TICHO

bezv t í srpnových nocí
kdy vzduch se vlévá do ervánk

letního slunce
jehož paprsky v posledním opojení léta
pálí až tam
odkud není úniku.

T67 Po bou i

Po letní bou i, jako po snu, na který se již nepamatuji,
kv ty se rozvily a rozkvetly. Listy se protáhly, zakulatily a zezelenaly.
Vzduch se pro istil.

lov k se na to díval a p emýšlel.
Sám, p ipraven na vše, a na nic.
Hled l a vzhlížel k p írod ,
sed l se svou samotou, a taškou s v cmí, co je t eba nosit s sebou, položenou blízko židle.
Díval se ven. Nevyšel na terasu, a stále nerozum l úpln , i se nedíval.
Sám neschopný pohybu. Nemožno rozpínat svou duši, pocítit k ídla.
Co mu brání?
A ta hloupá kv tina p ed ním, s t mi ješt bledými sv žími kv ty,
už voní.

Po bou i II

Srdce se chv j , t lo se kr í, duše se bojí pohlédnout.
Sedím tu sto ený na židli, jako když m bolí b icho.
V o ích mám úzkost, kterou nemohu vym nit za lhostejnost. T žké záv sy v pokoji jsou zataženy.
Kolem mne je šedo, hluk, venku za okny je slyšet zvuk dešt .
Silné provazy vody padají k zemi, jakoby b h zaléval p du Zem konvemi vody.
Je dusno, nedá se dýchat. Ty obli eje okolo m jsou lidé?
Žijí? Nebo jen n kam jdou, ani sami nev dí kam?
V noci beze sn .
Pak, ne ekan , nastane úplné ticho.
Bou e ustala.
Zvedám se, kdybych m l v ruce me , v jediném gestu p e al bych zleva doprava tu šedivou oponu.
Rozev ela by se uprost ed pr rva, jako rána v duši. P es její trápení bych prošel ven. Ke sv tlu.
K modré obloze,
kde panuje ticho, uvnit m .

T68 Vzpomínka na bou i

Ticho. Klid. Napln ní.
P ijde, když vše je jasné.
Hlava ístá, jasné zn ní.
Hned je vše krásné.
Mra ná oblaka, šedivý pr boj
schová se v myšlenkách vzadu.
Vzpomínky na krutý souboj
z mé mysli, z hloubi kradu.
H mot, jež vylekal m d íve.
Blesk, jež nahlodal sv domí.
Odvahu m la jsem jak zví e
te i hluk mé srdce ochromí.

Procitnutí. Št stí. Pochopení.
P ijde, když vše je jasné.
Po bou kovém zn ní,
hned je vše krásné.
Po klidné hladin ,
procházím se ráda.
Avšak vážená je jedin ,
když bou e ukáže záda.

T69 Adršpach

Malí i sní o klidné krajin
po skryté bou i
po lámajících se kusech skal

Vzpomínáš na Adršpach?
na vrcholky ranné sklizn
na písni ve era
když schovány
pod p evisem
u ily nás gotické zjevy
k sob cestu si otvírat

U té brány
napodobeniny
v erejška
t la vzájemn
jsme si h áli
jako hadi
jako my
sami
dva

Nejde zapomenout
nejde se podívat zp t
do t ch míst
kde v kem nezjizvený kout
kryl náš vztah
tajemný
bezbožný
náš vztah

K ertu

pov z mým blízkým
co tebe rozš astnilo
žes zanechal zp vu
v hodin bou e
ty - otroky zdrcený bez viny
pažemi ukamenován
a p ehý kán trpkostí zraní
jako každý muž
je-li mužem
jako každý muž
za ne-li se ptát:
- K ertu! Kde sou všichni chlapi!?-

Tušení ejenského kmotra

krystalky hroznovité náture
krátery nocležné zuboženky
vrávoravé sonety sk ípe podve er

rtý udrží mo e chyb
lod po bou i nevyplují

zkosenou ctí prodávají se
Kolumbovy d ti...

T72 Trojjediná bou e

I.

P išla bou e nevídaná,
smetla všechno, co vid la,
p ekvapila Angli ana.
Když se vzbudil tenhle Mareš,
vrhl pohled z okna,
cítil v srdci táhlou faleš,
p edpov se zcvokla.
Plá e Temže posmutn lá.

ty icet ned l přelo,
poklesla divá hladina,
ukázala, co ztropila.
Vra se zp t v mo e, makrelo!
Pak už se všude v d lo:
vodi ka bývá zb silá,
kdekdo si ukal na elo,
od t ch dob furt se omílá:

*Když mrá ek k v tru jednou sed,
tak prelát m že jenom chtít,
'by Božko stvo il velkou ze
a byl by se vším dešt m klid.*

II.

Pršet m lo dlouhá léta,
praví ohmataná kniha,
jež prý všechnu moudrost metá.

P ekvapila Kanaánce
pr trž mra en náhlá,
ekl sm le svojí matce,
'by na život sáhla.

Voda k vod div sbíhá.

Krápalo léta p edlouhá,
na prstech lidí osmero,
po íta, kdo se nerouhá,
tisíckráte se setm lo.

Kdepak jsi, v Boha d v ro?
Panbožko s istil zlým šmouhám,
a kdesi v dálce zazn lo,
p ekrásné „to“, cos poslouchal:

*Když padne v slunce zá i děš ,
tu krásu, již jsem p ál ti, z íš,
tak dobro celý život t eš ,
bys došel toho, na em lpíš.*

III.

Mo e druží slané kapky,
vlna zvedne klenot vzdmutý,
pot ší t svými drápký.
K bou i se to dneska chýlí –
kdo jí m že bránit –

z bou e vzejde hojné bílí,
které umí zranit.

Jak vruty jsou vlny pnuty.

Dovedl mládí k strašnému

in ní – chce prý milovat –

popravd , je to psychopat,

v íš mu sám, jak svatému.

Že p ijde dohra prvému

po bou i zkusu, tají vám,

kryje se rouškou parfému,

posloucháš každou z jeho fám:

ím více budeš, drahý, chtít,

tím více získáš, dám ti klí ,

mé moci vzdory není štít,

mým jménem budiž „císa Chtí “!

T74 No ní bou e

No ní bou e
dusnou tíhou noci
se probíjí
na plástvy jí d lí
rozbíjí
drama nespoutanosti
rozvíjí

ohnivým me em
drak m hlavy stíná
zlé duchy vymýtá
spánek odhání

poklekn te... i te
pokání...!

horká t la
k lásce budí
vášni nabíjí
za paraván dešt
skrývá – stopy
svých orgií

Když no ní bou e
nad ránem
slábnoucí ozv nou
doznívá...
hluboký nádech
vlahé úlevy
odevšad se ozývá...

Letní

Léto...
to je žena v rozpuku
náro ná – na slunce
objímání,
dešt m se omývá,
jako víno la n ho pije,
v tru nestálému
povoln se oddává,
bezstarostn žije

Když bou e,
jak nep ející tchýn
blesky jí bije,
vichrem ohýbá,

p ikr í se ...uhýbá
vzáp tí však
slune ní náru
zase ji objímá

Z všelikého objímání
zlatem zá í
kvete
zraje
na svatbách tan í
bohat obdarovává
- chlebem i kolá i

Rozmary léta

Tento zp sob léta
je pon kud p ekvapivý;
mírnost a laskavost dn
zvrtné se v žáruplnou
i zimom ivou euforii
a letní smavá scéna
zm ní se v tragedii

Velkolepá p edstavení
letních bou í
kdy šedo erné mraky
jako t žký poklop
krajinu znehybní
v zlov stném tichu...
Až bou e b si posedlá,
temná mra na blesky rozbíjí,
pálí, hasí, láme
kosí obilí
eky z b eh vylévá,
vše živé okouzluje i d sí,
až v nekone nu
se rozptýlí...vždy !
tento zp sob léta
je pon kud p ekvapivý...

T75 erné ráno

Jak heroin mysl závisláka
potší ten pohled,
kdy po noci plné hrom a blesk
slunce svít ven t láká.

Jako klubko radosti
v plném hrnci smutku
v n bou e sladkosti
nasáváš a p estat nechceš.

Sv t od l se do jiskrného hávu,
kapky rosy zdobí jej jak diamanty,
smrad spáleného d eva do nosu t praští,
velká v tev ti padá na hlavu.

Pod korunami strom padlých
nové cíle stav,
život jak kv ty r ží zvadlých
pus a dále ne eš.

Konec tv j blíží se hlu n ,
snad as zbyde na poslední p ání,
z ernalý kus d eva a mrtví brouci v n m
tvé trápení ukon í slušn .

Ale ten strom nám bude chyb t.

T77 B sn ní

Po bou i

Po bou i, po klidu zbraní
každý do hrobu se straní.
Nehle na mou ernou tvá .
Ne, ne íkej, že mám svatozá .

Po bou i, po toku krve.
Každý, kdo byl tam napoprvé,
nezasne už žádnou svíc.
Jeho zhasla a nic víc.

Po bou i, po smrti noci.
Promíchaj se brat i, cvoci.
Nejde už o žádný lid,
po bou i nastává klid.

B sn ní

Když b sn ní mo í utichlo prve,
slaná, modravá krvi mé krve.
Kající klid kejklí mo e,
modravou plá v ticho prom nil.

P ly pak p ny pe ejí,
í srdce rychleji zah ejí.
í srdce klesne na v nosti,
do modravých motouz marnosti.

Pokolení lidské málo st ádá.
Marnost s klidem tiše sp ádá,
v kamenném koutku lidské duše,
jak zabít ostatní, bez krve, suše.

M j se na pozoru, dít mo e.
P ed lidmi, co ervenou krev mají.

T78 Vzpomínka na noc

Tichá hladina ani vánku,
kolem trosky lodí, mrtví v hlubinách zmizeli,
nemusím daleko pro vzpomínku,
tam za obzorem vlny triumf sklízely.

Skrz slzy mlčky hledíc
na východ nového dne,
stalo se vše i pranic,
v hrudi jiskra z kapky vody žhne.

Vlny se zuřivě opíjí tíštily,
temnotou plnily... vlasy rudé
 ábelským tancem hladinu vířily,
blesky ozářily moře rozbouřené.

Pro tebe sedím
v tichu, v písku a kamení,
skrz slzy, jak moře slané, hledím,
kež se vlna zpívá v tebe promítá.

Blesk za bleskem se vzhlížel
v hladině rozbouřené,
tvůj pohled z nicoty vzešel,
hlubinně zakrylo mé srdce a plání zůstalo nevyhořené.

V sluneční paprsky oči mhouším,
ležím... cítím, jak mě voda šplouchá jemně,
je po všem, přesto v nitru bouřím
žalem, láskou — živoucí vzpomínka je ze mě.

Byla jsi bouřivá... oči plné modře...
mužičkovi... praskaly stožáry...
s lodí si házela síla moře,
životy v tvém objetí, jak ledovce roztály.

Zrozená z vodního víru, záře perel a ze stínu,
i přežil jsem bouři jako jediný,
pro štěstí — svírám tvou šupinu.
Žiji! Ale srdce jsi mi utopila v pánboji.

T79 Bou íš

Bou íš až do noci. Kdypak mám spát?
Kde potom nacházet konce pro dny?
Tma je mým rovnítkem paradigmat,
p íkrývkou na chlad i na teskný spád,
kde d íme snílek nerozhodný.

Bou íš, až ptám se, pro lesní echa
ochotn nesou tv j k ik s v trem dál.
Kdo ví, zda p íští vztek život mi nechá,
nebo jen bloumání bez út ch, a
dál budu Prométheem strmých skal.

Bou íš a hn v prší na mou hlavu
v krvavých, kyselých kapkách dešt .
Chce se mi tonou, vát: nep íplavu!
když m proud rve tokem do p ístavu,
kde íháš s úsm vem, boty si lešt

Bou íš, táhneš nás slapy jasu.
ímpak jsou milenci bez blesk ?
V záblescích eží my máme spásu,
spojení jak pruhy kanafasu,
po bou ce otroci rozb esk .

Minulé bou e v nás

Metamorfózy lidských tvá í,
Voják padlých na oltá í,
za bou e ocelových hrom ,
Za bou e sv tlicových blesk ,
zrcadel duší, bez odlesk ,
i když uniknou interkomu,
v nastalém míru slunce sškva í.

A ty jsi, lásko, skrytá v davu,
marn p e váváš lidskou v avu,
teprve děš spláchne ta slova,
co vnikla mrak m do slabin,
až salva z dávných karabin
donutila ráj bou it znova,
pršet do úst louh bolehlavu.

Rozpustíš se mi do kapek,
na cizí ret lneš coby lék,
a mou ožehlou mandibulu
necháváš blesk m na hraní.
Jdu sám jak otrok bez paní
na práh rajskeho vestibulu
dešt m olovných jadýrek.

T80 Po bou i

Bou e otvírá své o ka a
do okna nám sko ıla ko ka.

Když se bou e ší í,
těž o ka se ti klíží.

Bou e blesky sesílá.
Máma d ti spát posílá.

Bou e oblohu ztem uje
a možná rodinné vztahy zpev uje.

Bou e shora shlíží.
D ti se do postele blíží.

P i bou ce lampi ka zasvítí,
po ní sluní ko prosvítí.

Boty promo ené mám,
tak horký aj si dám.

Bou e p du promo ıla.
Ko ka z okna sesko ıla.

Noc strávená s rodinou
blesky s krásou podivnou.

Blesky na fo ák zachytím,
moudra z knihy pochytím.

Když malé d ti jdou spáti,
rodí e na n musí dbáti.

T81 Po bou i

Byla jednou jedna bou e.
Oblá ky z kou e.
V tom objevil se blesk,
a do stromu nám t esk.

P du bou e smo ila,
d ti do postele str ila.
D ti v posteli leží,
voda po silnici b ží.

Vidím rozbou ené ulice.
Najednou b ží Alice,
všichni utíkají v panice.!!

Je to jen klam,
To lidi jášaj – je po bou i
A na duhu mávají.

T85 Po bou i

Po papí e kreslím linku,
vzpomínám na naši hádku.
Netuším, kdy názory naše...
no tak ekni, kdy rozešli se.

Srdce na dv te se p lí,
izolepa už ho nezalepí.
Slzy te ou, hlava bolí
kapesní ky docházejí.

Jen co vstanu,
zase padám.
Pocit prázdnoty
když u sebe t nemám.

Byl jsi tenkrát hodn zmámen?
Když položil jsi naší lásce základní kámen.
Zapomenout? Nejsem blázen!
Nev ím, že s tím hezkým je te amen.

Kdysi jedna lo a jeden cíl,
dneska v našem puzzle chybí díl.
Naši lávku více nelze svázat,
a tak nezbývá nic, než na odchod ti mávat

T93 Po bouři

Když vlak mou stanicí míjí,
poslední kapky, vítr kvílí,
tak pokej v tu osudnou chvíli,
kdy chytneš za ruku smile.
Pak lehneme si pod drn, do postele.
A necháme ať nás blesky ruší,
když ostrýchat se Ti tolik sluší.
Já nechci víc než noční rosu.
Vlak už nechce koleje,
bouře život dá do prodeje
a naedí ho prudkým jedem.
Teď tvé oči pustinou,
tak pohlédnu do nich dalekohledem
a v dálce slunce zahlédnu.
Proč nejdeme do vlastních vesnic,
kde vlaky nejezdí už v ky.
Schovám se s tebou do dřevěné deky
a jdeme dál a déšť pláče
a jdeme dál a baletka skáče
do našich životů zkažených

T95 Po bouři

Poslední kapka dopadla,
vláha aby květina nezvadla.
Najednou ticho, prázdno všude,
teď zas chvíli klid tu bude.

Už neslyšíš zvuky hromů,
jen kostelních zvonů zvony.
Už nevidíš blesky zářící,
můžeš mít smůlu na tváři.

V trávě se mihne ulita,
hlemýžď to salátu spojí.
Pomalou odplouvají mraky,
přijíždí před našimi zraky,

sluneční paprsky prohnou oblohu,
vidíme nad námi překrásnou duhu.
V korunách stromů lístky šeptají,
po tvářích kapky klouzají.

Vítr slábne, sílí slunce,
srnka už se blíží k tence.
Vše vybíhá z úkrytu,
náhle klid už není tu.

T5 Sou částí zla

Děš ustal, kapky velikosti zralých borůvek zni ehožnic p estaly dopadat na zemský povrch. Obloha se vyjasnila, ernota, jež ještě p ed krátkou chvilku zakrývala celé nebe, se rozplynula a vytratila, jako by se schovala za pomalu vycházející slune ní paprsky. Jako kdyby v štkyn odehnala vyhlídku budoucnosti z k iš álové koule.

Na b ehuky sed la dívka. Byla od na v nad kolena dlouhých šatech barvy holubí šedi, které by p i jakékoliv p íležitosti vypadaly p vabn . Ovšem te by byly celé promá ené a zašpin é.

Svou drobnou rukou si na prsty natá ela dlouhé erné vlasy, nichž byla hrdou majitelkou odjakživa. Na tvá i jí p itom pohrával nepatrný úsm v.

Po dobu celé bou e z stala tady v m kké zelené tráv , která se postupn má ela díky silnému dešti. Nevypadalo to však, že by jí blesky, jež se promenádovaly na z ernalé obloze, n jak zvlášť vadily. lov k by spíše ekl, že si to podivn užívala. Pro ? To ovšem bylo nejasné.

Zpoza obrovského stromu, z n hož stékalo vskutku velké množství kapek vody, vystoupil chlapec v džínsech a bílém triku. Jeho oble ení bylo též velmi zmá ené... že by i on strávil dobu p i bou ce venku?

„Jsi v po ádku, Ramono?“ zajímal se a popošel k ní blíž. „Pro jsi z stala tady?“ dodal ještě p edtím, než se posadil vedle ní do mokré trávy. Bylo mu up ímn jedno, že není v bec suchá.

„A pro tys p íšel sem, Konráde?“ otázala se škodolib Ramona a oto ila hlavu k n mu. Stále se usmívala.

Konrád v pohled kmítal mezi okolní krajinou a jejíma o ima. Její o i, pronikav zelené... Ty m l vždy rád, pokaždé m l pocit, že v nich je n co, co mohlo zni it a zároveň zlepšit jeho život. Bral to ob as až p íliš vážn , ale nikdo nikdy nemohl ani na pouhou vte inu pochybovat, že pro n j byla Ramona d ležitá.

Již od d tství byli p átelé, poznali se jednoho slune ného dne na d tském h íšti. Ona sed la u plotu a v rukou svírala hn dého plyšového medv da, jenž už m l asi leccos za sebou.

On kolem ní pobíhal se š astným výrazem na tvá i, p i emž kopal do pestrobarevného fotbalového mí e.

A díky jedinému pohledu, jedinému pozdravu a jedinému doteku jejich rukou jim bylo jasné, že budou p áteli. V tom m li pravdu. Vinou t chto t í mali kých in se z nich stali nejlepší kamarádi.

Ale jakmile se jejich v ky za aly vyhupovat výš a výš, vyskytly se i potíže... oba dva se totiž v n em lišili. Konrád byl chlapec, jenž nepohrdnul jakoukoliv hlu nou zábavou, Ramona si však ráda užívala klidu. To byl ten nejzásadn jší rozdíl, který mezi nimi vznikl. Kolik hádek tento nepatrný problém vyvolal... nespo et.

Vše ale p ekro ili jen díky tomu, že Konrád se Ramony necht l vzdát. Tajemnost, která z ní na každém kroku vyza ovala, ho skute n o arovala. Myslel si, že mu n co skrývá. Cht l odhalit její tajemství, i když si nebyl jistý, jestli n jaká v bec existují. A práv toto byl jeden z mnoha d vod , pro ji m l tak moc rád.

„M l jsem o tebe strach,“ vypadlo z n j po chvíli. V t chto p ti slovech se najednou nashromáždilo tolik emocí, že se to zdálo nemožné. Strach, radost, smutek... Všechno se v jeho hlase smíchalo dohromady.

Konrád sv j pohled zam íl na hladinu eky. A ud lal tak akorát v as.

Práv te se po ní prohán ly lístky spadané ze stromu stojícího vedle nich. N které ervené jako brusinková marmeláda, další zelené p ipomínající k ži stvo eních jménem rosni ky. A také hn dé... ty nevýrazné, ba bezvýznamné.

„Hn dá nikdy nebyla výjime nou barvou, pomyslel si Konrád, když spat il n kolik takových lístk vedle sebe.“

Ramona neodpovídala, Konrád se tedy znovu zeptal: „Pro jsi tu byla?“

Ona jen pokr ilya rameny. „Mám ráda p írodu,“ šeptla tém neslyšn s pohledem stejn jako Konrád namí eným na eku p ed nimi.

„Cože?“ podivil se chlapec.

„Mám ráda p írodu,“ zopakovala ještě jednou, a když na ni Konrád znovu nechápav pohlédl, povzdechla si a pokračovala: „Mám ji ráda. A to v jakékoliv podob . Pot ebuji mít v blízkosti sílu v tru, v ni rostlin, blesky malující po obloze sv telné útvary... Nemohu být zav ená v dom , já musím být venku. P esn to m vystihuje a uklid uje,“ vysv tlila Ramona a snažila se vyhýbat o nímu kontaktu s Konrádem, zrovna te se mu necht la podívat do o í. V d la, že ekla až p íliš zvláštní... informaci.

„Takže,“ za al Konrád a na chvíli se zamyslel. Nebyl si jist, co na to odpov d t nebo na co se jí zeptat. „Bou ka je pro tebe taky uklid ující?“

Ramona jen p ikývla.

„To jsem netušil,“ ujistil ji Konrád, „Netušil jsem, že jsi tak zajímavá... teda... tak p írodn založená.“

Nervózní, zamilovaný, ohromený. Kdyby se m l Konrád v tuto chvíli charakterizovat t emi slovy, použil by rozhodn tato.

„To není zajímavost, ale má podstata,“ zamumlala a op ela se bradou o svá kolena. Vypadala jako malá hol i ka, která ztratila svou oblíbenou panenku. „Taková jsem a vždy budu, pokud...“ odml ela se. Evidentn si uv domila, že ekla n co, co nem la v bec v úmyslu vyslovit. Zašla daleko.

„Pokud co?“ stihl se zeptat Konrád.

„Pokud nic,“ odsekla mu, „Nemusíš o m mít strach, já jsem naprosto v po ádku.“ Ovšem potom, co tohle vyslovila, jí n co došlo.

„Ostatn to ty brzy nebudeš v po ádku. Možná tady již v bec nebudeš. T eba p estaneš existovat. Co já vím,“ prohlásila ernovláška.

Konrád se na ni zaražen podíval. Práv te Ramonu skenoval hn dýma o ima, ve kterých se vyobrazilo velké p ekvapení. Nedalo se p esn íci, že ho Ramona vyvedla z míry... To byl velmi slabý výraz.

Zdálo se mu, že se do Ramony p emístil n kdo jiný, takto ji nikdy mluvit neslyšel. Ale nedokázal nic íct, jen ji zaražen pozoroval.

„Bou e jsou zlé,“ zašeptala po okamžiku ticha mezi nimi, „tak jako já,“ dodala, odhrnula si rukou z obli eje své erné vlasy, jež vypadaly, jako by je n kdo tisíckrát p ejel kouskem uhlí, a ušklíbala se. Ramonin podivný úsm v, momentáln pohrávající na její tvá i, ale nebyl nevinný. To ne. Vyhlížel velmi zlomysln , ba i nebezpe n .

Konrád nyní svou dávnou kamarádku nepoznával. Toto nebyla ta dívka, jakou znal od svého d tství.

Kdo je to, ptal se sám sebe. Kde je Ramona, zajímal se v duchu.

„Ra-Ramono?“ zakoktal její jméno a sám se podivil nad tím, že v bec n co takového ud lal. Nikdy se mu nepoda ilo zaseknout se v mluvené e i. Te se mu to stalo poprvé. V tuto podivnou chvíli. S Ramonou vedle n ho.

Byla tajemn jší, než u ní bývalo zvykem, chovala se skute n zvláštn . A to nejhorší na tom bylo, že se nedal pochopit zám r tohoto jejího vystupování.

Najednou však Ramona zvedla ruku sm rem k nebi. Jako kdyby se cht la dotknout t ch na echraných mrak , pohladit je, vnímat jejich m kkost...

Po n jakém okamžiku se ozvala ohlušující rána, která se rozléhala po celé krajin jako vlna tsunami. Smetla vše, co se jí p ipletlo do cesty. A pak další. A další...

Konrád se svalil k zemi a p itiskl své ruce na uši. Ty asi p ivolala ona, napadlo ho. Nev d l však, co se p esn stalo, i když nad tím uvažoval.

Rány ustaly a Konrád mohl ruce strhnout zase dol z uší. Cht l se postavit, avšak v tu samou dobu se postavila i Ramona, ruku po ád nataženou k obloze, a Konráda zni ehonic sev ela jakási síla, takže když se pokusil zvednout alespo hlavu ze zem , nedokázal to.

„Konráde, je mi to líto,“ ekla a op t na své tvá i vykouzila úšklebek. „To nemyslím vážn , samoz ejm ,“ dodala a záhy poté se podívala na ztemn lé nebe. Tma, která ho p ed n kolika minutami opustila, se tam vrátila jako mávnutím kouzelného proutku.

Konrád nic ne íkal, ml el. M l dojem, že kdyby promluvil, vše by se zhroutilo tak jako nestabilní lešení. Navíc ho síla stále držela nehybného v tráv . V hlav mu koloval milion otázek.

„Ale... když nad tím te tak p emýšlím, nechceš v d t, pro se toto všechno d je?“ zeptala se tentokráte už opatrn ji, jako by ztratila tu svou odvalu, kterou mu dnes v plném sv tle ukázala. Jako kdyby znovu navlékla tu hadí k ži, jež ji vždy zakrývala.

Konrád nepatr n p ikývl, to bylo ostatn jediné, co v tomto stavu mohl ud lat. Tento signál ovšem sta il k tomu, aby se Ramona rozmluvila.

„Od toho dne, kdy jsem p išla o bratra, se u m projevíly jisté... síly,“ ekla a povzdechla si. Zdálo se, že se jí o tom nechce moc mluvit. Ale p eci jen už za ala.

Konrád v d l, že její bratr zem el p i autonehod p ed n kolika lety a také v d l, že její ostatní p íbuzní byli donuceni odejít do nebe a pekla po požáru jejich domu.

Znal za átek jejího nového života. Od té doby pobývala v malém sirot inci, v n mž m lo každé dít svou vlastní vychovatelku. Bylo to zajímav založené, to musel uznat i sám Konrád.

Ramonu získala na starost Petra, milá a veselá žena, která ji dokázala snad vždy rozveselit.

Petra s ní as od asu navšt vovala nedaleké d tské h íšt , v duchu doufala, že se tam Ramona s n kým seznámí. Byla totiž velmi osam lá, ostatní d ti v d tském domov se k ní nijak zvlášt nehrnuly.

Ramona p irostla Pet e k srdci, a proto cht la, aby byla ta malá hol i ka alespo o trochu více veselejší. A toto se jí jednoho dne vyplnilo. Ramona se seznámila s Konrádem, zrovna když jí šla Petra koupit n co k jídlu a nechala ji samotnou mezi d tmi. Bylo to sice nezodpov dné, ale docílila tím toho, eho si moc p ála.

Poté s ní Petra navšt vovala h íšt skoro každý den. Ramona si cht la povídat s Konrádem. Ten klu ina jí p ilil do života sv telný lektvar nad je a št stí.

„Toto ale nevysv tluje, pro získala ty síly zatracen ,“ prohlásil v duchu Konrád, když si vybavil Ramonino dávné vypráv ní.

ernovláška se zhluboka nadechla a pokračovala: „Ze za átku jsem ani netušila, o co jde. Bylo to zvláštní... Když jsem p emýšlela nad tím, že chci, aby p išla bou ka, b hem pár vte in se ozval hrom a oblohu obklopilo hejno tmavých mrak í p esto, že se na ní p edtím nenacházel ani mrá ek. Jakmile jsem se cht la napít vody z kohoutku, on se sám oto il a nechal vodu stékat dol . Nechápala jsem to, až do dne, kdy se za mnou stavil Adre.“

Síla, která Konráda pevn držela u zem , povolila a on byl schopen se kone n posadit. Nepokoušel se o út k, o to nestál. Pot eboval znát Ramoninu cestu životem, ne jen n jaké útržky.

Pozorn ji poslouchal, odhalovala mu ást jejího já a to mu v tu chvíli sta ilo. Hrozilo mu nebezpe í... tedy to, co se prozatím stalo, rozhodn nebezpe í nasv d ovalo. A tímto se mohlo oddálit.

Pianista práv te p estal hrát složitou skladbu.

„Vysv tli mi, co všechno umím, ale d vod, pro tyto síly mám, vynechal. Asi jsem byla vyvolená i co... opravdu nevím. Ale já se bála, bála jsem se na to zeptat. Takže jsem to

nechala plavat a prost si ty schopnosti užívala. Stejn jsem ale nad vším p emýšlela. Nemohla jsem vypov d t službu svým myšlenkám.

Po pár dnech mi však na mysl vytanula jedna v c... Tyto schopnosti nemohu mít jen tak zadarmo, budu za to muset n co ob tovat. Splatit dluh. Jako to bývá v pohádkách, že ano? Ostatn ... nemýlila jsem se, to p iznávám,“ vysv tčila mu a zahled la se do jeho o í. A on jí pohled op toval i p esto, že nev d l, co se stane. Co ale bylo horší, toto p esn nev d la ani tato ernovláška.

„A co se stalo?“ optal se Konrád, když Ramona n jakou chvíli ml ela.

Obloha byla stále stejn zatažená, mraky obarvené na šedo se zlomysln šklebily. To Konrádovi moc nepomáhalo.

„Co myslíš?“ zabru ela a probodla ho našťvaným pohledem. „Celkem to souvisí s tím, pro tu te jsme.

Zkrátka... zjistila jsem, že musím splnit jeden úkol, abych mohla mít ty schopnosti i nadále. Ani nevím, pro jsem je cht la, pro jsem si je cht la nechat. Možná to byla ta originalita, po které jsem vždy skryt toužila? Jsem s nimi p eci jen n kdo jiný.

Každopádn ten úkol je pro m velmi složitý... a ty mi to fakt neusnad uješ, chápeš to?“ skon ila s vysv tlováním Ramona a znovu pohlédla Konrádovi do o í s nad jí, že bude pochopena.

Mýlila se.

Konrád byl zmatený, snad více než v celém jeho dosavadním život . Za svých devatenáct let se ješt necítil tak divn . Myslel si, že mu n kdo vymazal všechny vzpomínky a práv te mu do hlavy nasadil úpln vyb lenou pam .

„Dob e, zvládnú to,“ zamumlala Ramona, o ima se op t zadívala na nebe a znovu k n mu zvedla ruku. Z její dlan se po chvíli vy ítil malý blesk zá ící všemi barvami a b hem n kolika dalších vte in se už prohán l po obloze a zanechával za sebou stopu, jež b hem mrknutí oka mizela do neznáma.

„Konráde, m j se. Musím to splnit. Já... já chci být jiná. A chci, abys v d l, že m tvoje smrt nijak netíží.“ Poslední v tu ze sebe vysoukala jen t žce, asi to pro ni bylo opravdu složité. Zнала ho od svého d tství a i p es to, že te hrála tu bezcitnou a za chvíli ho m la nechat odejít do jiného sv ta, necítila se tak, jak by m la. Chovala se jinak, ale neuv domovala si to.

Toto byl pr lomový okamžik, ne ekaný, p ekvapivý, pro srdce bolestivý.

„Prosím,“ ozval se ješt naposledy Konrád tlumeným hlasem. Znovu byl totiž držen k zemi tou podivnou silou. „Ramono, ned lej to. Jsi... výjime ná i bez t ch sil,“ ekl a pokusil se jí pohlédnout do o í, ale v takové pozici to nedokázal.

„M j se,“ ekla Ramona a všechny Konrádovy pokusy ji p esv d it ignorovala. Necht la to slyšet od n j, necht la to slyšet ješt vypušt né z jeho úst.

Zahodila všechny své city, nechala je prolétnout se kolem její hlavy a poté je vyslala na n jakou tajemnou planetu. Na tu nejvzdálen jší planetu. Na planetu, k níž by se už nem la nikdy dostat.

Ramona natáhla ruku sm rem ke Konrádovi a z její dlan vyšlehl malý blesk. Konrád se už však ani nenamáhal n co d lat. Nemohl se hýbat. Ramona ho neposlouchala. Vše se mu p ed o ima rozpadlo na kusy. V d l, že toto je konec.

Blesk se na trase ke Konrádovu srdci podivn zat pytil. Byl stále blíž a blíž. M nil své barvy rychleji a rychleji. Až nakonec jako katana pronikl jeho k ží.

Jeho dech se b hem chvíle zastavil. Konrádovo t lo leželo v mokré tráv , vlasy se rozházely do všech možných stran. Oble ení, které na sob tento den m l, bylo zmá ené a zašpin né. V jeho tvá i se objevil výraz zd šení. Takto vypadal Konrád po zásahu bleskem.

Obloha se znovu vyjasnila, ta šedá mra na, která pokrývala nebe a vykreslovala situaci, se znovu odplížila do jejich malého domku za slune ními paprsky.

Konrádovo t lo se zni ehožnic zvedlo vzh ru a za chvíli, bez sebemenšího povšimnutí, zmizelo.

„Máš to, co jsi chtěla, Adre. Má práce skončila. Teď výjimečně ozářím svět,“ prohlásila Ramona s pohledem upřeným na vodní hladinu, na níž se právě mohla sama spatřit a pohlédnout si do tváře. Nyní viděla nikoho jiného, splnila úkol, jenž po ní byl z nepochopitelného důvodu žádán. Avšak byla až příliš zaslepena svou touhou po originalitě na to, aby výzvu odmítla.

Ramona se zhluboka nadechla, otočila se na podpatku a mokrou trávou se vydala pryč. Co nejdále od tohoto místa. Stačila ještě ale něco vyslovit, jako by potřebovala toto všechno nějak dramaticky ukončit.

„Za bouřkou klid, po klidu konec, před koncem tma.“

T7 Šatíky

Na poli stála holíka. Z kostkovaných šatíků jí celá voda a do bosých nohou jí zablá mokrá tráva. Nebylo poznat, zdali pláče. Pokud plakala, tak se její slzy smíchaly s deštěm. Víte, slzy by měly být barevné, aby bylo poznat, jestli člověk v dešti pláče,

Děš ale pomalu odcházel a holíka se už neozývalo. Vedle holíky ležely dvě podivné podlouhlé černé věci. Děš odešel. Teď už bylo zřejmé, že pláče.

Stála by tam ještě dlouho, kdyby se neobjevil kolemjdoucí. To se na takové louce často nestávalo, nebyla moc frekventovaná. Kolemjdoucí se zastavil. Holíka by byla utekla, nebýt těch dvou věcí, které jí ležely u nohou. Ještě dosud se od nich nedokázala odpoutat, vážala jí k ní povinnost.

Muž byl také mokrá. Měl na zádech krosnu.

„Pláčeš?“ zeptal se. Přikývla.

„Proč?“ zeptal se znovu. Rozplakala se ještě víc.

„Koukej, tamhle za tím remízem mám chalupu. Jdu z nákupu. Vezmu tě s sebou, usuším tě a pak mi ukážeš, proč pláčeš. Nic ti neudělám.“

Holíka nebyla zvyklá dýchat cizím lidem, ale v tuto chvíli jí připadlo, že už nemá co ztratit. Přikývla tedy, ale řekla, že bez těch dvou černých věcí, které jí ležely u nohou, nepůjde. Muž tedy vyndal z krosny jakousi plachtu a černé věci do ní opatrně zabalil. Vydal se mokrou travou k remízku. Holíka cupitala za mužem. Na bosá chodidla se jí lepila hlína, tráva a brouci.

Dorazili k chalupě. Chalupa byla vevnitř zatuchlá a plesnivá. Muž strčil holíku do kory a rozdělal v kamnech oheň. Z místnosti, která se zdála být nejplesnivější, donesl deku. „Svlíkně se, usuším ti šatíky.“ Holíka šaty studily, neměla tedy důvod mu neposlechnout. Zabalil jí do deky a začal jí nad kamny sušit šaty. Chvilí bylo ticho. Kamna praskala, vzduch byl cítit plísní. Muž otočil šaty, aby se mohly sušit i z druhé strany.

„Tak pověz, proč pláčeš? Kde máš rodiče? Co jsou ty černé věci?“

Holíka se po tvářích kutálely slzy. „Nemám ráda bouřku!“ zavzlykala. „Nenávidím bouřku!!!“ dala se do takového pláče, že ze sebe nebyla chvíli schopna vypravit jediného slova. „Nesnáším...“ škytla. „To abych ti na ty slzy přinesl kyblík“ řekl muž a opravdu ho donesl. Dal jí ho pod oči a pokračoval v sušení šatů. Kyblík se postupně plnil.

„Co jsou ty černé věci?“ zkusil to muž znovu. Holíka semkla rty a zavrtěla hlavou. Jedna slzička se jí v tom odlepila z tváře a dolétla muži na ruku. Muž přemýšlel.

„Mám pro tebe návrh. Zahrajeme si na těch tvých kostkovaných šatech šachy. Když vyhraju já, odpovíš mi na otázku. Když vyhraješ ty, už se tě na to nezeptám.“

Holíka si sice nepředstala plakat, ale vážně přikývla. Kostkované šaty se tedy rozložily na stole. Muž přinesl šachové figurky. Začal hrát. Nebylo těžké holíku porazit. Stalo se tomu tak během deseti minut.

„Tak povídej.“

Malá přijala prohru. Zavrtěla se. Přihodilo se jí podařilo neplakat, ale teď se kyblík začal znovu plnit. „Jsou...“ vzlykla, „jsou to má rodiče“ a kyblík přetekl.

„Tví rodiče?!“ vyděsil se muž. „Mí rodiče!“ zakvílela zoufale holíka. „Spálil je blesk. Viděl jsem to, hole!“

„To je nesmysl, takhle přece nevypadají lidé zasáhnutí bleskem“ řekl muž, dívající se na plachtu s podlouhlými černými věcmi. Snažil se uklidnit především sám sebe. Strčil holíku do další kyblíka na slzy.

„Viděl jsem to, jsou to oni!“ Byla o svých slovech absolutně přesvědčena. „Dají se oživit? Prosím, řekněte, že se dají oživit!“ kvílela. Muž byl zdesen. To malé stvoření bylo zabalené v jeho dece se tu zmítalo v klenbě beznaděje. On jí teď mohl dát naději. Ale byla by to naděje falešná a on to věděl. Ty černé věci nebudou již nikdy živé. Zavrtěl hlavou a vzdychl.

Z hol i ky se vyvalil další nával sk ek . Rozhlédla se po místnosti. Spat ila kýbl svých slz. Než sta il muž cokoli ud lat, str ila do n j hlavu a v mžiku se utopila.

Položil drobné t lí ko ve své dece vedle její údajné rodi e. Bou e slz ji zahubila. Ba kory ji sklouzly. Z pod deky ouhaly noži ky polepené hlínou, trávou a brou ky. Slza na ruce pálila.

T10 Demokratické oslavy

Konečně byli všichni mrtví. Nikdo se v publiku ani na pódiu nezachvil. Bylo slyšet děš, dopadající tluče na stěchu hlediště. Ostatní začali postupně tleskat, protože se jim líbilo, jak nastala na pódiu spravedlnost a rovnováha. Já se nepohnul. Děš na chvíli zesílil, což způsobila ozvěna ovací. Od obsluhy někdo dostal informaci, že už můžeme opustit tuhle komedii a u vchodu proběhne kontrola. Z kapsy jsem vytáhl jedinou bankovku, zatímco okolo probíhalo snad poslední vytleskávání, a přidržel jsem ji oproti oživlým mrtvolám na pódiu. Nikdy jsem si nevšiml, jak sebejistě hledí první a poslední hlava demokracie. "Tak tohle je ideál, který jste chtěli?" zašeptal jsem.

Na pódiu se mezitím chystalo další divadlo. Ze zákulisí vykoukly hlavy s policejními epicemi a sledovaly herce. Na zápisť oživé královny jsem si všiml černého písmene W. Přesně takové jako mám já. Přesně takové jako má moje žena někde nedaleko odsud. Tleskání ustalo a všichni se odebrali k východu. Včetně královny, která se proměňovala dopředu. I u hlavního vchodu, kam jsem směřoval, čekaly policejní uniformy. Královna zahrula do dveří zákulisí a jak za nimi zmizela, tak jsem věděl, že nadobro. Nasadil jsem si vítězný úsměv, který kontrolovali u východu a prošel kolem kluků, co mohli být policii méně než hodinu. Nikoho ve skutečnosti nezastavili, dělali to jen proto, aby ukázali, že moc je ve správných rukou. Aby se cítili dobře.

Než jsem došel k autu, tak už jen mrholilo. Pohodil jsem zmoklý deštník do kování a sedl k volant. Až do teď jsem stále věřil, že tu bude čekat moje žena. Ta ale nepřišla a nikdy už nepijde. Před rokem jsme si koupili malý revolver. Podíval jsem se do přehrádky, ale nebyl tam, jen její penženka. Měla revolver dnes u sebe. Asi. Na chvíli jsem propadl zoufalství. Ale nakonec nedopadne jako královna z divadla a bude to mít rychle za sebou. Snad. Lehkl jsem si na zadní sedák a zavěsím oči. Všechno bylo tak zbytečné. Především lidé, kteří měli být vstřícní, laskaví a štědrí. Takový jsem snad byl. Tak nás to aspoň učili, když jsem chodil do školy, do kroužků, na klavír.

Kapky dopadaly tiše a rovnoměrně na auto. Asi po hodině čekání jsem se pomalu rozjel. Věděl jsem přesně, kde budou čekat na mne. Kde by čekali na mne a mou milou. Na lidi jako já. Vstřícné, spokojené, hledané, lovené a brzy mrtvé. Projížděl jsem úzkými temnými uličkami. Občas jsem zahlédl skupiny kluků někdy s tyčemi, někdy jak pádí vchodem se skleněnou hlavou a jednou jak někdo nebo možná ještě někoho vláčí. Takhle v tšíně zvířel zily hezky demokraticky nad menšinou. Plakáty i barvy budov naznačovaly důležitost demokracie. Neměl jsem na to žaludek se jen dívat a být zhnusen.

Dostal jsem se k okrajím sta a najel na méně udržovanou cestu, kde už jsem nikoho nepotkal. Nebyl jsem si nikdy jistý, jestli směřuji správně. Jestli nemám být v tuto chvíli někde jinde a zkusit zachránit moji milovanou, byť jen s falešnou nadějí. Asi je zbytečné a asi i špatné co děláme – to určitě ano, za jiných podmínek, ale to „něco“ bylo v mých silách. Cítil jsem z toho spravedlnost.

Zastavil jsem auto u zadního vchodu do areálu nemocnice. Už začínalo být pozdě jen tak vycouvat. Vzal jsem kartičku z penženky v přehrádce a pronikl nepozorovaně dovnitř areálu. Strážný měl nejspíše jiné starosti a bez odporu jsem se dostal až k místnosti určené k radioterapii. S kouzelnou kartičkou dokáže kdekdo divy. Ovšem s hledáním něčeho, co vypadalo jako kladivo kartička nepomohla. Nezkoušen jsem se lámal přístrojem přes nápisy "Nebezpečí" a obrázky radiace. Ještě že je tam chytré hlavy inženýrů, jinak by bylo těžší najít co chcí.

Bylo by neopatrné dělat hluk, a tak asi po hodině místnost rozzářil krásný modrý svítící prášek Cesia. Sebral jsem kovovou nádobu, kterou jsem objevil před chvílí a všechen kouzelný prášek do ní vmíchal, čímž jsem připomínal lopatku. Cítil jsem v kostech, jak nezvratně umírám. Nevím, proč jsem v tu chvíli otevřel okno. Taková ztráta času poslouchat

sirény v dáli, plá n kde zespoda. A jak se plá potkal s tichem, najednou mi bylo slabo. Uvnit jsem byl mrtvý. Z stal jsem ležet n kde tam v divadle. Opustil jsem areál i s nádobou, co propoušt la radiaci jak pytlíkový aj, a vyrazil autem dál od m sta, sm rem k vod .

Cesta se za ala svažovat nahoru a auto zpomalovalo. P ede mnou byla hlavní cesta a hned za ní p ehra na pitnou vodu. Byla tma a od hladiny se neodráželo v bec nic. Stále bylo zataženo a vypadalo to na další pr trž. Stoupnul jsem si k okraji vodní plochy a hodil jsem nádobu s modrou látkou do vody. Hladina se za st íbrným p edm tem rychle zav ela. Op t se rozhostilo ticho, jen mne za aly škrábat plíce. Nasedl jsem s kašlem do auta, ale n kdo už tam sed l se mnou a mí il na mne n ím kovovým. Muž se na n co zeptal. Asi jestli jsem proti násilí. Samoz ejm . Ale situace m la jen jedno východisko. Bez odpov di následoval výst el. Chvilí jsem se dusil vlastní krví. Pak jsem jen cítil na prstech mokrou trávu zem a teplou krev ze m .

Ješt stále neza alo svítat a spíš to vypadalo, že tma již z stane napo ád. Za alo hust přšet. Potrvá týdny, než se za ne ozá ení projevovat na ostatních lidech. Možná d ív. V tomto chaosu ani nebude nikdo varovaný. Bylo úpln jedno, kdo te jsem. Jestli jsem léka a zachránil bezpo et život nebo voják co vzal stejný po et. Nebo policista, co t ídil lidi podle cejchu smrti na záp stí. Lidé i demokracie vyhráli. Nyní jsme si kone n byli všichni rovni. Kone n jsme byli všichni mrtví.

T11 Narozena v bou i

Dívky jako ona se už v bou i rodí. Nemají na výb r. Od d tství procházejí peklem, ale jsou d kazem, že p esto mohou z stat and ly. Se spoustou jizev, p esto nezlomené, protože nikdo neoplývá takovou mocí. A koliv bojují se zlem a zoufale by pot ebovaly pomoct, rad ji se stanou svými vlastními zachránkyn mi. A když tyhle dívky vyrostou, lidé je považují za nebezpe né. Protože nikoho nepot ebují. Nebojí se. I p es t la a srdce pokryté šrámy z boj mají ty nejkrásn jší duše. Bylo mi vždycky divné jak to, že to nikdo neví. ím si prošly. Pro to nikomu ne íkají? Odpov edné z nich mi toho o nich a o lidstvu ekla víc, než jsem kdy cht l v d t. Zn la: „Protože se nikdo neptá...“

M j bratr byl podobný druh bojovníka. Nespoutaný organizovaný živel. A do jedné takové dívky narozené v listopadové bou i se zamiloval. Nazýval ji dokonalým harmonickým chaosem. On zmír oval její neklid a ona rozdmýchávala jeho ohe . Pasovali perfektn dohromady a jejich rozbité kousky vytvo ily nádhernou mosaiku. M j bratr se bál, že jí ublíží. Že jí zni í život, když spolu z stanou. Ale p ed ila všechna jeho o ekávání. Protože když umíral, podívala se rakovin do o í a usmála se. Nevyd sí ji. Neute e. Byl to takový ten vztah, kdy jeden pro druhého projdou peklem. Jejich cesta nebyla perfektní a ani zdaleka se nepodobala té z filmových pláten. Ale byla jejich. Plná smíchu, erného i absurdního humoru, slz, hudby, tance a ticha. Rozdíl oproti dív ím románk m spo íval také v tom, že ona s ním v tom pekle z stala a - sho ela. Žádný š astný konec. Žít spolu až do smrti totiž nebývá veselé v okamžiku, kdy vidíte, jak ta smrt p ichází. On nemohl odejít a ona ho necht la opustit, a tak ho vzala za ruku a spole n pomalu tan íli v ho ícím pokoji.

Nevím, jaká je p esn spojitost umírajících a tance, ale prý to jde dohromady. íkala mi to. Povstala jako bájný Fénix. N koho totiž v ohni ztratíme a n kdo úpln jný z n j vzniká. A ona je mou rodinou. Ne tou, se kterou se narodíte a je stvo ena krví, ale tou vzniklou láskou a pro kterou jste ochotni zem ít.

M j bratr prohlašoval, že z ní bude moc krásná vdova. M l pravdu. Zárove byla tak silná, state ná a tichá, až jsem i já ob as zapomínal, jak moc trpí. Možná vám to zní jako bláznovství, ale bratr mi dal za úkol, abych ji ochránil. Ne p ed t žkostmi života, se kterými m la celoživotní i pom rn erstvou zkušenost. Ne p ed monstry s p átelskými tvá emi, protože i když je extrémn empatická a každému ochotn pomáhá – do toho. Podce te ji. Bude sranda... Nepot ebovala chránit ani p ed svými démony, protože si je vycvi ila a chovali se ukázn n , pokud to po nich cht la. Nejvíc pot ebovala ubránit sama p ed sebou. Nepot ebovala zachránit. Není ob , ale bojovnice. Jenže i t m ob as dochází síly nebo se cestou ztratí... Ona pot ebovala jen být nalezena a ocen na p esn za to, kým je. Protože i když tušíte, že je na konci tunelu sv tlo, n kdy je vám prost špatn z tunelu jako takového. Obzvláš když jste v n m hodn dlouho.

Je pro m hrdinkou. Tu z ní ud laly cesty, které si v život zvolila a nikoliv schopnosti, kterými je hojn obda ena. Když se jí totiž zeptáte, jestli nelituje rozhodnutí z stat s mým bratrem, nemusí p emýšlet ani vte inu. Má jasno. Nelituje jediného okamžiku. Je p esv d ená o tom, že ty nejt žší cesty vedou do nejkrásn jších destinací. A vím, že byla tam, kam se nikdo z nás nepodívá. A když mi to vypráví a usmívá se nejblažen jším úsm vem skrze slzy stékající z jejích o í, je to pro m nejsiln jší událost, které jsem byl kdy sv dkem.

N kte í lidé se bou í bojí a nemohou se do kat, až bude po nich. N kte í se v nich narodí. A n kte í, jako ona, se bou í stanou, protože si v ní našla domov. Plynn používá jazyk blesk a temnoty, hrom a ohlušujícího ticha. Nevzruší ji otev ení bran pekla, protože to si s ní jen známí démoni cht jí hrát. I já mám bou e moc rád. Jsou pro m d kazem, že i nebe, kam musel p ed asn odejít m j bratr, pot ebuje ob as z plna hrdla k i et a zkropit zemi slzami.

T12 Po bou i

Tenkrát to bylo myslím ve tvrtek. P es naše m sto se prohán ly mraky tmavé jako saze vycházející z místních komín . Saze, vyhnané našimi obyvateli z jejich pohodlných p íbytk v krbech a komínech. Drze poletovaly po obloze, jako by ty mraky cht ly dohnat. Jako by jim závid ly všechnu tu špínu a cht ly také získat tu schopnost. Tu podivuhodnou schopnost, vyd sit vše, nad ím prolétnou a p ítom po sob nezanechat jedinou stopu, jediný d kaz, který by je usv d il, že zde byly.

Jako, když n koho sledujete. N koho, koho milujete, obdivujete... milujete. Snažíte se být nenápadný, nezanechat po sob jedinou indicii. Jedinou v c, která by navždy pošpinila ono místo a onoho lov ka vaší p ítomností. Jenže vy víte, že jste dovolili, aby po vás ona stopa z stala. asem p jde vid t, asem si jí všichni všimnou, asem ji neovládnete. Je to pocit ve vás. Víte, že jste to ud lali, že jste tam byli, víte to, víte to, víte to. Podepíše se to na vás.

Ty saze se ztrácely v mírném v tru, který postupn sbíral svou sílu po všech okolních vácích. Lidé uzamykali domovy, zavírali zví ata, která se cht la dát na út k, protože moc dob e v d ly, co p íjde.

Jako když víte, co jste provedli, i když to nic nebylo, nikomu to neublížilo. Ale vy utíkáte. Jako tenkrát, když jsem ho vid la, toužila jsem po n m každou tu krati kou vte inu, kterou jsem ho mohla vid t, mohla jsem ho pozorovat, ale nikdy ho mít. Oba víme, jak jsme se potkali, jen nevíme, co ten druhý cítí. Nevím, jestli bych si to p ála.

Zvedal se vítr a všichni v d li, co to znamená. Obrovská bou e. Jako ta, co se odehrávala ve mn pokaždé, když jsem s ním byla. Obrovská bou e p ícházela a všichni za ali panika it. P esn jako já, když na m promluvíš. Lidé k í eli a prosili za odpušt ní.

Jako *já.*

P í p íbývajícím chladu jsem nemyslela na nic jiného, než na n j. Na mladíka, kterého jsem potkala, kterého miluji. Bou e byla silná.

Ten den nikdo nev d l, že se schovávám v našem sklep . Že nepomáhám p ívazovat v ci, hlídat d ti a uklid ovat staré. Byla jsem sobecká.

Jako tehdy, když jsem ho vid la s ní. S tou holkou. Z tou zrzkou... Musela jsem n co d lat, n co jí íct... n co jí ud lat.

Inu... nemohla jsem ho s ní vid t.

Vítr lámal v tve, p evaloval auta jako d tské hra ky a shazoval lidi z míst, kam se dostali jeho vinou, tam kam by dobrovoln nikdy nešli.

Jako já. Jako tehdy my. Tehdy v té továrn . V té cihlové z ícenin na konci m sta. Jen já a ta její ohnivá h íva. Zvuk se tam nerozléhal, šlo to rychle.

Všichni už byli v krytech. Já byla ve sklepě. Sama. Páchlo to tam tekoucí vodou, která vlivem bouře přetekla. Voda už mi byla po bradu, ale je fakt, že jsem seděla. Nechtělo se mi zvedat, připadalo mi, že si ten chlad valící se vody zasloužím, ale chtěla jsem dýchat, byla jsem unavená. Přiblížila jsem se k malému okýnku, které sloužilo pouze jako průchod, musela jsem ho zavírat, ale při nahnátnutí kliky jsem zahlédla malý paprsek slunce, hned ho zakryl velký černý mrak. Přesto ten paprsek dával všem naději. Byl zářivý, i přes chlad bylo cítit, jak hřál. Malý zlatavý proužek světla.

*Malá měla zlaté vlasy. Krásná postava, zvonkový hlas, lehký krok... jako by to té první nastalo. On je prostě sukně! Ale po ní je mrtvá.
Chtěla jsem jí jen vysvětlit, co je to láska. Bohužel, pro ni žádný paprsek nesvitl.*

Už jsem viděla světlo, nebylo to slunce, ale světlo záchranářského vozu, ovšem i to mi nastalo. Byla jsem jediná jeho láska, což přezívala „bouřku“.

Celé město bylo venku. Všichni se vzpamatovávali a hledali na staré urostlé duby. Byly tak krásné, ale zároveň k politování, ležely v ulicích zaplavených špinavou divokou tekoucí vodou. Nikdo by nevěřil, že nám ještě před pár dny zdobily podzimní cesty našeho zapadlého města. Byly mokré a barvu jim voda změnila k obrazu svému, vypadaly, jako ty mraky, které se ještě pár dní vznášely ním nad hlavami.

Lidé byli vystrašení. Každý očekával další ránu té kruté bouře.
Jako já...

T17 Je to složité

Občas si člověk musí zvyknout, že jeho život nebíží tak, jak chce. Hází s ním ze strany na stranu, div, že ho neusmývá. A pak, když už to za jiná vypadat na velkolepé vítězství, se obrátí vzhůru nohama.

Než se nad ní, piletí pohlavek. Netuším proč a tak pokračuji ve své práci. Adoptují dalšího! Ještě před pár měsíci to byl jen další drb, ale realita se ukázala ještě v horším světle.

Dvojčata! Jako, kdyby osmdesátiletá nestálo. V domov by jim bylo líp.

„Pojďte, rodinko!“ zavelí hlavou a my všichni nasadíme nadšené výrazy, protože právě v této chvíli se objeví sociální pracovníce se dvěma ubrečenými klukama. Člověk na ni prostě musí čtít udělat dobrý dojem. Ušklíbnu se. Nemusím se ani rozhlížet, abych věděla, že všem běží hlavou to samé. Už abych byla pryč!

To už bylo dávno...

Zareaguje okamžitě „To určitě není moje!“ a mně se podlomí kolena. Myslela jsem, že mi to pomůže vyéřit. Moje první láska... Domů se mi nejde úplně snadno, ale jediné dítě snad nevyhodí...

Brada se mi rozklepe hned, jak překročím práh. Vše ze sebe vysypu na jeden nádech. Nevíru a vztek postupně vystřídá zklamání.

Když se mi o šest měsíců později narodí holčička, ani jí nechtím vidět. Přitom je tak nádherná! Podepíšu adopční papíry, ale vím, nikdy na ni nezapomenu. Najdu ji, slibuji, když ji odnáší z místnosti. Jenže v sedmnácti toho moc nesvedu.

„Už jsi uvažovala, kam půjdeš dál?“ zastavím mětání po hodině. Zakroučím hlavou. Chtěla bych určit, ale na vejšku nemůžu, hned po stědním přestoupi vykopnou. Proč by se o někoho starali, když jim z toho nic nekápně?

„Přemýšlelas o gymnáziu? Hlavu na to máš docela dobrou...“ a mele a mele, jak dlouho asi bude pokračovat její monolog? Vlastně mi to je jedno, nechci to poslouchat. Otáčím se a odcházím. Zajímalo by mě, jestli si toho vůbec všimla...

„Co blběněš?“ dožene mě Pea. Vysoké, černovlasé idolo v tšiny holek. Co víc bych si mohla přát, když se o mě zajímá? Osobně bych ocenila aspoň jakou morální stránku. Nebo mozek. Každý máme asi jiný priority.

„Nechceš věřit kam zajít?“ nasadí kulíškovský úsměv.

„Ne.“

„Proč ne, ty moje skoro patnáctko?“ úsměv nabere na intenzitu, ale mně se z něj nohy nepodlomí.

„Nemůžu.“

„To ty nikdy.“ Je to pravda, nikdy nic nemůžu. Postarat se a jít spát. Na jaké akce s kamarády můžu rovnou zapomenout. Teda, ne že bych na ně měla zájem, pozvánky nebo kamarády. Dobře, možná bych za ten Peanův zájem měla být ráda. Jinak bych tu mluvila jen s užití.

„Kam se budeš hlásit?“ mým téma, ale vím, že se k němu zase zítra vrátí.

„Počíte, doufám. Co ty?“ tohle téma už ho nezajímá.

„Asi taky,“ vyklouzne mi. Vlastně to není zase tak blběj nápad. Aspoň už mi dají pokoj.

„Najdi mě mi ji,“ posunula jsem peníze k soukromému detektivovi. Chybí mi. Hrozná moc. Hned po škole jsem nastoupila do práce. Každou korunu jsem šetřila na její najítí. Tvářil se sebejistě, ale byl úplně k ničemu. Tiletá holčička nebyla jeho prioritou. Nepěstala jsem hledat. Teď je mi dvaatřicet, mám stálou práci, vlastní byt a spoustu kontaktů na sociálním, ale ona mi pořád chybí. Mám chuť to vzdát. *Každý normální člověk už by to udělal.* povzdechne si.

Věra jsem měla narozeniny, ale doma byl takovej chaos, že to všichni zardili. Aspoň to pitomý přání jsem mohla dostat. Člověku není patnáct každý den.

„Jak se máš, kv tinko?“

„Sklapni Pe ane,“ zamru ím. Na opi ky nemám náladu.

„Jak se máš, kv tinko? Jak se máš, kv tinko? Snad sis nemyslela, že to bylo na tebe, uboža ko,“ zasy í pov domý hlas. Z ní eho nic stojím p ímo proti naší hv zd . Královn sv ta. Drží v ruce telefon, ze kterého se line Pe an v hlas. „Jak se máš, kv tinko?“

„Petr je m j, aby bylo jasno. Dostanu ho já.“

„Noa?“ nahazuju nezájem, p estože mám chu utéct. Ta drobná, modrooká blondýnka je o hlavu menší než já, ale jde z ní neuv ítelný strach.

„P estaneš se kolem n j motat, zr di ko, jinak dopadneš špatn .“ Výbuch smíchu nedokážu zadržet. Jako kdybych za ním chodila já! Než se nad ju, její dlouhé, r žové nehty mi vyrazí proti obli eji. D kuju bohu, že nosím brýle. Nev íla bych, že Barbie dokáže bejt tak vzteklá. Zvoní a po posledním kopanci trýznitelka odchází. Rozhodn to nebyla rva ka, to bych musela aspo jednou ude it. Pomalu vstávám a tisknu si kapesník na roztržený ret. „Žiješ?“ podává mi n jaká osma ka tašku.

„Už mi bylo líp,“ zamí ím k východu. Do vyu ování už se nevrátím. Stejn si toho nikdo nevšimne. Jdu si vy ídit ob anku, n jakou chvíli to zabere a aspo doma nepoznají, že jsem šla za školu.

Nejsou tu žádní klienti a tak mám as prot ídit si poštu. Ú ty, žádosti o doklady a fotografie. Žádná zpáte ní adresa nebo podpis. Jen na rub n kdo napsal. „Tvoje dcera, omlouvám se za zpožd ní.“ Moje malá hol i ka. Vlastn puber a ka. Je tak krásná... Ne, nejsem v pohod . Slzy udržet nem žu. Valí se mi po tvá ích jako kapky dešt po okenní tabuli. P íšla jsem o tolik asu. Najednou se otev ou dve e a já nem žu uv ít vlastním o ím. N kolikrát si je promnu, ale p ízrak tam stále stojí. Ona tam stále stojí. Sle na z fotografie. Moje dcera.

Ležím v posteli a hlava mi t eší. Paní za p epážkou m la rudé o i a vykládala kraviny. Nejprve bre ela, a když jsem chtě odejít, zastavila m a tvrdila, že je moje matka. Byla šílená. Nemohlo jí být víc než t icet. Utekla jsem. Trochu se za to stydím, prost jsem zpaniká ila. P sobila dost jist . Je možné, že nelhala? Nikdy m nenapadlo, co se asi stalo s mými rodi i. Nem la jsem odvahu ešit, pro jsem od mali ka tady. Jestli chcete p ežít, rychle se nau íte ml et a poslouchat. Zlomí vás d ív, než vám dojde, co se d je. Možná by nebylo tak zlý mít mamku. T eba nebyla šílená. povzdechnu si. Tyhle úvahy „coby, kdyby“ jsem nikdy nem la ráda. A stejn tam budu muset jít znovu. Usínám. Už abych byla pry .

Utekla. Vlastn se jí ani nedivím. Mlela jsem jako šílená. Co když ani neví, že je adoptovaná? T eba je š astná, má skv lé rodi e, sourozence. Co bych jí mohla nabídnout já? U m by nem la otce ani sourozence, žádnou skute nou rodinu. Dala bych jí všechno, co mám. Ale v porovnání s ostatními nemám nic. Myšlenky se mi melou jako splašené, zatímco krá ím na návšt vu k rodi m. Je mi zase jako tenkrát. Vše vyklopím hned na prahu.

„Našla jsem ji.“

„A co s tím hodláš d lat?“

„Poznat ji.“ Koukají na m jako na blázna. Vím, co se jim honí hlavou. Pro to d lá? Tak dob e by se mohla mít, kdyby se na to vykašlala. Celou ve e i je neuv ítelné dusno, ale oni se nezlobí na m . Hádají se mezi sebou.

„Dove nám ji ukázat,“ rozhodnou se, když m doprovází dom . Poprvé po patnácti letech cítím, že v nich mám oporu.

„Všechno nejlepší! Promi za t ídenní zpožd ní,“ š ouchne do m Petr a já si impulzivn sáhnu na erstvou mod inu na lícní kosti.

„Sp chám, nech m bejt,“ odseknu a snažím se odejít. O další rány nestojím.

„Co blbneš? Jsi n jaká nabroušená,“ odfrkne si, chytne m za rameno a oto í k sob . „Co se ti stalo?“. Vyjeven na m kouká.

„Napálila jsem to do dve í,“ sklopím hlavu. Na út k už je pozd . Naše plavovlasá Barbie m propaluje pohledem. Kdyby se jím dalo vraždit, jsem už dávno mrtvá.

„Nejblbější výmluva na světě, copak se stalo? Mně to můžeš říct,“ zašeptá, je u mě tak blízko, že cítím v ní jeho vlasy. Víím, že mu můžu vřít. Jediný komu bych se dokázala svěřit. Doma spolu všichni válíme. Poprvé chápou, co na nás holky mají. Opravdu chce vědět, jak mi má pomoci.

„Tvoje nová přítelkyně mě včera zbilá,“ risknu to a doufám, že se mi nevysmje. „Žádnou nemám,“ ušklíbne se. Když ukážu na Barbie, úsměv mu zamrzne.

„Je fakt hezká, ale kdyby spadla ze svého žega na své IQ, tak to nepožije. Asi hledám u holek i jinou kvalitu.“ Potřelo mě to, nemůžu tvrdit, že ne. Je hezkej. A to taky nějakou váhu má. „...a taky tě doprovodím domů,“ dopoví a já nemám ponětí, co říkal. Všechno odkývnu a modlím se, aby na mě dal aspoň trochu pozor.

Bavíme se spolu celý den a až před domem mi dochází, že jsem měla jít na úřad. Dnes je to poprvé, co ho od sebe neodháním. Nenapadlo mě, kolik toho o něm nevím, a jak moc on neví o mně. Je už skoro tma, když otevírám branku k domu.

„Kdo to byl?“ přilítne hned, jak vejdu do dveří.

„Kamarád...“ jsem hodně překvapená. Všichni je tu mají, tak proč bych nemohla já?

„Kde jste byli? Celej den!“ Je to jako hrom v horách. Jako tryská narážející do protihlukové bariéry. „Dopadneš jako tvoje matka, uť ukaná a s harantem.“ Vrhne na mě opovrhující pohled.

„Nemáš ponětí, kolik práce dá postarat se o dítě, a MY tě živit nebudem!“ Mraky za oknem tmavnou a z očí mi kapou slzy. Proud nadávek a spílání nebere konce, postupně se přestávám bránit.

Hmí, proudy vody smájejí moje tváře. Už abych byla pryč.

Když ji uvidím ve dveřích, jen stěží potlačím výkřik. Její obličej hraje všemi barvami.

„Holičko,“ zašeptám a rozevřu náruč. Přijme ji. Usadím ji proti sobě, mluvím pomalu, z etelně a jen tak, abych ji nevydělila. Vypadá zranitelně jako porcelánová panenka. Na nic se neptá, na otázky neodpovídá, jen vypadá jak po úderu blesku. Odchází, ale zítra se uvidíme znovu. Myslím, že mi uvěříla...

Paní za přepážkou mluvila docela rozumně, rozhodně bych neřekla, že je blázen. Ale možná tomu jen chci až moc věřit. Měla moji fotku a hodně se vyptávala. Měla jsem, sama nevím nic. Prý ot hotěná mladá, a proto mě musela dát k adopci, ale já přece adoptovaná nebyla. Bojím se, že si mě snad někým spletla i toho, že ne. Bojím se zeptat přistoupil jí. Honí se mi hlavou, když postávám v kuchyni. Nebuť posera! Tě, dva, jedna, te! „Madame?“ kurá, kurá, kurá. „Jak jsem se sem dostala?“ Zmátlo ji to, zůstala na mě koukat s otevřenou pusou. Tohle si, pokud vím, tady ještě nikdo nedovolil.

„Lehká puberťáka se nechala zbouchnout nezodpovědným výřtkem, nechť se o tebe starat a tak hodila to uvaný mimino sociálce, nevím, co chceš slyšet jinýho,“ hodí po mně pohrdavým výrazem a já vím, že si mě už dávno zaadila přesně do téhle skupiny. Do týmu lehkých a nezodpovědných puberťáků.

„Pro mě nedala k adopci...“ zakučkám. Říkala, že mně k adopci dala...

„Prej chyba v papírech, kráva jedna, a už zmiz, buď ráda, že jsi, kde jsi,“ vyštěkne a já ráda poslechnu. Je to možný. Za chvíli budu pryč.

O rok později

Pátraly jsme spolu, hledaly a zvažovaly možnosti. A pak jsem si ji odvezla domů, sice s šestnáctiletým zpožděním, ale přece. Lepší pozdě než nikdy. Bylo to, jako kdyby mi nad životem vysvitlo sluníčko, pomalu vytlačoval děs i tu hroznou bouřku i soudních sporů posledního roku, a na nebi se začala objevovat duha. Život začal znovu dostávat smysl...

Tak tady ji přeruším, aby se nezačala moc rozplývat. Po bouřce je, ale žádnou duhu, nebo jednorozce fakt nevidím. Dostala jsem se na počítačovou přímku, přestěhovala se k mamce a poznala své prarodiče. Ani nevím, jestli byli nervóznější oni, nebo já. Válíme spolu, všichni, po úřad. Jsem přece potěšená puberťáka! A Peťan, můj nejlepší kamarád, začal chodit s tou

osma kou, co m tehdy našla po nakláda ce od Barbíny. Hned z kraje jsem mu oznámila, že jestli se k ní bude chovat jako debil, tak mu jednu vrazím. Poprvé v život nemám pocit, že se utopím...

T19 Dokončený příběh

Naco mi zašimralo vzadu na krku. Vosa, napadne mě hned co dostanu žihadlo do pátrajícího prstu. Seskočím z kola a opouhoo nejblížeší strom. Je horko, asi to dost ote e... Sakra. Prst pomrn dost pálí. Vytáhnu z batohu láhev s vodou. Nemám jí tolik, abych jí mohl plku vylít... Kam dohlédnu, nevidím žádné obydlí ani jiný zdroj vody. Vyrazím tedy hledat vodu nebo stavení.

Chvíli jedu a zatím nevypadá, že by to mlo b hvíjak natékat. Na obzoru zahlédnu siluetu menšího kostelíku. U kostela bývá h bitov a na h bitov pumpa...

Pijedu blíž, kostel je opravdu obehnan starou h bitovní zdí porostlou b e anem. Železná vrátka bez kliky. Na nich visí plechová cedulka s otevírací dobou pro ve ejnost, chybí na ní jeden h ebík. Strím do vrátek a ty se s vrznutím otev ou. Projdu kolem n kolika honosných hrobek s mramorovými sloupky. U jedné se zastavím, v jejím ele se skví zlatý nápis:

„Kdo v myslích našich žije dál

a stále vzpomínáme na ,

kde pak smrti tvé je vít zství,

kde smrti tvá je zbra ?“

Příliš patetické, pomyslím si a jdu dál hledat pumpu.

Osvžený a s mokrým kapesníkem kolem prstu se vracím k východu kolem ady nízkých hrob . H bitov je zvláštní místo, lov k by ekal, že na n j padne tíse , ale cítí jen klid, jako by všechno co se d je, dávalo ur itý smysl... N které hroby zb žn p ehlédnu.

Upoutám hrob s erstvími kv tinami. Na náhrobní desce je n kolik jmen s daty.

RUDOLF PÁNEK *18. 8. 1929 - + 17. 1. 2005

BOŽENA PÁNKOVÁ *24.10. 1931- + 5. 12. 2010

PETR PÁNEK *3. 2. 1951 - + 30. 7. 2013

Popojdu blíž. Na posledním ádku mi n co nesedí... p e tu ho ještě jednou:

JI Í PÁNEK *10. 9. 1969 - +

Nechápav hledím na text vyrytý zlatým písmem do erné žuly. Hlavn na *zatím* prázdné místo za ním... evidentn zbyte n nakloním se blíž. *Nevíš dne ani hodiny...*

V korunách strom povívá mírný vítr a šumí v korunách strom .

Zacukalo mi v ovázaném prstu. V tom se leknu, až sebou trhnu. Zvoní mi mobil. Než ho z batohu vyhrabu, zvonit p estane. Neznámé íslo.

Vítr najednou sílí a zvedá prach. Možná bude bouška, snad stihnu dojet domů dříve.

Dojdu k domku správce hřbitova. Je zamykání. Před dveřmi je tabule s naškrábaným nápisem : „2. 6. - *Dnes tu nejsem a nebudu.*“ Na kraji dřevěného rámu je zbytek křídy.

Najednou mě popadl takový nápad. *Nikdy* jsem neměl rád příběhy s otevřeným koncem... Do roka a do dne... Až léto podzim vystoupí... Hodinu nevíš... Ale ne, pojedu odtud.

Pomalu rychle se však zatahuje, vítr stále sílí, domů už to před bouškou nemůžu stihnout. Budu to tu muset nějak přežít... zrovna tady...!

Táhne mě to zpátky k tomu podivnému nedokončenému nápisu.

Bouška se přehnal v pár minutách a stejně rychle byla zase pryč. Domů jsem dojel opatrně se sluncem nad hlavou. Ani jsem moc nezmočil.

 Za pár dní jedu tudy zase. Ani nevím proč.

 Už z dálky slyším tklivý sborový zpěv. Pohřeb...

 Rezavá vrátka jsou tentokrát otevřená. Venku stojí dva vozy. Jdu dovnitř a podívám se, odkud se zpěv line.

 Skoro se zdráhám uvěřit, že nepoetný hloupek pohřebních hostů stojí opravdu u té hrobky... Trochu ještě popojdu, stále jsem však od nich dost daleko. Všichni přítomní jsou v tu chvíli ke mně otoženi zády. Zaváhám...

 Rychle se otožím, vyjdu ven, nasedám na kolo a jedu pryč. Zvoní mi v uších nebo je to ještě ten zpěv? Vtom za sebou uslyším skřípot brzd. Tupý náraz, ticho a tma...

 Z té tmy vystupuje žulová náhrobní deska s nápisem, jménem a dvěma daty, narozením a úmrtím. Datum úmrtí je dnešní, 6. 6. 2016, ale ostatní text je zamlžený, nemůžu ho přečíst... Na krátký okamžik přesto zahlédnu datum narození, zdá se, že souhlasí s mým... !? Pak už nevidím vůbec nic.

 Tak brzy, ach jo...

T24 P Ino ní bou ka

Nejdív ze všeho se musím omluvit. Normálně nepoužívám silná slova, ale v tomhle případě to bylo nezbytné pro zachování autentické nosiči výpovědi. No, však uvidíte sami.

Slavnostní májové dny se ten rok vyvrhly tak šikovně, že by bylo hůř s tím dlouhým víkendem něco neudělat. I v rodině nastal nás – vyrazit ven s oběma mladými. Aby si vážili svých rodičů, pravil mi můj muž. Copak jednička, náš nejstarší, ten už si párkrát vážil ve svých téměř sedmnácti, totiž byla s tím ináctiletou dvojkou. Synek zrovna procházel základním obdobím mladého muže – rodiče přehlíželi a jeho mluva se skládala jen z několika slov, zásadně nepublikovatelných. Na naše přátelské pozvání na úndr odvětil lakonicky: „Na to vám seru!“ Jemně jsme ho upozornili, že buď zůstane doma a bude pečovat o své dva mladší bratry nebo, ještě lépe, odjede s nimi na chalupu, kde už jim dříve práci najde. Rázem procitl a souhlasil s prvním v lese, ovšem, pokud tam budou hospody.

A tak jsme ve čtvrtek večer vyrazili večerem, směr Chodsko: otec velitel výpravy, synci první a druhý dělník a matka provianták. V Dolní Bělé jsme dvojkou usmívali bochníkem chleba a pak kilem nebeské tláčenky v místní hospodě, takže první noc pod širákem spal jako batolátko. Byla to taky noc jako z reklamy – hvězdy, netopýři, šumící les a blažené ticho. A ráno jako vymalované. Prostě idyla.

Kluci po kopcích bahnají rádi, to mají po tátovi. Zadumaná Haltrava nás okouzila, i když přišel májový deštěk. Přenocovali jsme pod nějakým přístěškem na auto, čímž jsme pochopitelně stoupli u mladých v ceně. Šplhli jsme si i tvrdým jelením gulášem, švestkovými knedlíky a bavorským pivem na Výhledech, třebaže jsme tam museli sebrat hnout a pak se zase do kopce vracet. Další den je přímo nadchnul večer – než dolezla funička matka, hopsali jako kamzíci skrz děravý plot a hledali díru ke vstupu do vojenského objektu. Bahenní v rašelinné tůňce, lehké pospání a pak dlouhý pochod pod Jezvinec zdeptal spíš velitele výpravy než zdatné dělníky.

A tady to všechno začíná.

Po spršce na Haltravě zbyl ranní opar, ten se zvedl a nastal krásný den. Až moc krásný. Sluníčko pájlo jako o závod, když večer se utišil vítr a nastal tichý vlhý soumrak. Až moc vlhý. Vlekli jsme se lesem a doufali, že najdeme NCO – krmelec, pivoš, chýšku, posed, cokoli, co by mělo státi. Tedy – hledala jsem to já, protože se mi ta vlhost pranic nelíbila. Klukům to bylo šumafuk a ve veliteli bublal adrenalin. Dobublal a vyšuměl v devět večer uprostřed borůvka na pasece s krásným výhledem do údolí.

„Dál nejdu!“ prohlásil s výrazem hladového vlka a shodil bagnet mezi trsy kousavé trávy.

„Taky už bych se na to vysral,“ pokývl moudře hlavou dvojkou, mezitím co jednička začal rozbalovat žracák.

„Tady je to blbý,“ pípala jsem, „jsme na hřebeni, co když přijde bouřka?“

„Ne – přide,“ procedil velitel mezi zuby, „proč by mělo přijít? Je přece, obloha jak vymetená a kdyby, přijde dolů prase. Už bude sakra ta polívka?“

Po půlhodině míchání, míchání, mlaskání a srkání jsem to zkusila ještě jednou.

„Nemohli bychom ještě popojít, aspoň dolů, z hřebenu, určitě tam bude něco se stříškou.“

„NIKAM NEJDU,“ zavrčel mi ochránce a velitel výpravy zaryt, „hledáme tu tvou stříšku už dvě hodiny. V tomhle kraji se o zvonek uje a žádná bouřka nebude!“

Vzdala jsem to.

Nad údolím vyšel měsíc, bylo příjemně teplo a zdravé chrápání se brzy neslo nad pasekou. Odpadli všichni, takže jsem se naposledy rozhlédla a zapnula zip od spacáku. Blik!

Ne, to se mi zdálo, lehnu, usnu, pohoda. Ale ten m síc m l kolem sebe kruh... A to ticho je divný. Znovu jsem vystr ıla hlavu a zadívala se k západu. Blik! Byl tam. Daleko, ale byl. Blesk.

„Blejská se,“ zat esu spacákem vedle. Chrápání ustalo. „Bude bou ka!“
Velitelská hlava se vyno ıla z kapuce a našť stí se netvá ıla tak, jak jsem se obávala.
„Kde?“

„Támhle,“ ukazuju ochotn ke tmavému obzoru. Blik!
„Prosim t ,“ zabru el velitel a nasadil kápi. „To je n kde daleko za Javorem, to sem nep íde. Lehni si a už kone n SPI !“

Tak jsem si lehla a snažila se kone n spát. Asi to na chvilku vyšlo, protože ten vítr m probudil. Vystr ıla jsem hlavu a zv t ıla děš . Blik! Blik!

„Vstávej,“ cloumám op t chrápající hromadou vedle sebe, „ bude bou ka!“

Hlava se vyno ıla celkem slušn našťvaná a obhlídla situaci.

„Nešil! Jenom se blejská, žádnej hrom. Je to daleko a ten vítr to rozfouká. Spi!“ Pak zaost il na mou vyplašenou mali kost a mávl rukou. „Dob e, tak nespi, íhej a až tady ta bou ka bude, tak m vzbu .“ A zaplul do zipu.

íhala jsem. Nejd ív tak, že jsem zabalila všechno do báglu a boty postavila na dosah, jen do nich sko it. Pak jsem se vsed do kala prvního zah ímání, pak jsem asi klimbla, protože m probral zásah reflektoru. A rána z d la. O kousek dál se pohnula spacáková housenka a jedni ka s klidem sob vlastním konstatoval: „Hele, bou ka.“

To už jsem zase t ásla spacákem vedle sebe, tentokrát ale s doprovodem solidního burácení. Velitel vyjel ze spacáku jak fretka z nory, jedním pohledem obsáhl situaci a za al jednat.

„Balíme! Rychle! Všechno do bág! ! Jde to p ímo nad nás, musíme dol , dy jsme na h ebeni!“

Sko ıla jsem do bot a za ala shrnovat v ci do ba oh . Velitel si svítil mobilem, trošku zbyte n , nebeský reflektory zá ily na m j vkus až moc ásto a moc siln .

„Vzbu mladýho!“ Prásk!

Nojo, dvojka se ješt nepohnul. Ten má teda spaní. Vrhnu se sm rem, kterým ve er odkrá el náš zelená hledat útulný pelech. Zakopnu o n j pom rn brzy.

„Vstávej,“ lomcuju spacákem. Sv tlo blesku je skoro slyšet. Svissst. A Prásk!

Spacák se s rozmachem p evalil na druhou stranu.

„Slyšíš, vstávej!!! Je bou ka!“

„Seru na bou ku!“ Svissst a Prásk!

Na ten dunivej pokyn zh ry p ece jenom vysoukal kon etiny z pytle a za al shán t svršky roztroušené opodál. Nahrabala jsem v ci kolem do báglu a zav sila mu ho na záda. Pár p ískoky jsme se za adili vedle jedni ky, kterej spo ádan stál nad b snícím velitelem a p emýšlel nahlas.

„Svítil jsi s ním, tak ho máš n kde blízko. Nedal sis ho do báglu?“

Svissst a Prásk!

„Co hledáš?“ ptám se velitele zoufale šátrajícího v bor v í.

„Mobiiiiil,“ zavyl a zajel rukama do v esu. „ Te tady byl!“

Klesli jsme na kolena a šátrali ve ty ech. Svissst a Prásk! Je ím, že už musíme jít.

„Vysypu ten bág,“ rozhodl velitel a v bor v í se rozesypou vnit nosti velkoobjemového vaku. Šátráme všichni. Svissst a Prásk.

„Já mám baterku,“ pronese nevzrušen jedni ka a blikne. Hromada p edm t na zemi se velikostn rázem zdvojnásobí.

„Kde jééééé,“ kvílí velitel a cpe hromadu zpátky do báglu. Svissst a Prásk. Je ím.

„Tady nikde není, tak musí bejt u tebe,“ logicky vyvozuje jedni ka a rve otci batoh na záda.

„Nemáš ho v kapse?“

„Ty už jsem p ece prohle..... A hele! Fofrem, padáme, na co ekáte, musíme dol , z toho h ebene!!!!“

Svissst a Prásk!

Je ím a utíkám, je mi jedno kudy, hlavn dol .

„Tudy,“ ve velitel a strká m n kam do lesa, „ tam je cesta.“ Jak to ví, nikdy nepochopím. Ale je tam. Ovšem v lese. A mn vždycky u ili, že v lese za bou ky pod stromy...

Prááááásk!

Švihnu sebou na zem doprost ed cesty. Brejle mám v louži a na zádech mi sedí asi puma americká velmi sympatická. Pokud to není bág!

„Co blbneš?“ povykujen kde naho e nad pumou m j cho a velitel.

„Ha houhky na plahin má hloh k lehet,“ huhlám zásadní pou ku mého mládí.

„ Tady nejsi na planin ale doprdele v lese, uhodí do stromu, ne do tebe! Vstávej!“

Tím mi teda fakt zdvihl intéres.

„Hahi he hehnu!“ I kdybych se cht la hnout, leží na m puma americká. Prááááááásk!

„Bouchlo do tý mobilový v že nad náma,“ zv stoval jedni ka.

„D láš si prdel?“ otázal se zvědavý dvojka, ale nezn lo to moc suverénn .

„Já padám dol a vy koukejte mazat za mnou,“ na ídil velitel a vyb hl. Bylo mi to jedno. Bu zhynu udušením zamá knutá v louži nebo do m praští blesk. Na pomní ku se bude líp vyjímat ten blesk, pumu americkou mi asi nezbaští.

Svissst a Prásk!

A najednou nade mnou pronese mutující hlas: „ Mámo, prosím t , vstávej!“ a polod tská ruka m podebere pod pravým ramenem, z levé strany už m drží další teplá dla a oba m staví na nohy, ze dvou stran se k mým dlaním došátrají velké klu i í ruce, pevn m stisknou a drží celou dobu, kdy utíkáme z kopce dol , do bezpe í.

Blik. Blik.

Dole ve tm narazíme do velitele, který, už zase s mobilem, lustruje mapu.

„Tudy,“ máchne rukou n jakým všeobecným sm rem, „ kilometr odtud je ves, tam se schováme.“

„To je na hovno, za íná chcát,“ jemn nás upozornil dvojka.

Bou ka se úderem do mobilv že vyzu íla, ale následovalo to, co nutn následovat muselo. Liják. Takovej, co ani plášť nky nezaberou. Mn to bylo celkem jedno, já už jednu louži b ichem vyt ela, ale pánové hurónským jásosem p ivítali první lampu jakési vsi a pak, ó blaho!, autobusovou zastávku. V bec nevadilo, že do ní v rožku trošku zatíká, že místo podlahy má dva betonové panely a kolem nich protéká slušný potok. Pojem sucha je velmi relativní.

Po vzoru svého velitele jsme rozhodili na vlhký beton spacáky, a s vd kem se nechávali ukolébat šamanským bubnováním na st íšku. Z velitelského rohu se ozývalo bohatýrské chrápání, vedle odfukoval dvojka a jedni ka se po svinutí dokole ka už taky nehýbal. Podložila jsem si ky le botama a snažila se zabrat. Moc to nepomohlo. Krom toho mi ob as káplo na hlavu a taky nohy se mi n jak samy ocitly mimo panel v roztomilém jezírku plném vajgl . Noc se táhla. A táhla. A táhla.....

Ješt nesvívalo, když se liják zm nil na pouhý děš . P ed o ima se mi míhala vidina m kkého gau e a teplého alkoholického nápoje. Co bych za to dala! A vtom se z levého rohu zastávky znenadání ozvalo velmi tichounce:

Prší prší, jen se leje, kam koní ky pojedeme, pojedeme na luka, až kuka ka zakuká.

Posadila jsem se i se spacákem a svému prvorozenému synkovi tichounce odpov d la:

Prší prší jen se leje Vinetú se z okna sm je Oldsetrhend na dvorku nastartoval motorku.

Folklorista se socialistickou verzí p ebít nedal a spustil znovu:

Padla kapka na panenku umá ela jí sukénku tralala tralala panenka se schovala.

Nedala jsem se a vytáhla popík osmdesátých let:

Hle te kam padá déšť, kapka ta druhá též...

To už jsme se chechtali oba a svorně spustili:

Pršívadlo blejskalo se bejvalo bláto, aach, bejvalo bláto..

Doplnili jsme to sambou

K dešti choulí se, klouže za límce dle něž na elo dá,

A Ozvěnkou hitem

Když déšť vyprahlý zemi, která už tak těžce dýchá, vláhou svojí žízeň zahání

Ani jsme si neuvědomili, že už zdaleka nešeptáme, a tak nebylo divu, když se do malé pěstávky v dešovém koncertu ozvalo z vedlejšího spacáku:

Prší prší jen se leje, dlejte mi s tím do prdele, nemám rád, nemám rád, když tak venku za nechtát

Ano, vy víte kdo, že?

chechtali jsme se tak mocně, že jsme nezaregistrovali náhlou významnou absenci chrápání v pravém rohu. A pak se ozvalo mocným velitelským barytonem:

Prší, do rakve mi štěrbinou zatéká, prší, v tom dešti se mě tla roztéká....

Co mám povídat – prozpívali jsme se k ránu, v té vsi si asi dodnes vyprávějí o stádu hejkal, kteří se objevili s bouřkou a se svítáním zmizeli. Každopádně na nás nikdo nevlít a ranním vlakem jsme taky odjízдили sami.

Když jsme potom ve vter doma rozložili tla do suchých, mokkých a teplých polštářů, jedni ka se zasnili a nadhodil: „Píšť pojedou n kam do poádnejch hor.“

A z druhého polštáře zaznělo: „Píšť se vám na to vyseru.“

Oba své předsevzetí splnili.

T25 Hra na schovávanou

Noc se snáší k zemi, je klid, je ticho. Ostatní dčka už dávno spí a sní o novém domov. Jen já stojím s melancholickou náladou u okna pokoje, který mi byl kdysi tady před lety. Stojím tu tiše a přemýšlím o svém dosavadním životě.

Vezmeme mě zpět hrozdícímu životu, který se mi změnil ze dne na den, když mi bylo necelých třináct let. Tehdy mi zemřeli oba rodiče. Vraceli se celkem pozdě večer z Prahy, jeli z návštěvy svých známých. Opilý řidič najel přímo do protismru. Moji rodiče neměli jedinou šanci státu zabránit, na místě byli oba dva mrtví. Řidič, který nehodu zavinil, v nemocnici svůj boj o život později o pár hodin vzdal. A tak se stalo, že jsem byla sirotek. Doplatil na to. Doposud jsem měla šťastné spokojené dětství, nic mi nescházelo. Byla jsem absolutně se svým životem spokojená. Najednou přišla tahle rána. Když mi sociální pracovnice oznamovala, že rodiče jsou mrtví, zhroutil se mi celý svět. Bylo to, jako kdyby do mě udeřil blesk. Řekla mi, že musím odjet s ní do dětského domova, než najdeme společné řešení. Bylo to zrovna před prázdninami.

Pak nastaly prázdniny. Všichni moji kamarádi se už těšili, až pojedou k moři nebo někam na tábor. Jenom já jsem se na dny volna netěšila. Mělo to být pouze dočasně, ale bohužel jsem tam nakonec zůstala do svých devatenácti let, dokud jsem neodmaturovala. Nebyl totiž, kdo by se mě ujal. Neměli jsme žádný příbuzný, zkrátka nikdo jiný se mě neujal. Na případnou adopci už jsem byla moc stará. Všechny páry, které nemohou mít děti, chtějí jen malé roztomilé dětičky. Smílela jsem se s tím.

Na nový „domov“ jsem si celkem zvykla. Našla jsem si tu kamarády a vychovatelky byly na mě hodné. Nechybělo mi tu nic, jen ta rodičovská láska, objetí a pohlázení. To, co jsem měla doma u rodičů, nešlo nikým jiným nahradit. Ten poslední den, který jsem tu měla strávit, tu panovala melancholická nálada. Zнала jsem to už předtím, zažila jsem za tu dobu už moc odchodů. Šťastí měly ty, kteří nakonec našli nový domov u nové rodiny, to byl jiný odchod. Pro upesnění nebyl nucený. Někteří záviděli, jiní byli rádi a přáli dotyčným hodností v nové rodině. Další dčka byli zase smutní, že někdo zase opouští naši velkou „rodinu“. Druhý typ odchodu byl ten nucený, jako v mém případě. Všichni jsme byly na sebe zvyklé, každý den jsme byly spolu. Jednou to, ale přijít muselo. Už žádné prázdniny s nimi nezažiju, až teď jsem si uvědomila, že jsem skutečně dospělá. Prázdniny s nimi byli vždy předtím. Vzpomínám na to první strávené léto tady, nakonec jsem tenkrát díky děčkám měla celkem hezké prázdniny.

U m m l zítra ráno nastat den D a m la jsem se p est hovát do pronajaté garsonky, práci jsem již m la za ízenou. Postavila jsem na vlastní nohy a to sama. Musím íct, že jsem byla na sebe náležit pyšná. Musela jsem nad sebou mít dva and li strážné v podob svých zesnulých rodi .

Všichni byly celý den smutní, nemohla jsem se na to dívat. A tak jsme se staršími d cky domluvili, že se sejdeme ve er v klubovn a ud láme si tam rozlu kovou party. Vychovatelky mi to dovolili a já p ichystala samé dobroty, colu, bramb rky atd. Ve er se vyvíjel dob e, zavzpomínali jsme na staré asy, promítali si fotky, tancovali a blbli. Pak n koho napadlo, abychom si vypráv li strašidelné historky, aby mi trochu oko enili ten m j odchod. Já se tomu jen zasmála, vždy p eci nejsem žádný strašpytel. Ale ekla jsem si nakonec pro ne. Všichni m li spíš vtipné historky s nádechem duch a záhad, u kterých jsem se smála. Ale když p išel na adu Tomáš, který tu byl z nás nejdéle a byl zhruba v mém v ku, musím p iznat, že m u jeho vypráv ní trochu zamrazilo.

D j p íb hu se odehrával tady. Bylo to o d v átku, které bylo uzav ené do sebe. Lišila se od každého. M la sv j vlastní sv t, své vlastní názory a myšlenky, a koliv byla ještě dít tem. S nikým nemluvila jen se svojí panenkou, kterou m la od maminky. Každý den stála u dve í, kterými sem vkro ily poprvé do d cáku. Tady ji nechala a odešla navždy pry , neznámo kam. Možná ji bez dcery ekala lepší budoucnost a hlavn pro ni snazší život.

Tak moc doufala, že si pro ni p ijde maminka, až si ostatní d ti mezi sebou šeptaly, že musí být blázen. Malá skupinka z d cáku ji mezi sebe p ijala. Snažili se ji rozesmát, ale nic takového na ni neplatilo. Až jednoho dne jeden chlapec dostal nápad, cht l si zahrát na schovávanou. D ti z toho nápadu byly nadšené a d v e projevilo také zájem. Za n kolik dní se dívka drobet otev ela a byla nejlepší ve schovce. Jedno dne si šli op t zahrát svoji oblíbenou hru. Rychle se dopo ítalo do t iceti.

„P ed pikolou, za pikolou nikdo nesmí stát, nebo nebudu hrát!“ vyk ikla jedna hol i ka, když se chystala ostatní hledat.

Za chvílku se všichni našli až na onu dívku. D v e se pokusilo zavolat: „Haló?!“ Hledaly ji snad všude tém dv hodiny. Byl již ve er, už ani nev d li, jak dlouho byla pry , ale už pomalu vzdávali hledání. Bylo to marný. Ze hry se místo zábavy stal strach o jejich kamarádku. Ani vychovatelky si nev d ly rady a tak zavolaly policii. Ta však d v e nenašla. Do pátrání se dokonce zapojilo n kolik dobrovolník ze širokého okolí, ale nevedlo to k ni emu. Po dívce jako by se slehla zem.

Po n kolika dnech, týdnech až m sících hledání, d v átko stále nenašli. Všude byly rozv šené její fotografie. Nikdo ji nevid l, žádná zásadní stopa k ní nevedla. V bec nic

nepomohlo. Jediné, co se našlo v blízkosti lesa, byla její panenka, kterou dostala od maminky. P ípad byl odložený a dosud stále nevy ešený. Povídá se tu, že ono d v e se vždy zjev í tady tomu, kdo tu má být poslední noc. Její duše je však stále v d cáku a nahání ostatním husí k ži, když si chce hrát na schovku. Nem že odpo ívat v pokoji, dokud ji nikdo neobjev í a ádn nepochová, tak je to nemožné.

To byl konec Tomášovo p íb hu. ekla jsem mu, že m rozhodn strach nenažene a zasmála jsem se tomu. Odpov d l mi, že to není povída ka, že ji vid í všichni, kte í odsud odcházeli. Bylo už pozd a tak jsme se všichni rozhodli jít již spát. Nemohla jsem usnout, po ád jsem musela myslet na ten poslední p íb h. Asi po hodin p emýšlení se mi to nakonec povedlo. Asi ve t í ráno se op el silný vítr a v tev stromu nám praštila do okna, šílen jsem se lekla. Div jsem nevyk íkla. Moje spolubydlící Tereza tvrd spala, nevzbudil by ji ani protipožární alarm. Spustil se první děš , kapky dopadaly na parapet, dokonce se zablýsklo.

„No paráda, je bou ka, to už neusnu.“ ekla jsem si pro sebe.

Zase jsem ulehla do postele a snažila jsem se usnout, když najednou jsem uslyšela vrzání dve í. Se vš í nevolí jsem vstala z postele a šla je zav ít. Ulehla jsem zp t do postele, ale v tom jsem uslyšela silné klepání na dve e.

„Kdo to m že takto pozd být?“ ptala jsem se sama sebe.

Napadlo m , že to možná je jen n jaké malé d cko, které se bojí a nem že usnout. Chvíli jsem sed la na posteli, než jsem se odhodlala otev ít. Byla jsem naštvaná, že m nenechají spát. Nakonec jsem neochotn vstala, sm ovala jsem p ímo ke dve ím, které jsem otev ela. P ed nimi byl na zemi papír, nechápala jsem, kde se tam vzal. Vzala jsem ho a p e etla si na n m nápis, který byl napsaný tu ným h lkovým písmem. Na papíru bylo napsané: “Chceš si zahrát na schovávanou?”

„To jsou blbé vtípky!“ napadlo m .

Nakonec mi to nedalo a podívala jsem se na chodbu. Na konci chodby u schodišt byla vid t malá postava, stála tam. P í tom pohledu, který se mi naskytl, se mi málem rozsko ilo srdce. Byla tam hol í ka s porcelánovou panenkou. Dívala se na m smutnýma o ima. Pak najednou se za ala smát a rozb hla se sm rem ke schodišti na horu. Ukázala na m , abych šla za ní. Nakonec jsem se odhodlala vyjít z pokoje na chodbu. Klid. Hrobové ticho, že by šlo slyšet drobný špendlík dopadnout na zem. Šla jsem pomalu kolem dve í pokoj až na konec dlouhé chodby.

Zadávala jsem se do tmy p ed sebou a svižným krokem do ní vešla. Když jsem vystoupala po schodech nahoru, ocitla jsem se na p d . Tam nebyl nikdo. Zvolala jsem, aby se ukázala, pomalu jsem se oto ila a spat ila ji. Najednou se objevila p ímo za mnou a za ala

se zase hlasit smát. Utíkala pryč, neznámo kam. Nevěděla jsem, co po mně chce a vydala jsem se za ní. Dostihla jsem ji u vchodových dveří, kde si odemkla a utíkala ven do zahrady. Tam jsem se jí snažila najít a ona nebyla nikde. Pobíhala jsem v tom dešti jako zmatená a marně ji hledala. Bouřila se jako když nečekala, tak i rychle odešla. Nastalo ticho a všude byl až hrobový klid. A já jsem se celá mokrá vydala zpět do domova.

Tereza mě ráno vzbudila, že všichni už jsou dole v jídelně na snídani. Najednou jsem se probudila, nechtěla se mi vůbec vstávat. Probudila jsem se ve své malé posteli.

„Byl to snad sen?“ napadlo mě.

Nakonec jsem rezignovala, proměnila jsem si oči a lenivě vstala z postele. Porozhlédla jsem se kolem, vše bylo na svém místě. Lampa na stolku, vedle ní stála sklenice s vodou. Pomyslela jsem, že v noci to byl jen můj sen, výplod mojí mysli.

Tereza se na mě zděšeně podívala. Nechápala jsem, co se děje. Když jsem se podívala do zrcadla, nechtěla jsem tomu věřit. Byla jsem celá zablácená a špinavá. Tereza se mě ptala, co se stalo. Pověděla jsem jí, a nedělá, že o ničem neví, že určitě se na mě domluvili společně s Tomášem a dalšími děckami. Určitě mi chtěli osladit ten můj odchod a to se jim zaručeně povedlo, pomyslela jsem si.

Prohlásila, že neví, co to plácám. Tomáš u snídaně tvrdil, že o ničem neví a říkal, že mě upozornil, co se tu děje. Potom přiběhla vychovatelka, že se jí v noci ztratily klíče a ten, kdo je vzal, a je okamžitě vrátí. Celý barák kvůli tomu obrátila vzhůru nohama, prohledala snad všechno a nic. Když jsem si balila svoje věci konečně. Našla jsem ty klíče pod svou postelí, to mi nahnalo husí kůže. Vrátila jsem je vychovatelce, které bylo divné, že je mám u sebe. Pokus o útěk u mě vyloučila vzhledem k mé situaci a chtěla vysvětlení, když jsem jí řekla, co se mi stalo, vůbec se tomu nepodivovala. Myslela jsem, že mě bude snad chtít vzít k psychiatrovi a ona mi nic nevyvracovala. Jen mi odpověděla, že nic takového neslyší poprvé, ani naposledy za tu dobu, co tam působí již dvacet let...

Nakonec jsem si sbalila pár svých věcí a odjela do nového bytu a od té doby jsem tam už nikdy nevrátila. Ráda vzpomínám na těch pět let svého života, které jsem tam s děckami strávila. Kdykoliv si však vzpomenu na tu poslední pro mě zásadní a zlomovou noc, hned mi naskočí husí kůže a zavládne mnou takový zvláštní pocit. Již vím, že na tomto světě tu nejsme zcela sami.

T28 Sv ží vzduch

Pohupuje se do rytmu hudby jako n jaká hv zda, a lehce mhou í o i jako ko ka na lovu. Vyrasila si ven v džínové bund a mini šatech. Nikdy jsem ji nem la ráda. Ne proto, že je tak hezká a tak by se mohlo, že jí prost jen závidím, ale proto, že si myslí, jak se z toho, jak je krásná, m žou všichni zbláznit. A je natolik chytrá, že o sob nikdy ne ekne, jak je krásná. Takže se k tomu navrch všichni ještě shodli na tom, jak je to skromná a fajn holka.

„Ona je super. Fakt ko ka. Ale nedává to na sob znát. A myslí jí to,“ ekl mi jednou Tom. Byli jsme spolu v kavárn a já byla ráda, že Eva má zpožd ní, protože jsem mohla být kone n s Tomášem sama a dodávala si odvahy, že se na n j zkusím n jak žensky usmát, naklonit se k n mu, našpulit rty, íct mu, že je fakt sexy chlap. Jenže m zasko il lichotkami, které pat ily Ev , a dodal pak ještě , že ona sama dlouho nez stane.

„T eba sama chce být,“ ekla jsem.

„Jasn ,“ mávl rukou, „já to myslel tak,“ porozhlídl se, jestli ho nikdo neslyší,“ hele, já bych do toho šel,“ zazubil se na m .

„Aha,“ zareagovala jsem a taky se zazubila na znamení, že tedy jde o naše drobné tajemství.

Ev jsem to samoz ejm nikdy ne ekla. Ne proto, že bych tím zradila Toma, ale proto, že jsem se bála, že by o n m Eva mohla za ít p emýšlet. T eba zrovna v n jaké té chvílce, když nikoho nemá. A taky proto, že Eva ví, jak jsem do Toma zblázn ná. A nechci se dívat na ten její rádoby lítostivý pohled, který íká „jo, holka, to je mi líto, fakt za to nem žu,“ a p itom by mrkla tak koketn , že by tím rozvrátila nejedno manželství.

Tom to na Evu nikdy nezkusil. On to totiž na holky nikdy moc nezkouší, ale nechává se sbalit. Tom vy kává, až první krok ud lá žena, tak jsem si dodala odvahy a ekla si, že to ud lám. Tenkrát, jak mi ekl, že by do Evy šel, jsem od toho upustila, ale od té doby uteklo p l roku a navíc se rozhodl jít do Evy n kdo jiný a vyšlo mu to.

Takže jsem sed la v kavárn , doufala, že první p ijde Tom, ale p išla Eva. V t ch mini šatech a zázra ným úsm vem.

„Kde máš toho svýho?“

Pokr ila rameny. „Nemusím ho všude tahat sebou.“

„Ale chodíš s ním, ne?“ Vyzvídala jsem.

„Pro bych nem la?“

„Sorry, jasný,“ ekla jsem zmaten .

„Jen nechci, aby všude chodil se mnou. Jsme fajn parta, tak jak jsme, ne?“

P ikývla jsem. Tou partou myslela mn , Toma a sebe. Jsme tou partou od té doby, co jsme pracovali v rychlém ob erstvení p ed osmi lety. Eva tam vydržela dva dny, Tom p l roku a já rok. Pak si šla Eva plnit sen o jazzové zp va ce, Tom se dostal na výšku a já se nechala zam stnat n kde v kancelá i.

„Bude bou ka,“ ekne náhle Eva a já si uv domím, že sv tlo za okny kavárny se zeše ilo.

„Miluji bou ky,“ odpovím jí.

Taky bych cht la být zp va kou. A t eba jednou budu, ještě mám as. Za rok mi bude t icet. To Ev už je p tat icet. Jenže je ím dál krásn jší. Mrcha. Ale jednou se to musí zlomit. A práv u takových, co furt nic, to p ijde najednou. Jako to po así venku. Nejde zkrátka, aby bylo furt krásn , a ím více je hezky, tím horší bude bou ka. Prost to jednou p ijde, vzduch za ne t žknout, ještě po ád je slunce, teplo, paráda, ale prost cítíš, jak to každou chvílí bouchne, jak n kde n co práskne a pak se z nebe vyvalí smrš vody, zatáhne se, obloha se za erní, teplota klesne, a je po tom všem, co tu ještě p ed n kolika minutami bylo. Takhle já si p edstavuji, co se stane s jejím oblí ejem, který i v p tat iceti vypadá na dvacet. Že to p ijde

náhle. Prostředně jednoho dne přijde a bude stará. A obyčejná jako my. A Tom mi pak řekne, že dnes by už do ní nešel.

A pak se venku blýskne. A z otevřeného okna ucítím chlad. Dívám se na Evu a představuji si ji, jak jí náhle propadnou líce, zvýrazní se jí vrásky, zešedne pleť, prořídnou vlasy, zhrubnou ruce, zvětší se jí břicho, na nohách se objeví žilky a její pohled ztuhne a už z ní nikdy nevytryskne nic koketního.

„Vypadáš pořád mladá,“ řeknu jí náhle.

„Aha,“ řekne překvapeně, „myslela jsem, že ještě mladá jsem,“ zasměje se.

„Ale jak dlouho budeš lovit ještě mladý?“

„Ty ještě dlouho,“ zatahá mě za pramen vlasů. „Co to máš za děti?“

„Jak dlouho se známe? Tak osm let, ne?“

„Tolik? To bych ani neřekla.“

„Za těch osm let lovit prostě zestárne, ne?“

„Bude ti to lícet. Tak co blbneš?“

„Myslíš na to, že už je třeba se usadit? Mít dítě?“

Eva se napila vína. Pila z ní jako bohyně. Smysl. Víím natuty, že to dle lá naschvál. A víím natuty, že ta se usazovat nechce, protože ta chce být furt tou mladou bohyní, ze které si všichni sednou na zadek.

„Na to občas myslím, to je jasné, jsem přeci žena,“ podívá se na mě tak láskyplně, že bych jí zbaštila ten její tón, kterým to řekla. Jako by chtěla říct, že jsme všechny ženy. Že jsme na tom všechny stejně. Ale nejsme. Já beznadějně miluji Toma a jsem průměrná ženská. Ona je krásná, a když někoho miluje, tak on jí taky.

Vítr třásl oknem a barmanka ho šla zavítat. „Tohle nebude jen tak obyčejná bouřka, cejtím tlak už od rána, tohle bude veliký,“ řekne nám.

Znovu si představím Evu, jak prudce zanešklivě. Jak Tom říká „co jsem na ni jen viděl?“

„Když jsem byla malá, tak jsem se bouřek bála, ale pak mi táta vysvětlil, že je to přirozený, že o nic nejde, že to tak v přírodě chodí,“ řekne Eva.

„Co bys dělala, kdybys nebyla tak hezká?“ Ujede mě.

Překvapeně se na mě podívá. „Ale jdi ty? Jak tak hezká?“

„Ne, vážně,“ nevzdávám se, „jsi hezká a víš to. A nejde jen o to, že jsi hezká, ale že jsi...jsi prostě koketa. Já to vím a ty to víš. Jen mě zajímá, co bys dělala, když bys třeba náhle zestárla.“

Eva se opěje do křesla. A promne si ruce. „Děje se něco?“ Zeptá se mě.

„Ježíš, co bys měla dělat?“

Nakloní se ke mně. „Něco se děje, víš? Proč bys jinak byla tak útóná?“

Útóná? Samozřejmě, pro Evu to musí být útóné, pro tu její éterickou duši, které se bojí kdokoli dotknout. Ale jsem si jista, že o tomhle musela někdy přemýšlet, že prostě nemůže být tak naděvčí, říkat, že je krásná a zítra bude taky. Prostě tohle musí napadnout každou ženu, a krásnou obzvlášť. Jenže to tady přede mnou říkat nebude, že. Protože by se shodila. Dál si bude nosit ten svůj krásný nos a tvářit, jak jí o to vůbec nejde, že to tak nějak přišlo samo, že vypadá, jak vypadá.

„Promi,“ řeknu jí. Protože nevím, co jiného jí říct. Ale ona to prostě nevezme. Musí se ke mně naklonit ještě víc, otevřít ty svoje rudé rty a pošeptat mi, že já jsem přeci taky krásná, že o tom zpívá v jedné písni, o ženské kráse, která je prostě nekonečná, a že nejde zmizet jedním deštětkem, jak já říkám, ale že někde uvnitř zakotvena, a u všech, prohnula se u toho, aby dala najevo, že ona o té své kráse ví, že ona s ní umí něco dělat, zatímco já, průměrná ženská, jsem prostě jen to pitomé tělo, co má ruce a nohy a zadek, ale vůbec se neumí tak krásně vládnout jako ona.

„Zpíváš v písni, jo?“ Zeptám se, a tentokrát jsem si v doma toho, že úto ná jsem. „A to se u toho tak kroutíš, aby všichni vid li, co to tedy ta krása je?“

Eva se ode m odkloní. „Hele, všechno není ernobílý. Dob e, možná jsem trochu koketa, ale to nic neznamená. Každá m že být koketa. Co je na tom špatnýho?“

„Na tom nic, ale ty si zároveň hraješ na n jakou skautku, co neví, že jsou v její junácký košili až moc vid t její prsa.“

„Jakože jsem falešná?“ Vyhrkne.

„Jakože jsi podle m falešná.“ Když to do eknu, objeví se zrovna servírka, aby se zeptala, co si dál dáme k pití a m je tedy docela trapn , protože neví nic, ví jen tuhle mou debilní v tu doprovázenou bleskem, takže si tu p ipadám jako n jaká arod jnice, ozá ena bleskem, co šlehá jedovatá slova.

„Jo a v em p esn ?“ Zadívá se na m jako n jaká u itelka. Dá si nohu p es nohu a lehce povytáhne obo í.

„V em? V em? V em asi. O em se tady celou dobu bavíme?“ Vystartuji, protože servírka je pry a tak jí to tady m žu po ádn vytmavit bez sv dk , navíc venku leje jako z konve, a mn najednou p ijde celý sv t tak n jak neut šený.

„Tak to pojmenuj.“

„O tom, že jsi krásná a hraješ si na to, že to v bec nevíš. Že tady svádíš kdekoho a pak se tvá íš, jak se mohlo stát,“ pokusím se jí napodobit, dám si ruku p es pusu a teatráln zvolám „že m miluje“.

Venku se blýskne, a já dám klidn ruku do ohn , že se blýsklo i v jejích o ích. Je v nich najednou n jaká zu ivost.

„Co m jako vy ítáš? To mám jako vyk í et do sv ta, že vím, jak chlapy p itahují. Nic o mn nevíš, tak m nechej.“

Dívá se na m takovým pohledem, o kterém vím, že už nikdy nep ijde, že je to výjime n , že prost zase nahodí masku a tohle prost nebude existovat. Že to odejde s touhle bou kou, která už možná odchází, protože po tomhle blesku p estalo pršet a do kavárny za alo kone n proudit trochu toho letního sv tla.

Ale než slunce za alo proudit tou svou klasickou silou, tak ještě sta í íct, že každý ji ur it nemiluje. A ekne to tak, že z toho vycítím, že je tu možná n kdo, koho ona chce a on ji ne, a napadl m samoz ejm Tom, protože on ženy nebalí, a ona zase nebalí muže, takže se klidn mohli v t ch vyznání minout.

eknu jí, že jí nic nevy ítám, že ji mám vlastn ráda. A eknu to jen proto, aby si nemyslela, že ji ráda nemám, a taky proto, že dopíjím druhou skleni ku a k tomu slunce za ne svítit a bou ka mizí.

A ve dve ích se objevuje Tom, ob tam oto íme hlavy, a já cítím tu její energii, jak vysílá své eroti no, a uv domím si, že d lám to samé, a možná má pravdu, že každá je koketa, ale naše eroti na se rozplyne jak pára nad hrncem, protože si vede holku, která je fakt kus. P išla v barevné sukni dlouhé až na zem a lem té sukni lehce metl po sch dku, který u dve í je, a metl ten vzduch p ed nimi a v n m byla ta její energie, která to naše eroti no úpln rozmetla.

„Chytla nás bou ka,“ ekne Tom, když p ijdou k nám a ona lehce p imhou í o i a pohodí zmoklými vlasy.

T32 Pán zla

Nad m stem práv kon ila obrovská bou e, která zastihla všechny ob any m sta.

„Ješt chvíli po káme, teprve potom p jdeme.“ Oznamil Dan a oto il se k part , kterou bou e zastihla, když byli zrovna na procházce. A tak se rychle stáhli do zahradního dome ku.

„Nebudou se o nás už rodi e bát?“ Ptal se ustrašen malý Ví a. „Neboj, tuším, že se o nás bát nemusí.“ Odpov d l mu Dan. Ví a, už o n co klidn jší byl radši zticha. „Myslím, že bychom už mohli jít.“ ekl po n jaké dob Dan. Otev el dve e a všichni vyšli za ním. To, co spat ili, jim vyt elo zrak. Tam, kde bývala krásná zelená louka, te bylo erné spáleniš , tam kde byly ty nejhez í dome ky, te byly trosky. „Tohle všechno ud lala jen ta bou e?“ Ptala se nev ícn Denisa. „Jak vidíš, i to, co se ti zdá nemožné m že být možné.“ Odv til Pavel.

„Zavolám mamce, aby v d la, že už jdeme dom .“ ekl Dan a vyto il mamin ino íslo. Danova mamka to však nebrala. „ To je divné, mamka moje telefonáty obvykle okamžit bere,“ ekl zamyšlen Dan. „Po kej, já zkusím zavolat svojí mamce.“ Nabídl se Pavel. „A já taky.“ P idala se Denisa. „Taky mi to nebere,“ zt žoval si Pavel. „Mn to taky nikdo nebere. To už je fakt divné,“ poznamenala Denisa. Dan sebou nejednou škulbl a n kam se rozb hl. „Dane! Kde b žíš?“ Dan neodpov d l, ani se neoto il. Prost b žel slep dál. „Poj te rychle za ním.“ Pobídl ostatní Pavel. Všichni rychle vstali a rozb hli se za Danem. Když ho dohonili, vybíhal práv schody do svého bytu v dom , kde bydlel. Vid li ho, jak rozrazil dve e a vlet l dovnit . Po chvíli vyšel ven na chodbu a teprve když si všimnul svých kamarád se uklidnil. „Mamka a ani nikdo jiný tam není! Musíme ji jít hledat.“ Vykoktal nakonec ze sebe. „Tak n kde jen zašla no, ned lej z toho v du.“ Dan se oto il a namí il ke schod m se slovy „tak ji budu hledat sám.“ ekl a odešel. „Nenecháme ho p ece jen tak se toulat n kde ve m st .“ ekla Denisa, a všichni se rozb hli za Danem. Ten když si jich všimnul, potají se usmál. V d l, že nakonec p ijdou.

Procházeli celé okolí a bylo jim divné, že nikde není ani živá ka.

„Já v d l, že vás tady najdu.“ Ozvalo se jim za zády. Všichni se prudce oto ili. Nejprve jim zrak utkv l na perfektn vyžehlených dřínách. Až když se podívali trošku výš, spat ili jeho tvá . Byl to jejich kamarád Petr. „Musím vám n co íct.“ ekl s mírn ustrašeným výrazem Petr. „Když ádila ta bou e, byl jsem doma a povídal si s mamkou. V jednu chvíli se zablesklo fakt hrozn a v tu chvíli jsem uslyšel mamin in výk ik. Když zá e po záblesku pohasla, maminka nikde nebyla.“ „Nám všem mamky neberou telefony a moje mamka dokonce doma v bec nebyla.“ Informoval Dan Petra. „Vydáme se je hledat!“ Rozhodl Petr. Nikdo nebyl proti, nikdo nem l žádné námitky a tak šli. „Doufám, že je najdeme brzy“ poznamenal Dan.

Najednou se pod nimi zachv la zem . Chv ní po ád p idávalo na síle... A pak se v zemi vytvo ila obrovská pr rva. Všichni ulekan ucouvli. Z pr rvy vyst íkl pramen jakési erné tekutiny, která se ve vzduchu za ala r zn to it a formovat do všelijakých tvar .

„Své rodi e tak rychle nenajdete! Pokud je v bec najdete!“ Promluvil až p íliš hlubokým hlasem n kdo neznámý.

„Kdo to je?“ Ptala se ustrašen Denisa. Všichni jen kr ili zmaten rameny.

„No p ece JÁ! Tady, naho e.“ Promluvil znovu onen hlas.

Za ali pomalu zvedat hlavy. U zem vid li jen ernou mlhovinu, která se p i pohledu výš zhmot ovala v erný kabát. Všichni už pomalu doputovali k tvá i oné postavy. Do obli eje jí vid t nebylo. Byla zakryta ernou kapucí kabátu. Pak se zablesklo. Nebyl to jen oby ejný záblesk. Sv t se zahalil do ernobílé barvy. Všechny ty krásné barvy, kterými byli obklopeni od narození, byly pry .

„Ano, to jsem já. Jsem Pán zla. A jsem i ten, který, vám a celému sv tu vzal rodi e a barvy. A je jen na vás, jestli dokážete nade mnou vyhrát a získat vše zpátky. Ale v zte, že tak krutý

zase nebudu a udělám vám zde portál do světa, kde bojuje Zlo a Dobro. Jedině tam se mnou můžete odehrát souboj. Jestliže však nade mnou prohrájete, ovládnou celý váš svět a vy mi budete muset sloužit.“

Země se znovu zatřásla, Pána zla to včuclo zpátky a přerušila se zatáhla a nezbylo po ní ani památky. Pak se země opět otevřela, ale už o dost mírněji a tam kde předtím stál Pán zla, teď byl portál. Byl zavřený. Dan, Denisa, Petr, Pavel a Víťa před portálem skákali, hopsali, ale ne a ne ho otevřít. Po chvíli marné snahy se k nim z nebe ozvalo: „Portál otevře jen jeden lidský cit, který já mám rád.“ „Nebudeme ho poslouchat. Určitě nám lže. Skočíme domů pro páčidlo a to by bylo, abych ty dveře nevypálil.“ Oznamoval Dan a už bleděl domů. Za chvíli byl zpátky i s páčidlem. Páčil a páčil a už mu docházely síly, ale on to nevzdával, až klesl unaven a zmožen na zem. A najednou se portál otevřel. „Bezmoc a utrpení, to byl ten klíč k otevření portálu.“ Promluvil k nim z vrchu Pán zla.

Nesměle se přiblížili k portálu a ten je včucnul a vyplivl je někde, bůhví kde. Tam, kde je portál přenesl, byla ohnivé ohelá tráva, stromy. I strouha, kde dříve bývala jistě voda, byla vyschlá až na dno. A všude kolem bylo takové prášero.

„No tak to tady asi budeme správně. Protože jestli tohle není území Pána zla, tak já nevím, kdo jsem já.“ Namítla Denisa.

„Jo Jo..., správně tu určitě budeme, ale měli by jsme to tu prohledat, abychom alespoň trochu tušili, jak na tom jsme.“ Informoval všechny Dan.

„Támhle...“ ukázal prstem Petr „...je nějaká jeskyně. Můžeme ji třeba prozkoumat.“ Vzněsil nabídku Pavel.

A tak se pozvedali ze země a pomalu šli k jeskyni. Vešli dovnitř a pohltila je ještě větší tma, než byla venku.

„Koukejte...“ vykřikla Denisa „...Ta jeskyně kam pokračuje.“

Vydali se teda jeskyní dál. Chodba směřovala mírně dolů a čím dál šli, tím byla chodba tmavší. Najednou je oslnil silný záblesk žlutého světla. Když záblesk pominul, naskytl se jim úžasný pohled... To co spatřili, je téměř uzemnilo... Krásnou zelenou travu, slunce, syčící potoky, zvířátka. Byli šťastní, ale nevěděli, co si mají myslet.

K zemi se začal snášet mírný deštěk. Ale na jednom místě, jak si všimli, přešlo silněji než kdekoli jinde. Voda, která dopadla na místo, kde tak silně přešlo se však nevsakovala, ale vytvářela jakýsi vodní sloup. Ten se začal točit, formovat do různých podob, dokud z něj nevznikla obří vodní postava. Ta k nim promluvila hlasem příjemným, melodickým, ale poád s mírným důrazem.

„Mně se bát nemusíte. Já jsem Pán dobra. Už jste měli možnost se setkat s mým nepodařeným bratrem. Chtěl se stát po smrti našeho otce, Pána dobra, jeho nástupcem, ale otec jako svého nástupce určil mě. Bratr mi to záviděl a vytvořil novou stranu - Zlo... Proto vás prosím o to, aby jste ho obrátili o jeho sílu. Tu mu dodává strach, který se sbírá do koule zla. Když se zničí, jeho síla pomine. Zničit ji však nebude lehké. Ovšem nebojte, já vám budu pomáhat. Tady vám dávám kroužek.“ Natáhl ruku a kroužek podal Danovi. „Ten vás povede na správné místo.“ To byly poslední slova Pána dobra. Voda, kterou byl tvořen se rozprskla a pokropila všechny okolo stojící. Všichni jen udiveně koukali na onen kroužek. Ten se najednou v jednom místě rozsvítil. „Proč to svítí?“ Ptala se udiveně Denisa. „Možná, že když pojedeme směrem, kterým světlo ukazuje, dojdeme na místo, kde najdeme kouli zla.“ Navrhl Pavel. „Pavel má asi pravdu. A i kdyby, tak za zkoušku nic nedáme.“ Hájil Pavla Dan. A tak se vydali směrem, kterým světlo ukazovalo. A opravdu, po pár krocích světlo změnilo směr. Šli dlouho, dokud nenarazili na proud obří eky. „Co budeme dělat?“ zeptal se Víťa. „No,

obejít to nemáme, p eplavat taky ne a na vytvo ení lodi nemáme materiál,“ odpov d l Petr. „Hle te se, jsme unavení, tak si tady sedneme, odpov ineme a n co vymyslíme.“ Jak tak odpov ívali, zpozorovali, že se na ece d lá vodní vír. Jak vodní vír sílil, začal na povrch vytla ovat lo ku. První si toho všimla Denisa a hned na to ostatní upozornila. Vrhli se na lo ku a začali zb íle pádlovat na druhou stranu.

Na druhém b eh u vystoupili. Denisa m la s vystoupením trochu problém a tak jí kluci pomohli. Kroužek je okamžit začal zase navigovat a tak ho následovali. Po chvíli došli k velkému houští, když rozhrnuli v tve ke , aby mohli projít, spat ilili velký zámek se zámeckou zahradou. „Jsem snad v pohádce? Zeptala se Denisa. „Vypadá to tak, ale nezapome , pro tu jsme.“ Upozornil Denisu Petr.

V tom si všimli, že se k nim blíží dv postavy. „Ahoj, já jsem Reys a tohle“, ukázala na druhou postavu, „ je Essl.“ „Víme, pro jste tady a pom Źeme vám znít Pána zla.“ „Tak m Źeme vyrazit hned?“ Otázal se Dan. Essl odpov d l, že ano, tak se hned vydali na další cestu. Kroužek jim ukazoval cestu a Essl vysv tloval, jak Pána zla znít.

Kroužek je dovedl až k velké budov , do které stropem vedly dva paprsky. Jeden ěrný a druhý modrý. „To je ta budova, ve které je ona koule, kde se skladuje zlo. Ten modrý paprsek nabíjí kouli Pána Dobra a ten ěrný kouli Pána zla.“ Špitl Essl. Ta se musí znít, aby Pán zla ztratil svou moc.“ Vchod nikdo nehlídal a tak se k n mu vydali a vešli dovnit . Koule stála jen tak, na velkém podstavci uprost ed místnosti. Dan jí vzal a praštil s ní o zem. Ale koule se nerozbila. „Tak takto jednoduše to nep jde!“ Konstatoval Dan. „Tak to budeme muset asi znít bránu, kterou zde ty zlé síly p ícházejí.“ Informoval Essl. „A kde je ta brána?“ Zeptal se Petr. „Tam, kde vede paprsek.“ ěkl Essl. Vyšli ven a šli tam, odkud vycházel ěrný paprsek. „Musíme projít p es zem Pána zla.“ Informoval Essl. Vydali se tedy na strastiplnou cestu plnou zla a pastí. Dan se najednou zhroutil na zem a ozval se nad ním ábelský smích Pána zla. „To ne!! Bez n ho se tam nikdy nedostaneme.“ Povykovala Denisa. Essl jí propálil pohledem. Pomyslel si totiž, že p eci on je ten, který je vede k cíli. Denisa si to uv domila a tak rychle dodala „Jo, já vím, i bez tebe bychom se tam nedostali!“ „P esta te se radši hádat a pomozme Danovi.“ Vložil se do hádky Pavel. „Jediný možný zp sob, jak ho oživit je, že ho necháme zasáhnout paprskem Pána dobra. „Ale jak to ud láme? Na horu ho nevystr íme, neuneseme ho.“ Konstatovala Denisa. „Jestli máte n kdo u sebe zrcátko mohli by jsme zkusit odvrátit paprsek dobra.“ Vznosl možnost Essl. Denisa, p estože nebyla žádná fintilka, vytáhla z kapsy zrcátko a podala ho Esslovi. „Pet e, vyzvedneš m nahoru, abych mohl zvrátit paprsek?“ Petr ani neodpov d l a hned zvedl Essla. Essl chvíli chytal správný sm r paprsku, než se mu ho poda ilo namít ho na Dana. Když se Dan probral z mdlob, okamžit vyst elil velkou rychlostí vst íc brán Pána zla. Ostatní mn li co d lat, aby ho dohonili. Povedlo se jim to až t sn p ed branou Pána zla. „Jak jí znít íme?“ Ptal se Pavel. „Stejn jako jsme zachránili Dana. Akorát budeme muset íct kouzelnou formulku. Z brány by se m lo začít kou it a pak by m la bouchnout.“ Vysv tloval Essl.

Všichni se chytli za ruce, Petr zrcátkem odrazil paprsek dobra tak, aby sm oval na bránu pána zla a společ n pronesli formulku „Se illud scire et bene utitur.“ Ale nic se ned lo. „Pro se nic ned je?“ Ptal se Denisa. „Ve vašem sv t je te asi hodně strachu. Proto je brána prakticky nezni itelná.“ Podal vysv tlení Essl. „Už vím, jak zastavíme pána zla. Znít í ho jeho vlastní výhra.“ Vyhrkl Essl. „Jak to chceš ud lat?“ Ptal se udiven V í a. „Výhra je krásná v c a on nemá rád krásné v ci, samotná výhra ho znít í.“ „To je dobrý nápad. Jak však zajistíme, aby vyhrál?“ Ptal se Pavel. „Zatarasíme paprsek Pána dobra. Koule dobra ztratí svoji sílu, získá jí koule zla a Pán zla dostane veškerou moc. A protože nesnáší jakékoliv dobro, bude to jeho konec.“ Dovysv tnil celý plán Essl. A tak se vrátili zpátky k budov , kde vcházejí paprsky.

U budovy popadli kameny a zatarasili vchod paprsku Pána dobra. Chvíli se nic nedělo. Pak ale celý svět pohasl a ponořil se do odstínu šedi. Před nimi se objevil Pán zla. „Vidíte, zlo přece jen zvíťazilo.“ Hulákal pán zla a radoval se z výhry. „Nevyhrál jste na dlouho!“ Odpověděl trpce, ale se škodolibým úsměvem Essl. „Jestli si myslíte, že mi zkazíte mou radost, tak jste na omylu. „Řekli jste, že máte radost?“ Ptal se Essl pána zla. „No a? To má vadit?“ Obořil se na Essla Pán zla. A pak se najednou začal zmenšovat. „Co se to se mnou děje?“ Divil se Pán zla. „Sám jste způsobil dobro, tudíž te zanikáte.“ Odpověděl Essl, který měl již úsměv od ucha k uchu. „To ne, já nemohu zaniknout.“ To byla jeho poslední slova. V tu chvíli se Pán zla vytratil úplně a svět kolem se zase rozzářil. Najednou se ozvala velká rána. „Co to bylo?“ Ptala se ustrašená Denisa. „Koule Pána zla. Explodovala.“ Odpověděl Essl. A měl pravdu. Už šlo vidět jen paprsek Pána dobra.

Zablesklo se a když záblesk pominul všichni byli doma a vše bylo jako předtím. Když se vraceli domů u Danova vchodu potkali svého učitele eštiny, který k nim promluvil: „Teď se mi zdálo ale šílený sen, však pokračujte, ve škole vám on nám budu vyprávět. Je to o dobru a zlu.“ „Už se nemůžeme dokat pane učiteli.“ Nato se všichni usmáli. Kdyby jen znal pravdu...

T34 Svatba

Nám stí bylo dobře z poloviny zaplněno lidmi. Stáli směrem k radnici, ale zrak od jejího renesančního portálu stále stáhl stále k obloze. Na ní se odvíjel děj mnohem zajímavější než před radnicí. Radniční vrata se zatím nehnula ani o píď, pohlížejiím nastavovala nemnou tvář, zato obloha skýtala dramatické divadlo.

Těžké, temné mraky, které se objevily nad zámkem, se jak obrněné vozy valily neúprosně namsto a cestou pohlcovaly dosud bezchybně modrou oblohu.

„Co se to zde chystá, Hedvičko? Co to tady bude za slávu?“ nevěkaně oslovila spěchající Hedviku stará paní Vodáková. Hedvika si jí vůbec nevšimla, na námstí dobíhala ušícená s ořima zabodnutýma do radnice. Měla strach, že jde pozdě.

„No, Jeábkovice Rženka se přece vdává,“ vydechla Hedvika. Ořiz radnice nespustila.

„Ach tak. A proto ten tyátr?“ namířila paní Vodáková svou lakovanou, černou hříčku se stříbrným kováním na slavobránu z krepových květů, kterou před radnicí drželi svazáci. „Já myslela, jestli snad nepřejede pan prezident, to víš, taková stará osoba jako já se vše dozví poslední, anebo,“ paní Vodáková šibalsky přimhouřila oči, hlas však neztlumila, „jestli si to snad páni z radnice nerozmysleli a opožděně nepovolili svátek Božího Těla.“ Paní Vodáková hříčkou na dálku obkroužila slavnostně vyzdobený vchod hotelu: „U Štiky přece vždycky bývalo jedno zastavení, pan Štika si dával záležet, aby měl nejkrásnější oltář, že?“

Hedvika zrudla a nervózně se rozhlédla. Paní Vodákovou měla ráda, ale dnes o toto setkání nestála. Proč jen nedávala pozor a paní Vodákové se vůbec nevyhnula? Jí už je hej, těm že být ukradený, kdo je Jeábek a kde a kdy se vdává jeho dcera. A vůbec. Pan Štika. Nad vchodem hotelu zářil nový nápis Právník a paní Vodáková po řád U Štiky.

„Takže svatba švadlenky Rženky, ona se využíla ve vašem salonu, víš?“ bystře nadhodila paní Vodáková, „a tolik lidí,“ pokývala hlavou paní Vodáková, „ale ty bys, Hedvičko, měla jít domů. Bude pršet,“ dodala včasně a odcupitala.

Hedvika si oddychla. Chtěla být sama. Potěbovala uspořádat divoký roj myšlenek a paní Vodáková jí k tomu určitě nepřispěla. Hedvika byla zmatena překotnými událostmi posledních dnů, ale na dnešní den se těšila. Na bránci jí šimralo příjemné vzrušení, souasně v ní však hlodaly pochybnosti. Hedvika po řád nevzdala, čemu má dát předchod, zda radosti nebo skeptickým obavám, ze všech sil se ale snažila přiklonit k lepší variantě.

Našla si strategicky výhodné, mírně vyvýšené, místo u kašny. Zobec černého, obstarožního deštníku, který matka Hedvice prozíravě vtiskla do ruky, zapíchla mezi dlažební kostky, opřela se o jeho mohutnou rukojeť a konečně se po řádně rozhlédla. V duchu si pogratovala, že se rodiči nenechala přesvědčit a nezůstala doma. O tento zážitek by nechtěla přijít.

Před radnicí se vyjímalo několik barevně odlišných ostrvků. Modrý, nejvyšší, patřil svazákům, vedle nich se dle stojně prezentoval černý ostrvek místní kapely, bíle mu kontrastoval ostrvek několika sboristek z kostelního sboru, bílo červený ostrvek s šedým středem v postavě uitelky Králové patřil pionýrům a barvou, nikoliv po tem svazákům konkurovali hasiči. Nejpestřejší a nejneklidnější ostrvek patřil švadlenkám, bývalým Rženiným kolegyním. Těpotal se jak motýl chycený do sítě.

Zahmlelo. Hradba mračen se zachvěla, zdálo se, že se každou chvíli zřítí namsto. Šedá opona visící z mraků halila namsto, na lidi padala tíse, jako by jim nějaká těžká deka bránila v dýchání. Lidé dosud klouzající pohledem z nebe na radnici, začali vyhlížet cestu k úniku.

Nervózní nebyli jen lidé, ale i zvířata. Lékárník v dalmatině Tim konečně vyhrál přetahovanou nad svou paní a nyní jí za sebou vlekl s rizikem vlastního udušení. Podobný úmysl měl i pár koní. Mohutní hnědáci, zapáčení do naleštěné, krepovým papírem vyzdobené bryky, neustále podupávali a neklidně pohazovali dlouhými, plavými hřívami. Nepetržitý tanec kopyt s hrkáním bryky po hrbolaté dlažbě napětí namsto ještě zvyšoval. Lidé na kořích

Pulkrábka, oblečeného do černého pohledného šatu, vrhali stále zastírali ji nevraživé pohledy. Ten si ale všiml jen koní. Poplácával je po širokých plecích a mluvil k nim konejšivým, měkkým hlasem.

Lidé postávající na chodnících, kteří přišli s úmyslem předstírat, že nakupují nebo jen tak procházejí, se nemohli rozhodnout co dělat. Nevěděli – zda budou více litovat, když zstanou nebo když utečou. Hrození lidí nalepený na radnici to neešilo. Čekal a doufal, že pokyn z radnice přijde dříve než bouřka.

Svazáci několikrát nedokázali pozdvihnout a zase spustili slavobránu z papírových rudých a bílých růží. Možná doufali, že novomanžele tímto gestem přivolají.

Inkoustovou černou nad zámkem pro malý klikatý, dlouhatánský blesk. Vzápětí zaburácel hrom a zahrul víchr. Několik růží ze slavobrány se uvolnilo, zavířilo vzduchem a plesklo o dlažbu jak sestelení ptáci. Muzikanti vystartovali po notách, snažili se jednou rukou udržet noty na stojanech, druhou uchránit nástroje.

Další blesk, na obzoru se v rychlém sledu vystřídaly barvy žlutá, fialová, zelená a černá.

„Co tam tak dlouho probíhá dělá?“ zaslechla Hedvika přehlasovaný mužský hlas, „biskup by to zmákl rychleji.“

„Kdoví, možná si předtím Kapitál nebo Manifest,“ odvětil posměšný hlas, „a ony ty budovatelské chorály taky nejsou žádný jednoaktovky, než si předzpívají všechny sloky, na co to trvá, a to nemluví o –“

„Radši nemluvte vůbec,“ uvalil hovor ostrý ženský hlas a smích, který kolem zaklokotal a na chvíli uvolnil napětí, okamžitě ustal.

„Já chci jen –“ nikdo se už nedožadoval, co muž chci jen, nebo v tu chvíli se otevřely vrata radnice a na schodech stanuli novomanželé. Růženka a Jindřich.

Lidé, kteří opouštěli náměstí, se zastavili a znovu otočili k radnici. Koně kupodivu na chvíli zabrzdlí hrkající brýky, svá křídla na okamžik složil i vítr, mezi mraky vykouklo slunce a osvětlilo mladý pár. Růženku v bombastické, krajkové svatební róbě a Jindřicha ve svazácké košili s vyhrnutými rukávy, manšestrákách s vyboulými koleny a těžkých vysokých botách. Náměstí se propadlo do ticha. Trvalo snad jen několik sekund, ale Růženka, až bude vzpomínat na svou svatbu, což dokáže až po několika letech, vše zredukuje jen na tento moment: stojí na schodech radnice ve výsostném svatebním modelu Elizabetha a celé město na ni ohromeně zírá.

Pro Hedviku nebyly svatební šaty překvapením. Model Elizabetha dobře znala, Růženku v něm viděla už na zkoušce, ale teprve teď jako by prozřela a poznala, že šaty Růženky přímě katastrofálně nesluší. Kolová krajková sukně na ni neformálně tréla a přidávala Růženiným širokým bokům ještě na objemu. Ani obepnutý saténový živýtek nic nezachránil, nepokoušel zvarhánkovat látku a v ruce kopíroval faldu v pase nevstydě. Nabrané rukávy zase umocňovaly její už tak dost silná ramena, zato krátké, boubelaté šíjí krádlí potěbné centimetry. Hustý, krajkový závoj vypadal divně, Růženka jej měla připevněný příliš vysoko nebo nízko, Hedvika se nemohla rozhodnout, ale stoprocentně věděla, že špatně.

„Úf, hrůza,“ vydechla Hedvika. Dokonce ji napadlo, že kdyby jim salon nezavěleli, museli by model Elizabetha aspoň na nějaký čas vyadit z kolekce. Tak špatná to byla reklama. Hedvika s úlevou pomyslela, že je to už zbytečná starost, ale rozmrzelá zůstala. Ty šaty byly pro Hedviku snad stejně těžké jako pro Růženku. Přála si, aby se Růženka svatební den vydala, doufala, že i pro ni bude znamenat nový začátek. Červík pochybností se opět ozval a krutě se zahrýzl.

Před dvěma dny Hedvika svatební model sama složila do luxusní krabice, víko posypala stříbrnými flitry a převázala bílou, atlasovou stuhou, jak se dělalo nejlepším zákaznicím.

„Já jsem tak strašně šťastná,“ brebentila Růženka, když krabici od Hedviky přebírala. „Tak strašně šťastná. Vždycky jsem si přála vdávat se v Elizabeth. Každý den, když jsem se u vás

v salonu u íla, tak jsme se chodila na ty šaty dívat a snila o nich. A když jsem se kone n do kala, tak se to málem všechno zhatilo. A kv li takové mali kosti.”

„No pro m to mali kost nebyla,” ztuhla Hedvika. Je R žena fakt tak hloupá nebo bezohledná? Stejnou otázku si kladla s rodi i už ten ve er, kdy R žena s balíkem krajky pod paží zazvonila u jejích dve í a požádala otce, aby jí ušil svatební model Elizabetha. Nebylo to ani týden poté, co R ženin otec, tajemník na místním národním výboru, osobn zamítl Hedvi inu žádost o doporu ení ke studiu.

„Ale R ženko, jak bych vám mohl ušít svatební šaty? Vždy m j módní salon už p ece neexistuje,” namítl otec.

„Já vím. Víím, pane mistr, ale šicí stroj a st ihy doma p ece máte. Všechny vaše u enky dostaly svatební šaty darem, tak pro ne já? M j táta mn sehnal pravou anglickou krajku, je to ješt p edvále ná kvalita. Šaty nechcu darem, táta vám je klidn zaplatí,” chlubila se R žena.

Otec Hedviky vzal papír se zamítavým stanoviskem národního výboru, vložil ho do balíku s krajkou a poslal R ženu dom . Mysleli, že ji už neuvidí, ale druhý den op t stála na schodech. Tvá íla se dot en , ale v balíku byla žádost, na které namísto – zamítá se, stálo – doporu uje se. Pro Hedviku se kone n otev ela cesta na vytoužené gymnázium. Studovat je cht la už p ed roky, dokonce byla na osmileté gymnázium p ijata, ale otec nesouhlasil. Obával se, že Hedvika pak nebude chtít p evzít jeho dob e zavedený módní salon. Až když komunisti z jeho prosperujícího salonu s dvaceti švadlenami ud lali pobo ku Krasu, trpce litoval, že Hedvice studium neumožnil.

„Jako z pohádky,” poznámka pronesená známým ušt pa ným hlasem vrátila Hedviku ze vzpomínek do sou asnosti.

„Jo, a ne jedné. Šípková R ženka s rudou hv zdou na ele,” kontroval další hlas.

Hedvika p imhou íla o i. R žena m la závoj skute n p ipnutý p ticípyými rudými hv zdami. Na živ tku se jí blýskyly plechové odzná ky.

„Hurá,” za vali svazáci a pozdvihli slavobránu, „a žijí novomanželé! Hurá!”

Vzpamatoval se i kapelník, rychle pozdvihl taktovku, muzikanti nástroje, odhodlaní splnit R ženino p ání a zahrát svatební pochod z Rusalky Kv tiny bílé po cest . D íve, než zazn l první tón, však zaburácel hrom. Kon se divoce vzepjali, kopyty zabušili o dlažbu, kapelníkovi poklesla ruka a muzikant m nástroje. Pouze trumpetista Slimá ek, který už osmý rok obýval na nám stí p tipokojový byt po židovském léka i Brilovi, se nevzdal, odhodlan p iložil trubku ke rt m a zadul: „Poslední bitva vzplála, dejme se na pochod.”

Lidé pelášejíci z nám stí op t strnuli. Mra no zhl tlo slunce jak náryp žlutek, okamžit se setm lo, zahu el vichr, oslnivý blesk, hrom. Slimá ek první sesko il z pódia a s trubkou pod paží pelášil dom . Vedle novomanžel se na schodech objevil sporý, šlachovitý muž ve švédské košili a vytahaných katích. Vypadal jak pobuda nebo nadbyte ný p íbuzný, ale opak byl pravdou. Je ábek. Zvaný rudý tajemník.

Jak Napoleon obhlédl Je ábek terén, zachytil Pulkrábek v úp nlivý pohled a jedním máchnutím paže ho propustil. Pulkrábek se vyšvihl na kozlík a pustil kon z nám stí. Divoce se rozb hli, z bry ky přšely papírové kv ty, vítr je nenechal na cest , v divokém reji je i s listím a prachem bral do ví ivého tance. Úprk koní byl signálem pro všechny k opušt ní pozic. Lidé se bleskov ztráceli v postranních uli kách a pr jezdech. Svateb ané chvátali k hotelu Pr kopník, kterému se ve m st bude íkat U Štiky i tehdy, kdy už jen málokdo bude v d t, že hotel se nejmenuje po ryb , ale po p vodním majiteli Františku Štikovi.

Hedvika po ád stála u kašny. Pohledem na dálku zkontrolovala otev ená vrata kostela, kterých si všimla, když mluvila s paní Vodá kovou. Pak se znovu obrátila k radnici. Na jejích schodech vládl zmatek. Muzikanti se s nástroji i stojany srstnat drali dovnit , v cest jim p ekázeli novomanželé s rodinou. Jind ich stál apaticky, zato R žena hu ela do otce, který kone n mávl rukou jak na Pulkrábka a skupinka s novomanželý, rodi i, sv dky a druží kami

se vydala na cestu. Nezamířila však vlevo k Prkopníkovi, zvolila si pravý chodník. Cestu odhodlaně razil v trůně nastaveným elementem Jeábek. Za ním běželi novomanželé. Nevstín závoj vlál za Rženou chvílemi jak korouhev, chvílemi se jí ovíjel kolem krku jak závoj kněžny Ludmily.

Běžící k fotografovi, usoudila Hedvika. Nebylo to daleko, jen do uličky pod kostelem.

Pouze Hedvika ještě otálela. I teplotě ji napadlo, že by nebylo dobré, aby ji Jeábek viděl v klouznotě pod stěnou kostela. Očelo se jí rozpleskla první velká kapka a Hedvika děle ne čekala. Vyrázila dlouhými, pružnými skoky ke kostelu. Běhat uměla dobře a byla si toho v domě. U kašny setrvala tak dlouho i proto, že si chtěla vychutnat okamžik, kdy se bude ze všech sil tít do bezpečí. Hedvika vpadla do chrámové síně a za ní vzápětí zahul vodopád. Jako by se protrhla nebesa. Přesto se hned neotočila. Síň hlavního chrámu zely prázdnotou, nikdo se sem před bouřkou neschoval. V práhách kostela zářilo jen červené světýlko. Hedvika rychle, tak trochu jakoby proti své vůli poklekla, bleskově se pokřižovala a pak se nedočkavě otočila.

Přes clonu deště však téměř nic neviděla. Provozce vody bílé ovály nám stí, kapky se od dlažby jak na trampolín odražely, než se rozlily v potůček. Liják náhle ustal, přestávka na dvůr nadechnutí a o dlažbu zabubnovaly kroupy. Během chvilky země zbledla jak pod sněhem. Před Hedvikou znenadání vyvstala útlá postava a do síně se vplížila družička. Rženina mladší sestra Květa. Bledá, s očima široce rozevřenými a rty modrými jak květenky. Mokrě šaty jí pleskaly kolem hubených stehů, odtajné ovály plochou hruškou vystouplé bříško mezi špičatými kyčlemi. Plaše pohlédla na Hedviku a schlíple si stoupla pod sochu svatého Antonína. Potom v běh ženichů, který za ruku táhl Rženu, a po nich dorazili ostatní. Pouze jedna postava zůstala stát venku.

„Tata,“ řekla matka a otočila se k Jindřichovi. Vyšel do deště, který vystřídal krupobití, vzal otce za loket, ale ten jeho ruku vztekle setřepal a ustoupil. Matka vydala takový neartikulovaný zvuk, znělo to jak zakvílení ptáka v noci, a muž sám vstoupil pod stěnu.

Hedvika vešla do chrámové lodi. Zůstala stát pod křídlem, srdce jí divoce bušilo, vadilo jí, že se cítí jak vetřelec. „To by snad mělo být obráceně, ne?“ vyslala k oltáři.

Zaslechla kroky, otočila se a spatřila Rženu. Pohybovala se malými, topornými kroky, s rukama roztaženými, jako by je nemohla připazdit. Jak tu šlá, napadlo Hedviku, ale v běhu jí to nepřišlo smůšně. Naopak. Sevřela jí úzkost. Cítila téměř neovladatelnou, nepochopitelnou touhu praštit holými koleny na zem a modlit se. To by sis pomohla, náno! Vysmívala se sama sobě. Před rudým tajemníkem! V kostele a ještě na kolenou. Celé své slavné studium mážš pak z fleku zabalit.

Ržena postoupila do uličky mezi lavicemi. Voda z ní čerela jak z fontány. Všichni svatebčané byli zmáčení do poslední nitky, ale s Rženou bylo hůř. Vypadala jak rozmoklá loutka, která ležela několik dní v kaluži.

Za Rženou vešla do chrámu matka. Krácela ostražitě, nejistě, bylo poznat, že jde nerada. Zastavila se u kropenky, s ostychem smotila konečky prstů, vtiskla si křížek na čelo, úkradkem pohlédla na oltář a pak pomalu přistoupila k dceři. Zerné, lesklé tašky vylovila velký, bílý kapesník a začala jím otírat Rženě tvář. Mluvila k ní měkkým konejšivým hlasem, jakým matky tiší děti a Pělkárek končí.

Odepjala Rženě závoj, stočila jej do ruličky a položila na zem. Ržena poád jen tak toporně, nemotorně stála. Matka jí stáhla dlouhé, bílé rukavice, hodila je na závoj, každou paždí dlaní promasírovala a pak jak panně připazila.

Hedvika ženy pozorovala se zatajeným dechem. Měla pocit, že je svdkem něčeho intimního, a proto ustoupila ještě hlouběji do chrámu ke zpod dním. Srdce jí divoce bušilo, měla strach. Už se však nebála, že ji zahlédne Jeábek, bála se, že Ržena něco provede. Něco neodvolatelného. Něco, čemu ona Hedvika bude jen zbaběle přihlížet a nezasáhne. Až by měla. A chtěla. Ten pocit ještě zesílil, když se Ržena prudce sehnula, vyhrnula širokou

sukni, Hedvika ztuhla, ale R ůa jen vyzula bůlou lodi ku a vodu vychrstla na dlaůbu. Totůz provedla i s druhou lodi kou, pak se narovnala, v kaůdů ruce jednu botu, Hedviku op t sev ela ůzkost, ale R ůena boty jen z vysoka pustila na zem. Dopadly na dlaůbu s temnům ůuchnutům. R ůena se hlasit rozvzlykala, ramena jů k e ovit cukala a ůůje skůkala jak p i ůkytavce. Matka pokyvovala hlavou, krouůivůmi pohyby t ela dce i zůada a po ůd k nů tůše mluvila. Rozjasnilo se. V proudu sv tla se pod k rem objevila Kv ta. Vb hla rychle, ale po n kolika krocůch se rozpa it zastavila. Pozorovala matku se sestrou a jejů obli ej se jak tvůrnů hlůna krabatil soucitem, zv davostů a pak i zlostů. Zakaůlala. R ůena ani matka se neoto ily. Kv ta ud lala jeůt malů p lkrok a k zůad m ůen ekla: „Neprůů. Uů neprůů,” a pak jako by pot ebovala svům slov m dodat na v rohodnosti, dodala: „Tata. Povidal tata, ůe uů neprůů.” Matka, aniů se podůvala na mladůů dceru, ekla: „Seber to,” a ukůzala na v ci rozhůzenů po podlaze. Pak ovinula ernou paůi kolem bůlůho nev stina pasu, rezolutn R ůu oto ila a vedla ji z chrůmu. R ůena pleskala bosůma nohama o dlaůbu. Nechůvala za sebou mokrů, ůiroků stopy.

T42 Po bou i nad je

Ústí podzemní chodby vedoucí do kostela Sv. Václava na Kolínsku bylo vlhké a tmavé, zem se vzpamatovávala ze zimy, vítr si pohrával se stromy, vzduch byl cítit nad jí a p íslibem jara. Dva malí chlapci zachumlaní do kabátk sed li u nenápadné díry do zem .

„V íš na život po smrti?“ zeptal se David a zadíval se up en na oblohu. Druhý chlapec kle ící vedle n j se naježil.

„Život po smrti? Co je to za blbost?“

„Nevím, prost m to tak napadlo.“

„Tebe teda napadají v ci!“

„To asi jo, ale já už jsem holt takovej.“

„Moc p emejšlíš.“

„Jo, p emejšlím, co bude.“

„Nic nebude, prosím t !“

„Jak to víš?“

„Prost to vím.“

„A co když se mejlíš?“

„Tak se mejlím, no a co, každěj se n kdy mejlí.“

„Tebe vážn nezajímá, co je po smrti?“

„Ne, fakt m to nezajímá.“

„Dob e.“

„Co je dob e?“

„Že t to nezajímá.“

„Aha, tak jo. Hele, neslyšíš n co?“

„To bude asi bou ka.“

„Bez blesk ?“

„Jo, bez blesk , na lepší asy se prost dneska neblýská.“

„Bou ka bez blesk neexistuje.“

„Ale existuje, stejn tak jako život po smrti.“

„Hloupost!“

„Když myslíš...“

Bou e se rychle p ibližovala, hromy burácely nep etržit a chlapc m za ala být zima.

„Hele, támhle se blýská. Já ti íkal, že bou ka bez blesk neexistuje!“ vyk íkl vít zoslavn druhý z chlapc – Josef – a ukázal rukou sm r, kde se zablýsklo.

„Tam je Praha.“ poznamenal znalecky David.

„A taky Berlín.“

„A taky další m sta.“

„Jo a taky Berlín.“

„To už jsi íkal.“

„Ne íkal.“

„Dob e, tak ne íkal.“

„Hele, támhle asi do n eho uhodil hrom, vidíš ten kou ?“

„No jo!“

„Páni! Podívej se na to! Tolik kou e!“

Chlapci vzrušen vysko ili na nohy, v dálce se op t zablýsklo, zah m lo a do nebe se vznesl ohromný oblak prachu. erný kou stoupal vzh ru a vítr ho rozhán l sm rem na východ.

„Tam bych te necht l bejt!“ zasmál se Josef.

„Já taky ne.“

„Hele, já už budu muset dom .“

„Tak jo, já taky zalezu, nesnáším bou ky. P ineseš mi zejtra chleba? Už nemám.“

„A Kratochvílová ti chleba nedává?“

„Ne, Kratochvílová mi dává jenom ovoce a sladký, chlebem šetí.“

„Tak já ti přinesu.“

„Tak díky.“

Josef se rozběhl domů, kabát za ním vlál, ještě se stihl otočit na kamaráda a zamávat mu. David mu pozdravopřipřítal a poté zalezl do tajné chodby a poslepu došel až na její druhý konec, který vedl do sklepa kostela. Ten byl již téměř tři roky jeho domovem, o kterém nikdo nevěděl, kromě staré Kratochvílové, která mu sem nosila maso od šasu jídlo, ale poslední dobou zapomínala, takže se stávalo, že tu byl David i dva dny bez jídla. Staré Kratochvílové bylo již téměř osmdesát, měla na to nárok a Davidovi to ani moc nevadilo, nejvíce šasu trávil na druhém konci chodby, který ústil u okna a byl mimo dohled vesničanů, navíc zde bylo kovářství a nikdo sem nechodil, vchod do chodby byl úzký, takže tu mohl vysedávat a občas se vykoupat v cece, dále ale nechodil. Nesměl. Zakázali mu to rodiče, když ho sem přivedli, mohl by zemřít, mohl by ohrožit paní Kratochvílovou, mohlo by se stát zkrátka kdoví co. Davidovi rodiče se s ním rozloučili a slíbili mu, že se pro něj co nejdříve vrátí, do té doby se musí snažit o jediné. Musí přežít. David nechápal, co je na přežití tak těžkého – měl jídlo, měl kde být, navíc si hned během prvního týdne našel kamaráda – Josefa, jenž se přišel opláchnout do okna poté, co spadl z kola a bál se jít domů zablácen a zakrvácen. David si chlapce všiml a protože se nudil, oslovil jej. Josef moc kamarád neměl, takže byl za Davida rád, oba bylo šest let a rychle se sblížili, Josefa bavilo, že má přítel, který žije v jeskyni, bylo to dobrodružné. David pocházel ze sousední vesnice, jeho rodina vlastnila Hellerovu mlékárnu, ale když v roce 1942 dostali povolení k transportu do Terezína, Davidova matka začala okamžitě jednat, nechť ona, aby její jediné dítě skončilo v koncentračním táboře. Vdova Kratochvílová rodinu znala, navíc neměla žádné příbuzné, které by skrýváním malého židovského chlapce ohrozila, tudíž souhlasila. A dostala za to štěstí a zapláceno, rodina Hellerova si u ní schovala šperky a cennosti, které si chtěla po návratu domů vzít zpět, ale když se Hellerovi více než rok nevraceli, vdova se cenností zbavila, aby měla na jídlo pro sebe i Davida. S chlapcem žádné blízké vztahy neudržovala, nechť ona, aby se nepřipadl někde pro ekla, kdyby jej chytili. Plnila misky, přinesla oblečení, ale tím její poslání končilo. Davida navíc začal od prvních chvil přátelství zásobovat Josef, který to bral jako samozřejmost a zároveň jako velké dobrodružství, že má pro svého kamaráda doma něco ukrást.

„Josefe, proboha, kdes byl?“

Sotva Josef přišel domů, vrhla se k němu jeho matka. Otec v pozadí vyděšeně zíral, Josefova starší sestra seděla zaklínat u stolu.

„Byl jsem s kamarády venku, co je?“

„Koho jsi potkal, viděl jsi někoho?“

„Ne, nikoho, byla bouřka.“

„Nebyla bouřka, Josefe.“

„Ale jo, byla a udeřil hrom. V Praze nebo v Berlíně.“

„Co to meleš?“ ozval se otec potichu, ale rázně. Josef na něj upřel své oči a otevřel pusku.

„Josefe, to nebyla přece bouřka, to byl nálet. Bombardovali Prahu.“

„Podívej se na sebe, jak vypadáš.“ Ozvala se matka. „Kdes to seděl, máš vlhký kabát a boty celé od hlíny. Nesmíš se takhle toulat, zvlášť ne teď, není to bezpečné.“

„Mysleli jsme si, že je to bouřka.“ řekl Josef

„Hloupě děláš!“ vyštěkl otec, ale matka se na něj prosebně podívala, takže se odvrátil a udusil v sobě úzkost.

„Nic se nestalo, ale budeš tady pár dní doma.“ oznámila mu matka nekompromisně.

Josef doufal, že to nemyslí vážně, tohle už slyšel vícekrát, ale vždy se mu podařilo nějak utéct a překvapivě ho rodiče za to ani nepotrestali, měli svých starostí dost a v tšinu dne trávili

v práci, takže nad dítmi kontrolu neměli. Škola končila brzy a než se rodiče vrátili z práce, měl Josef dostatek času na schůzky s Davidem.

„Dobře.“ řekl Josef a odešel do svého pokoje. Slyšel, že se dole v kuchyni sešlo několik lidí z vesnice, probírali nálet na Prahu. Kdo to udělal a pro? Co to bude znamenat? Co se bude dít dál? Jak bude válka pokračovat? Josef ten šum moc nevnímal, lidé dole se překlikovali a změnil hlas mu připadala nesrozumitelná, zaslechl vždy jen pár slov, z čehož si nedokázal udělat obrázek o tom, co dospělí probírají, přesto se nemohl dočkat dalšího dne, až poběží za Davidem a řekne mu všechny ty novinky o tom, že ta dnešní bouřka nebyla bouřka, ale nálet opravdových letadel na Prahu.

Když se setmělo, Josef zhasl a lehl si do postele; matka přišla zkontrolovat, zda je správně zatemněno. Dole se muži vzrušeně dohadovali a jedno jméno bylo slyšet častěji než jiné – vdova Kratochvílová. Co proti ní měli, to Josef nevěděl, ale najednou někdo praštil do stolu tak, že se lekl i Josef a jeho matka.

„Josífku, dávej pozor, budeme tě pár dní doma, venku je to nebezpečné.“

„Tak jo, mami, nevádí, dobrou noc.“ Josef matčino varování nebral vážně, druhý den se probudil časně ráno, sebral potichu do špajzu, kde se rozhlížel do chleba. Neobratně ušl dva krajíce, jeden pro sebe a jeden tenký – který ještě rozšl uprostřed – pro Davida. Dva tenké krajíce si schoval do kapsy, druhý tlustý si vzal do kuchyně a začal ho u stolu jíst. Řekl, až vstanou rodiče a začnou se chystat do práce, tak bude mít jistotu, že jej vidí a nebudou ho tedy podezírat, že odešel ven. Pomalu uždíboval z chleba. Nikde nikdo.

Po pár minutách vstal a šel směrem k ložnici rodičů, přiložil ucho na dveře. Nic. Zkusil se podívat dovnitř klíčovou dírkou, ale nic nebylo vidět, klíč byl v zámku.

Asi ještě spí, pomyslel si Josef a potichu vyšel ven. Bylo asi sedm hodin ráno, venku byl klid, šero a chladno. Josef si dal šepici, propízl se k plotu a snadno jej přešel, jako již tisíckrát. Rázným krokem se vydal k okenici, několikrát se ohlédl přes rameno, ale všude bylo prázdno.

„Davide?“ zašeptal Josef do díry v zemi, ale nikdo se neozval, takže se Josef rozhlédl kolem sebe a vlezl do otvoru v zemi. Byl tu už mnohokrát, takže byl – stejně jako David – zvyklý na šero a vlhkost. Matka se sice bude zlobit, že je celý od hlíny, ale však on už to nijak vysvětluje.

„Davide?“

Chlapec došel již téměř na konec chodby, v díle, kam ústí a co je uvnitř, ve sklepě starého kostela byl již několikrát, hráli si tam s Davidem, když bylo venku moc zima nebo když přšelo. David zde měl své oblečení, jídlo a pár soukromých věcí, včetně fotek své rodiny. Josef se fotkám smál, David na nich vypadal jako zubatá vyhublá smrtka s výrazným špičatým nosem. Jeho kamarád se vždy tvářil uraženě a pak spolu kvůli tomu bojovali, ale vždy pouze z legrace, ostatně Josef měl s tím přirovnáním pravdu, fotka byla pořízena, když bylo Davidovi pět let a to byl skutečně hubený a měl výrazné rysy.

„Davide?“

Sklepení kostela bylo osvětleno jen několika paprsky, které sem procházely skrz povolené dřevěné látky na stropních padacích dveřích, ale to Josefovi stačilo na to, aby viděl, že zde jeho přítel není. V jednom rohu zůstalo na hromadě Davidovo oblečení, což sloužilo jako postel, David se do svých svršků vždy zachumlal a usnul. Josífek šel ke kupce šatstva a začal se jím prohrabovat, až z jedné kapsy vypadla ona černobílá stará fotografie Davida a jeho rodičů. Chlapec ji instinktivně vzal, nechal na kopeček oblečení ukradený chléb, fotku zasunul do kapsy mezi chlebové drobkami, otočil se a ve tmě mířil chodbou zpět k východu u dveří. Když uviděl denní světlo na konci chodby, zrychlil, vyhrabal se ven a prodíral se k ovím k okolím vchodu. Venku se rozednívalo.

„Davide?“

Cítil se trochu podvedený, vždy David mu říkal, že nesmí tohle místo opustit, nikdo o něm nesmí vědět, byl jeho jistotou, protože se jako jediný člověk na světě držel svého místa, nevzdaloval se, byl omezen délkou chodby a velikostí kostelního sklepa, výjimkou se

schoval n kde ve k oví nebo se umíval v ece, ale to by ho Josef už p ece vid l. V o ích ho pálily slzy.

„Davide? Davide? V era to nebyla bou ka!“ ekl, ale tušil, že ho nikdo neslyší. Zklaman se vrátil dom . Zkusí se tam vrátit pozd ji. Rodi e si povídali v ložnici, takže m l Josef dostatek asu schovat zamazané oble ení a obléknout se do ístého. Našt stí byl zablácený už v era, takže o trochu bláta navíc nehraje roli a matka to jist nepozná.

Po chvíli p íšli rodi e do kuchyn , nezvykle zaražení, na Josefa se jen mírn usmáli a bez obvyklých e í matka chystala snídani. Otec si sedl ke stolu, obli ej si schoval do dlaní a nep ítomn zíral do prázdna. Josef pochopil, že dnes rodi e do práce opravdu nejdu; m li obchod, ale ten m l z stat te pár dní zav ený, vysv tili mu, budou doma, doba je špatná, ale aspo bude as na n jaké b žné opravy, ekla matka s hraným nadšením, otec nic z toho nevnímal. Když matka vid la, že nemá cenu snažit se o úsm v, také se uzav ela do sebe.

„M žu prosím ven?“ zeptal se chlapec.

„V žádném p ípad , Josífku, te ne, je to nebezpe né.“ ekla matka.

„Co je nebezpe né?“

„Doba je nebezpe ná.“

„Budu opatrný.“

„Já vím, že by sis dal pozor, ale bohužel to n kdy nesta í. Je to te zlé.“

„A co škola?“

„Te ne, Josefe, te pár dní ne!“

„Ale...“

„Ne!“ zak í ela matka a prudce vstala. Josef se zarazil. Jeho matka nikdy nek í ela. Nikdy.

„Budeš pár dní doma, to t p ece nebyde.“ uzav ela to a bylo jasné, že další e í nejsou pot eba. Bylo 15.2.1945.

O necelý rok pozd ji:

Bylo sychravo, hubený muž v erném klobouku si p itiskl kabát blíže k t lu, ale bylo to zbyte né, byl mu p íliš velký pro jeho drobné t lo, což vzbuzovalo pozornost místních d tí, které na n j nenápadn pohlížely a pak si šeptaly. Muž si jich nevšímal, kulhal sm rem ke kostelu, pohled up ený do zem . ím blíže kostelu byl, tím ztrhan jší rysy m l, bylo vid t, že mu každý pohyb zp sobuje bolest a muž se jen t žko p emáhá. U jednoho domu u kostela se najednou muž zastavil a zvedl hlavu. D tí, které ho pozorovaly, ekaly, co se bude dít. Muž otev el branku u dvora vdovy Kratochvílové a zaklepal na dve e jejího domu. D tí v d ly, že vdova mu neotev e, p esto vy kávaly, co bude muž d lat dál. Brzy se ke skupince d tí p idaly další, kterým skon ilo vyu ování a nem ly co jiného na práci než pozorovat neznámého cizince ve vesnici. Muž zaklepal hlasit ji, ale nebylo to nic platné, dve e z staly zav ené, takže se oto il a vyrazil rozt esen dál ke kostelu.

„Co asi chce?“ zeptalo se roztomilé d v átko a podívalo se na kluka po své pravici, který se p idal k hlou ku d tí.

„Asi n koho hledá.“ ekl kluk spíše pro sebe.

Neznámý mezitím došel ke kostelu a zastavil se p ed jeho dve mi. Rozhlédl se po okolním h bitov a váhal.

„Možná je to N mec.“ eklo d v e vyplašen a podívalo se sm rem ke klukovi, který tam p edtím byl, ale nyní byl pry .

Hlou ek d tí pozoroval Josefa Skálu, jak se pomalými kroky blížil k muži zezadu. Muž uslyšel kroky a oto il hlavu. Nebylo pochyb. Výrazný nos a ostré rysy se nedaly vymazat z pam ti. Josef došel k muži a sáhl do školní brašny, odkud vytáhl fotografii t í lenné rodiny a bez e í ji muži podal, ten se zhluboka nadechl, až mu z hrdla unikl p idušený výk ik, fotografii vzal do dlaní, podíval se na Josefa s nad jí a zeptal se s úsm vem: „Kde je David?“

„Já nevím.“ odpov d l Josef prost a hned se zastyd l.

Mužovy o i se zalily slzami, úsm v povadl, ruka držící fotografii se rozt ásla. „Kde je?“ zeptal se znova, ale Josefovi bylo jasné, že na odpov ne eká, tu už dostal.

„Ukážu vám, kde byl.“ zkusil to Josef znovu, i když si záhy uv domil, že tento muž asi ví, kde David byl, nemusí mu to ukazovat, ale cht l n co íct, aby prolomil ticho. A navíc se zbaví všech t ch d tí, které na n nenápadn koukají.

„Poj te se mnou.“ Josef otev el dve e do kostela a muž jej s námahou následoval. Zamí ili rovnou k vchodu do sklepa, Josef jej zkušn otev el a objevily se schody dol .

„Dokážete sejít po schodech?“ zeptal se chlapec, ale v d l, že odpov di se asi nedo ká, muži tekly tiše slzy. Nic ne íkal, jen držel fotografii, p esto se vydal po schodech dol a tam klesl na podlahu a doplazil se k hromad oble ení. Josef ekal dlouhé minuty, ale nic se ned lo, muž plakal a šeptal Davidovo jméno, potom šeptal n jakou modlitbu v jiném jazyce a chlapec si nevšímal, teprve až po n jaké dob se podíval jeho sm rem a zeptal se: „Co se stalo?“ Jenže to Josef nev d l, takže odpov d l jen: „Byla bou ka.“

„Bou ka?“

„Ano, byla bou ka a po ní David prost zmizel.“

„Jak zmizel?“

„Nevím, prost po bou ce jsem p išel, hledal jsem ho, ale už tu nebyl.“

„To není možné.“

„Já vím.“

„To p ece nejde.“

„Ale David to dokázal, zmizel.“

„Ne íkal nic o tom, že by cht l odejít?“

„Ne, nemohl odejít.“

„Ano, nemohl odejít.“

„Ur it neodešel.“

„Ale kde m že být?“

„Já nevím, pane Heller, byl jsem tu od té bou ky n kolikrát, ale už jsem ho tu nenašel, nebyl tu, nevrátil se.“

„Co mám d lat?“

„Najdeme ho?“

Muž se zadíval na chlapce p ed sebou, neznateln se usmál, bolelo ho u srdce a t žko se mu dýchalo.

„Ur it ho najdeme, hochu, David se bou ek bál, takže asi se jen n kam dob e schoval.“

„Así jo.“

„Takže ho musíme za ít hledat, asi si našel b hem té bou ky jiný úkryt a pak už se sem necht l vracet.“

„To je možné.“

„Jsem si jistý.“ Muž se usmál.

„Ale víte, ta bou ka byl ve skute nosti nálet.“

„Nálet se David také bál.“

„Každý se bojí nálet .“

„To máš pravdu. Tak kde za neme hledat?“

„Za neme v naší vesnici, potom ve vaší, potom na celém sv t , najdeme ho.“

„Najdeme ho.“

„Ano, jednou ho najdeme.“

David Heller zem el ve v ku 9 let dne 14.2.1945. B hem náletu vyb hla vyd šená vdova Kratochvílová ven a schovala se u svých soused , starších manžel , jejichž prvorozeného syna zast elili lenové kolínského gestapa. Vdova si po chvíli vzpomn la na chlapce a zpanika ila, ve slabé chvílce manžel m vyradila, že se stará o židovského sirotka, prozradila

jim také místo jeho pobytu a následně se zhroutil, když si uvědomila, co udělala. Manželé, aby uchránili své další dva syny, se zachovali dle očekávání a vdovu i Davida udali. Šlo o rychlou akci, manžel bleděl vdovu udat, manželka ji zatím zamkla v pokoji a vykávali. Ještě téhož dne v noci, i přes zmatky způsobené náletem na Prahu, byla vdova odvedena a chlapec chycen a uškrcen. Tělo odnesla neznámo kam. V srdcích dvou lidí ale David žil dál, a to v srdci svého otce, jenž ale zemřel krátce po skončení války a v srdci Josefa Skály, který zemřel po těžké nemoci během silné červenové bouře roku 1978.

„Tak už víš na život po smrti?“ zeptal se David svého přítele.

„Už ano.“ řekl Josef a usmál se.

„To jsem rád.“

T43 Po (hormonální) bouři

Vystrkují břícho, aby bylo jasné, že tam někdo roste. Jsem tak šastaná a tak se třím. Není mi zle. Je mi báječně. Prej ranní nevolnosti, pche! Mate ské pudry bují a tak mám najednou nejen ochotu, ale i chuť pohlídat kamarádce prcka. Chce si zajít ke kadeřnici. Nechápu, že toho šmudlíka nevezme s sebou. Ještě by jí dali slevu za ten rozkošnej kuku. Ale tak aspoň si ho užiju, než budu mít vlastní zlatíčko. To tebe můžu jen hladit skrz břícho a ekat, až konečně za ne aspoň kopat. Když jí to hned ve dveřích vykládám, že nesu džusík a pexeso a ... dobrou náladu, tak mě hned ztlumuje, protože mrně spí. Samozřejmě mě to dost zklame, ekala jsem, že si budeme pár hodin hrát a ne že to prochrupě.

Neboj, šeptá pobaveně kamarádka, když vidí mě nešastný oblíbený, však on se ti vzbudí. A užiješ si ho ažaž. Vysvětluje mi, kde je svačina a kde náhradní oblečení, a když nakopnu do tskou židličky, ozve se hlásek odvedle. „Mááámíí“ zaúpí a jde ho vysvobodit z poobedního nuceného spánku. Než odejde, tak jí maliček ještě potěbuje úctospoustu v cí. „Prosím, bu chvíli zticha, musím to tet do úct.“ Nechápu, takový roztomilý žbrblálek, to já bych zapisovala každý jeho slovo. Co slovo, to perla. Pravda, když mi pak perlil do hlavy tři hodiny v kuse, trošku jsem pozmenila názor. Nezapisovala bych si úplně všechno. Jen v tšinu.

A pak jsem přivedla na svět vlastního prcka. Bylo to víc jak týden po termínu, takže nekonečné dotazy ala „tak už?“ a „ještě nic?“ mě začínaly lehce vyvádět z míry, ale stačilo si vypnout telefon. Lidi sice šleli, že rodím, ale aspoň jsem nemusela ono „ještě ne“ opakovat padesátkrát denně. A to „ještě ne“ začíná řídit manžel, podle toho, komu dotyčtí volali, když jsem já nereagovala. Pár dní před jsem si pokala i na novorozeneckém pokoji. Zřejmě je to pro nedostatek místa, tžko úct. Celý ten pokoj byl podivně obsazen. Kombinace tři první rodíčky, dvě ekanky a jedna žena po potratu naznaovala, že to budou náročné chvíli. Hodně se plakalo. Trošku mě to rozhodilo. Na jednu stranu obavy, na druhou oddech, že jsme oba a ještě nejsem zbitá ani porodem ani poporodní depresí.

Když jsem se na pokoj dostala podruhé a už oprávněně novoroďsky, cítila jsem se o dost šastnější. A koliv mě maminka od malička na každou bolístku říkala: „to nic, porod bude horší“, kupodivu se ten několikahodinový zážitek začínal až na druhé místo na mém osobním stupni bolesti. První neustále drží zuba. Možná i proto, že z vyvrtných kanálků nemá lov k obvykle takový pocit naplnění jako z narozeného potomka. Lovku totiž nedojde, že tohle bolet teprve bude. A nejen tři ch pár dní, co si nesednete. Pijde to bhem pár dní, kdy lovku dojde, jakou neskutečnou zodpovědnost na sebe ušil. Je to dar, ale i trest. A vydrží to doživotně.

Porodem jsem sice najednou už nebyla „2 v 1“, ale něco se po etně změnilo víc, než jsem ekala. Přestali mě říkat, že jím začíná dva a vypadám, že ekám dvojčata. Ale z jednotného ísla se najednou stalo množné. Takže už se nikdo nezeptal, jak se mám a co dělám. Bylo to vždycky: „Jak se máte? A co děláte?“ V tšinou na tom nebylo nic divného až do chvíli, kdy jsem do telefonu na otázku, jestli bych měla chvíli na monitorovaný hovor, ekla, že „Te to nejde, kakáme!“ Okamžitě to položil. Bude mě lidtí a tudíž i pochopení nebo byl jen zhnusen. Výhoda je, že na rozdíl od ostatních mobilních obtžovatelů už nikdy nezavolal. Takže vlastní výhoda. Množné íslo se stalo prostě naší součástí na celkem dlouhou dobu. Pár lidí si mě díky tomu možná začínalo mezi psychiatrickou pacientku. Teba doruovatel balík mě má asi začínat dvojitou osobnost, když jsem přebírala zásilku se slovy: „To máme radost, že už to dorazilo.“ Nejdív se rozhlídnul, a pak velice rychle vycouval ze dveří. Měl výraz asi jako pán, který mě v obchodě pustil do dveří, a já jsem na to reagovala pokývnutím: „Děkujeme.“ A ano, v obou případech jsem děčko neměla u sebe. Takže jsem vypadala bu jako blázen, nebo jako královna. Protože co já vím, tak o sobě jako MY v pohádkách hovoří jen královská výsost. Když tím, kdo moje MYjství zažil, byla konečně moje kamarádka a ne

cizinci, a která navíc byla natolik statečná (nebo pobavená, doteď nevím), že mi to o "my" ekla, prozradila jsem.

Pořád jsem to i MY. Ale protože chci dítě i jeho vlastní život, rozhodla jsem se konat. Odstřižení pupku není šetrný viditelný nepomohlo. Je potřeba se odstihnout víc. Tak jsem si nechala v koupelně od kámošky ustrihnout vlasy. Jakože symbolicky. Kliše je, že žena jde do každého nového vztahu s novým úsměvem. Kliše to je a samozřejmě je to i pravda. Chci, abych se z množného čísla stala zase číslem jednotným, abych to zase byla jen já. V nové roli matky ráda zstanu, ale ráda to budu jen JÁ, MATKA. A tak jsem se podržela kliše a nechala si odstihnout vlasy na ofinku. Nikdo neeklamoval: „Jé, vy máte nový úsměv!“ Nikdo si toho totiž nevšiml.

Stejně jsem měla lepší pocit a začala díky tomu zase používat jednotné číslo. Zasloužím si to já i moje dítě. A že je dítě po právu i po právně osobnost, to se ukáže velice brzy, stačí pár měsíců, maximálně pár let. A jasně, že když se říká „je to osobnost“, je to takové decentní vysvětlení, že je to zlobivej smrad. Dalo by se říct i nevychované, ale to není na místě. Já se třeba fakt hodně snažím vychovávat. Jen je to někdy marný. Někdy ta výchova prostě nepadne na úrodnou půdu. A to pak máte doma pěkny smrada, teda chci říct osobnost. Výhoda je, když tahle „osobnost“ vyroste a něco fakt dokáže, protože to pak můžete říkat, že to fakt byla ta osobnost a ne jen smrad. Ale tak v devadesáti procentech to jsou ty smradi.

Ale stejně jsem doufá, smrad-nesmrad, že potomci vyrostou a zvládnou být zcela samostatné jednotky. Na tu základní samostatnost v nich kterých případech nemusíte čekát až do dospělosti. „Maminko, koukej, takhle si budu mazat housku, až umřu.“ A namazáno bylo vskutku výborně. Dílo dokonáno? Asi ještě ne, ale už se k tomu líp usíná. A než jdeme spát, vždycky se na chvíli v tichosti koukáme. A vůbec nevadí, že jsou to více či méně smradáta. Takhle jsou vážně nejroztomilejší, když chrupou. Ale měla bych si nechat zarovnat ofinku od kadeřnice, asi zavolám kamarádce. Je poprvé tak hotná, tak ještě nechápe.

T44 Po bou i

Je to tu znovu. Sedím na své posteli a jediné, co si přeju, je zmizet. Chci se jako motýl zakuklit a splynout s okolím. Mé tělo postupně žkne, musím si lehnout. Přikryji se peřinou a nechám poslední vzlyky cloumat mou hrudí. Postupně se mi zpomaluje dech, zavírají se mi víčka. Jsem tak unavená. Dotýkám se konečky svých dlouhých prstů. Zaryju do ní nehty. Odpadne kousek omítky. Můj plán je na novo.

Vždycky to začne jako nevinné mrhnutí, které postupně získává na síle. Z drobných kapek se stává doslova průtrž mračen. A tak jako listy ve větru, i v mé hlavě víří nespočet myšlenek. Chci jí se dostat ven. Zaburácí. Jenže místo hromu, to je jen žiletka v mé ruce. Kreslí různé obrazce na mé bílé pokožce. Rudými potoky pak tyto myšlenky opouští mé tělo. Mizí tam, kde dole, kde utváří malé kaluže. Jenže na rozdíl od těch skutečných, se do těch čího nedá skočit ve žlutých holínkách.

Vzbudím se, když uslyším bouchnutí vchodových dveří. Místo hlavy mám jen velké závaží. Ruce mám špinavé od lepkavé červené tekutiny. Chci, aby všechno zmizelo. Schovat se pod peřinu, jako jsem to dělávala, když jsem byla malá a bála se nějakého strašidla. Tentokrát to ale nepomůže. Jediný bubák jsem já. Odšourám se o koupelny. Zatočím prudce kohoutkem. Chyba. Postavím si tričko. Povzdychnu si. Jen co otevřu oči, už je všechno špatné. Naberu do dlaní ledovou vodu a umyji si s ní obličej, na kterém mám ještě otlačený polštář. Rychle se proberu. Podívám se na sebe do zrcadla. Mám nateklé oči, rozcuchané vlasy smotané v malém drdolu na temeni hlavy, jsem celá mokrá a zamazaná od krve. Mám znovu slzy v očích. Ještě je přede mnou tolik věcí, které musím udělat. Vyčistit si zuby, ušat se, převléknout, ustlat si postel, sejít schody... Po tvářích se mi kutálí teplé slzy. Budu muset sejít dolů do kuchyně a předstírat, že se nic nestalo. Jako každý den. Stáhnou si tričko přes hlavu, sundám si kraťasy od pyžama a sednu si do rohu sprchového koutu. Je mi hrozná zima. Natáhnu ruku nad sebe a pustím sprchu. Během několika sekund mi začnou na hlavu dopadat kapky vody. Postupně se mi smývají všechno zlé. Otočím ruku dlaní ke stropu a prohlédnu si své předloktí. Ukazovákem obkresluju klikatého hada, který se táhne skoro přes polovinu mé kůže. Druhá ruka je jako neposkvrněné bílé plátno, které čeká na nějakého malíře... Zavážu oči a opírám se o kolena. Už ne, už prosím ne... Slyším, jak někdo z kuchyně volá mé jméno. Musím opustit svou skrýš a začít zase fungovat. Zpomalenými pohyby setřesu vodu ze své pokožky a obleč si dlouhé kalhoty a mikinu, která mi je tak o dvě míle v těle. Místo zubního kartáčku a pasty použiju jen ústní vodu. Jsi nechutná. Komentuje moje jednání hlas v mé hlavě. Už jsem si na něj zvykla. I když ho nesnáším, nedokážu si představit život bez něj. Scházím schody, jeden po druhém, po cestě si broukám.

„Halo?“ volám do prázdného domu.

Ticho.

Postupně projdu všechny místnosti v přízemí. Nenajdu tu nikoho kromě těch akvarijních rybiček a vzkazu položeném na talíři. Rychle ho projedu očima. Rodiče jeli na nákup. Tak to vypadá, že budu zase celý den sama. Vyleju přesazený čaj do džezu a postavím vodu na kafe. Mezitím si musím sednout. Čas se neskutečně vleče. Přes sebe, aby už byl zase večer. Z mého přemýšlení mě vytrhne zvuk pískající konvice. Naleju obsah konvice do prázdného hrnečku. Jdu si sednout do obývacího pokoje. Posadím se do křesla a pozoruju děvčiny hodiny na druhé straně pokoje. Slyším každíkový svíj nádech i výdech, tikot hodin, vodu v potrubí, psa na ulici, auto parkující u souseda, polknutí, bublající vodu v akváriu, ... Trhnu sebou, až si rozliju kávu do klína a opírám se. Nevydržím to tu už ani minutu. Musím co nejrychleji zmizet.

Je sobota ráno, lehce po 9. hodině. Na ulici nikdo není. Zvláštní. Občas si říkám, že jsem tu zbyla jako jediná. Za trest. Vytáhnu z kapsy krabičku cigaret a jednu si vložím do úst. Chvilku lovím v kapse a nakonec narazím na zapalovač. Chvilku se mi ruce, takže cigaretu zapálím až

na pátý pokus. Nasaju dým do plic a pomalu ho vydechnu směrem k obloze. Najednou cítím, jak mým tělem prostupuje klid. Vyhledám nejbližší lavičku a sednu si na ní. Je až neskutečné, jak rychle se unavím. Z cigarety mi zbývá jen ohořelý filtr. Zapálím si další a zavazovat. Smutek jako by mě opustil, slzy vyschly a čas se zastavil. Je po dešti, ve vzduchu je cítit uhlí. Zima topná sezóna. Lidé pomalu čistí svá kamna a krby. Cítím se tak prázdně. A buším do země sebevíc, stejně nic necítím. Místo obvyklého ohně, který mě spaluje kousek po kousku, ve mně roste ledová kůra. Všechny hezké vzpomínky zamrzají. Přisáhám, že kdybych tě krvácela, padal by ze mě jen sníh.

Msto se zaříná pomalu probouzet. Mezi ulicemi se prochází nervózní pejskaři, maminky s kočárky a ... to snad ne. Skupina asi šesti lidí měho v kůru. Zrychlí se mi dech. Cítím tlak na hrudi, který se pomalu, ale jistě rozlévá přes ramena, lokty, dlaně až do konečků prstů. To samé platí do spodní části mého těla. Přes pas prostupuje nervozita do obou mých končetin. Postavím se. Můj obličej se mně v zapálenou pochode. Udělám krok vpřed, ale má kolena vypoví službu. Končím na zemi. Nad hlavou slyším šušknání a chichotání. Zpanikařím. Smějí se mi. Rychle se zvednu, opráším si kalhoty a vydám se po první cestě pryč. Pohledy kolemjdoucích se mi zapichují do zad. Pomlouvají mě. Určitě to všichni viděli. Určitě mám nějakou skvrnu na oblečení. Můj mozek pracuje na plné obrátky, o mém dechu ani nemluví. Proč jsem sakra tak neskutečně neschopná? Proč se tohle stává jen mně? Nejradši bych se tě schovala do skříně ve svém pokoji. Dám si ruce přes obličej. Zase přší. Otá se o mě rukávem od bundy. Potřebuju se nějak zklidnit. Rozklepanýma rukama vytáhnu cigarety z kapsy. Udělám to moc rychle, takže se téměř celý obsah krabičky vysype na zem. Zakleju. Rozhlédnu se kolem sebe, jestli to nikdo nevidí. Lidé se pomalu trousí zpátky do svých domovů. Sesbírám cigarety ze země. Kdy tohle peklo skončí? Když si zapaluju, zvedne se vítr. Hraje si s mými vlasy a plamínkem od zapalovače. Při každém potáhnutí sleduju, jak se cigareta zkracuje. Vítr odnáší popel někde do dálky. Zastanu si zpívat. Cesta domů je delší než obvykle. Každý krok, každý pohyb navíc je jako procházka peklem. Myslím na ty lidi, co mě viděli upadnout. Mluví o mně ještě? Smějí se mi? A co když... Co když si mě natočili a teď to budou všude ukazovat. Chytím se za hlavu. Co mám dělat? Možná jen nesmyslně blázním. Podívám se na hodinky. Dvacet minut po půl desáté. Za deset minut deset.

Oddychnu si, až když za sebou zabouchnu hlavní dveře. Opusť se o ně a překážím paže na hrudi. Tady už se mi nemůže nic stát. Jsem v bezpečí. Dvěma rychlými pohyby si vyzuju boty a zamířím o patro výš do svého pokoje. Tam padnu na postel a rozbrečím se. To jsem prostě celá já. Buď jsem přehnaně veselá nebo pořád brečím. Slunce a déšť. Žádná duha. Znovu myslím na všechny události dnešního dne. Mám plnou hlavu špatných věcí, co se mi staly za posledních pár měsíců. Jsem hrozný, přišerný člověk. Zasloužím si trpět. Trpět. T-R-P- -T. Musím. Už nechci, ale musím. Jednou bude je sice už za mnou, ale blíží se další.

T46 Vražda v knihovně

Staré panství by se tou dobou teprve probouzelo k životu. Ranní vánek by nahnal a nerušen pohladil staleté zdivo honosné stavby, a pak by se dlouho tiše proháněl mezi dokonale strážními kejkami nebo po precizně posekaném trávníku. V osm hodin by na jedné z geometricky přesných ploch zakopal špičkou podkoly auta podiváček k zadnímu vchodu prvního mléka. Koloběžka dne by se rozběhla jako naolejovaná kolečka v masivním hodinovém stroju. Ale dnešek byl jiný.

Úplně jiný. Na příjezdové cestě před ozdobnými dveřmi sídla zastavilo krátce po rozednění policejní auto a z něj vystoupil komisař. Narovnal se a nadechl. Tady už nepršelo, vzduch byl po bouři čistý a příjemný. „Ráno jak stvořené pro vraždu,“ pomyslel si s trochou smutku a ironie. Rázně prošel vchodovými dveřmi. V hale na něj již čekal strážník z místního okrsku. „Tudy, pane.“ Vedl ho po schodišti do prvního patra, ke dveřím knihovny. „Objevila ho ráno služebná,“ dodal ještě strážník. Komisař pokývl a stiskl kliku.

Knihovna byla tichá místnost, s malým kobercem, tlumícím kroky, sametovými závěsy, klesajícími do stínů a s policemi knih tak vysokými, že bylo třeba žebříku, chtěl-li někdo dosáhnout na knihy v horních policích. Práv pod tímto žebříkem ležel hrab. Ruce rozhozené a v jedné z nich kniha. „Asi si pro ni lezl nahoru,“ rozpádal své teorie strážník, „nebo jí taky možná dával zpátky. To není jasné.“ Pokrčil rameny a pokračoval: „Prostě ztratil rovnováhu a spadl.“ Odmlčel se a čekal, co na to komisařekne. „Zajímavé, děkuji,“ pokýval komisař a se naoko uznale, „ale teď mě prosím nechte chvíli o samotě.“ Strážník pokrčil rameny a trochu zklamaně odcházel: „Takový jasný případ.“

„Takže popoádku,“ rozhlížel se soustředně komisař, „co tu všechno máme.“ Zamířil se na stopy, shromáždit důkazy, a pak teprve dlat závěry. Zlaté pravidlo vyšetřování. Pěšel ke stolu. Byly tu nějaké knihy, papíry, psací potřeby, květiny, táč s ajem. Čaj by si dal nebo raději kávu. Snesl by jí nejen šálek, ale třeba celou konvici. A propos konvice! Byl tu podnos. Vpravo šálek, nalevo od něj cukřenka i konvice s mlékem, přesně v polovině mezi nimi lžička a kolmo k nim do trojúhelníku poskládaný ubrousek. Ale konvice s ajem nikde. Místo, které měla zřejmě na podnosu v pravém zadním rohu vyhrazeno, bylo prázdné. „Zvláštní,“ pomyslel si komisař.

„Pak tu máme ty ržky.“ Květiny ve váze na stole nebylo možné si nevšimnout, už proto, že naplňovaly v ní celou místnost. „Krásné,“ vydechl komisař a lehce je pohladil konečky prstů, „mám rád ržky.“ Jednu vyndal, pak další a ještě jednu. Nakonec je všechny vyskládal vedle sebe na dva listy papíru, aby neumákl deskou stolu. „Konce se íznuté pod úhlem 40 stupňů,“ prohlížel si je komisař, „a stejně dlouhé. í spíše stejně zkrácené.“ Přeměřil je, stonky měly přesně 10,16 centimetrů. Žádný víc, žádný méně. „Ale pro tak málo?“ Pár jich vzal do ruky, otáčet mezi prsty a zkoumal je ze všech stran. „Budu se muset zeptat zahradníka.“

Knihy na stole se týkaly plánované cesty hraběte do Jižní Ameriky. „Se azené, zarovnané,“ bručel si komisař, „jak jinak.“ Pěšel klidným krokem k tlu. „Tak to souhlasí,“ pokývl komisař, nebo leželo právě u police v nově cestopisným a zeměpisným knihám. Sehnul se a vzal do ruky tu, kterou držel hrab ještě stále v prstech. „Ale tohle je zvláštní,“ zarazil se, nebo to byla kniha básní P. B. Shelleyho. „Proč by ji nesl právě sem?“ Rozhlédl se po knihách. Byly se azené do sekcí nejen tematicky, ale též podle velikosti a snad i barev. Komisař spočinul oči na sekci v nově oceánem a vbec netušil, kolik hodin, dnů a týdnů pan hrab trpěl, když nebyl schopen rozhodnout u dvou monografií o Golfském proudu, který z obalů má tmavší odstín modré na hřebetu knihy, aby je mohl správně zařadit.

Komisař zběhně nahlédl do kartotéky, která stála v rohu místnosti, a tiše obdivně hvízdal. „Možná bych mohl na jeho počest udělat poádek v naší evidenci,“ říkal si. Když se vracel s knihou ke stolu, všiml si skvrny na koberci u okna a stěp. „Konvice,“ pokýval, „takže

nechybí.“ Pár drobnějších střípků dal pinzetou do sáčku a uložil do kapsy sáček. Vyhlédl z okna, zahrada byla dokonalá, vše na svém místě, nic nechybělo, nic nepřibývalo. Jakoby všechno disciplinovaně rostlo a zelenalo se podle přesného plánu. Jen s květinovým záhonem bylo cosi v nepořádku. Zarazil se a snažil se přejít na to, co. Ale to už dorazil soudní lékař, aby určil příčinu smrti a také její příčiny. Komisař jej nechal v knihovně pracovat, požádal o kávu a zahájil výslechy.

Ze služebnictva tu byli kuchařka, služka, komorník a zahradník. Služka měla ten den volno, byla celý den u tety a přijela brzy ráno. Měla spoustu svatek, které jí ráno viděla vystupovat z autobusu, a po náhlém šoku z toho, jak pana hraběte ráno našla. „Poslala jsem ji do knihovny pro táč s nádobím. Chápete, zůstala v knihovně celou noc. Nikdo ho neuklidil.“ Rozohnila se kuchařka a dodala již mírněji: „Policii jsem také zavolala já.“ V podvečer byla přýboubá, tak zůstala doma s rodinou. Obě alibi bude třeba prověřit, ale zdá se, že jsou mimo podezření.

Pak přišel na řadu komorník. Byl to upravený lovčák v šedivém obleku. Sotva dosedl, nadechl se: „Já jsem ho zabil.“ Komisař se překvapeně opřel v židli a zkoumavě se na komorníka podíval. „Dobře,“ kývl, že rozumí, „povíte mi to vše popořadě, ale nejprve se vás potěbuji zeptat, kdo obvykle uklízí knihy v knihovně.“ „Pan hrabě sám. Má,“ komorník se zarazil, „tedy velmi, velmi propracovaný systém usazení knih. Vedl si o tom detailní záznamy. Každá kniha patří na přesné místo a pan hrabě by nepřetřel, kdyby mu v tom někdo dělával nepořádek. Mého předešlého propustil na hodinu z místa, když zjistil, že posunul knihy na stole, protože chtěl prostě k odpolednímu obědu. Přestože ten byl další z jeho vášní.“ Zarazil se komorník a dodal tiše: „Zabil jsem ho kvůli obědu. Měl tyranské požadavky na teplotu vody, velikost čajových lístků, dobu louhování a tak dále. Bylo to k nesnesení. Věra ve mě obvinil, že jsem nechal lístky v konvici o 27 vteřin déle, než mi žádal. Křivě na mě, že je to neúcta a že to nebude trpět.“ Komorník pozoroval špičky svých bot. „Pokračujte,“ vybídl ho komisař. „Já ani nevím, jak se to stalo. Bylo hrozně dusno, horko a ten čaj a všechno. Praskly mi nervy. Rozbil jsem mu tu konvici o hlavu. Upadl a zůstal ležet.“ „Kde?“ zeptal se komisař. „To je právě zvláštní,“ zvedl komorník hlavu, „ležel u okna, ne u knihovny.“ Pak se ošil, „Mám jít rovnou s vámi?“ „Zatím ne,“ uklidnil ho komisař, „chci mluvit se všemi, než přepadnu uzavřenou.“ Zahradník bydlel v domku na okraji panství, nebylo to daleko, tak se tam komisař rozhodl jít přes šky. Strážník ho doprovázel. Zveřejněná vydatně přišlo a v proměněných podmínkách byly zcela zřetelné dvojité stopy. Jedny vedly směrem k velkému domu a jedny zpět. „Zajímavé,“ pokývl hlavou komisař, „udělejte pro nepořádek pár snímků cesty celkově i stop v detailu. Později vám pošleme technika kvůli odlitku.“ „Ano, pane,“ pokrčil rameny strážník a trochu neochotně se dal do práce. „Takhle tu budeme do oběda,“ bručel, ale tak aby ho komisař neslyšel.

Dveře domku byly odemčené. V předsíni stály boty a blátivé šlápoty vedly od dveří až k nim. Zahradník sám seděl v kuchyni, vedle židle s baleným kufr s včelami. Když komisař vešel a pozdravil ho, postavil se a pevným hlasem řekl: „Pane komisaři, přiznávám se, zabil jsem ho.“ Pak si zase sedl a nešťastně dodal: „Byl to bezcitný parchant a blázen. Vidíte, co udělal s mými květinami? S mými růžemi?“ „To on je stříhal?“ zeptal se komisař. Zahradník přikývl. „Už několikrát mě káral, že je tenhle jediný záhon ve strašném nepořádku a že se na to nemůže dívat. Vysvětloval jsem mu, že květiny nejsou buxus. Nejde je jen tak zarovnat podle pravítka, musejí mít trochu svobody a volnosti růst si a kvést. Věra jsem byl odpoledne na trhu pro nové sazenice, a než jsem se vrátil, srovnal celý záhon dlouhými nohama na keře. Prostě šmik šmik, přel metru nad zemí. Bylo to jak poprava.“ A dodal: „Já jsem je chtěl vzít pět týden na výstavu, letos jsme opravdu měli šanci vyhrát.“ Utel si usazené oči a pokýval hlavou: „Ta jeho knihovna, ta je posvátná. Ale co se děje venku, to je mu úplně fuk. Kytí ky moje. Lovčák se s tím plácá.“

„Co jste tedy udělal?“ ptal se komisař. Zahradník se mu zpětně podíval do očí, znovu se postavil, jak kdyby už byl u soudu pod předsahou: „Vzal jsem vidle na hnůj a šel jsem za ním. Byla strašná bouřka, ale to mi bylo jedno. Pan hrabě stál v knihovně u okna, ruce měl ve

vlasech a díval se ven. Za val jsem na něj a bodl mu vidle do zad. Upadl na koberec. Utekl jsem, sbalil si vci a ekal na vás.“ Vydechl si skoro úlevně, že to má za sebou. „Mohu ty vidle vidět?“ ptal se komisař po předmětu doli něm. „To máte žete,“ přikývl zahradník, „ale žádná krev na nich není. Asi v sobě žádnou nemáte.“ Odfrkl si. Komisař se zarazil, a pak se ještě zeptal: „Říkáte, že stál u okna a držel se za hlavu?“ Zahradník se zamyslel a přikývl: „Přesně tak.“ Zarazil se a dodal: „Skoro jako by ho bolela.“

Když se komisař se po krátké prohlídce dalších budov panství vrátil zpět do haly domu, čekali tu komorník i zahradník, oba připravení na cestu. „Posaďte se, pánové, ještě jsem nemluvil s lékařem,“ pokynul oběma a vyšel po schodech zpět do knihovny. Soudní lékař seděl u stolu a sepišoval krátké hlášení z prvotního ohledání těla. „Komisaři,“ zvedl oči od papíru, „půjďte. Rád bych vám něco ukázal.“ Sklonili se nad tělem.

„Vezměte to popoád,“ začal lékař, „utrpěl ránu do hlavy tupým předmětem.“ „Ajová konvice,“ pokývl komisař. „Ano, to je možné,“ připustil soudní lékař, „nikoliv však smrtelné. Podívejte se tady na to pohmoždění, musela to být pořádná rána, ale ta konvice, jak říkáte, se zřejmě rozbila až o zem.“ Odmlčel se a přetočil tělo zády ke komisaři: „Pak tu máme zvláštní podlitiny na zádech.“ „Tělo,“ doplnil komisař. „Ano, přesně tak, tělo i a stejně daleko od sebe.“ „To budou vidle,“ odtušil komisař. „Ano, to je možné,“ připustil opět lékař, „ale také ne smrtelné. Pokud to byly vidle, tak pořádně tupé.“

„Ale co ho tedy zabilo?“ ptal se komisař a zadíval se na lékaře. Ten však jen pokrčil rameny a lehce se usmál. „To je těžké říci,“ pak ovšem dodal, „podle předběžného ohledání to vypadá, že se mu žebříku udělalo slabo, spadl a srazil si vaz. Co ovšem bylo příčinou této slabosti, neboli jak se ptáte, co ho zabilo, to vám teď nemohu říci.“ Lékař si sbalil kufírek, předal komisaři formulář se stručnou zprávou: „Příčinu smrti stanovíme s definitivní platností až po pitvě.“

Komisař stál před policemi knih a přemýšlel. Tělo odnesli. „Co to jen mohlo být?“ opakoval si potichu. „Dostane ránu do hlavy, do zad a místo, aby si zavolal pomoc a nechal se odnést na léžko, tak v tomhle stavu leze po žebříku knihovny. To mu selo být něco dležitějšího. Sakra dležitějšího.“ Posadil se do křesla a bezmyšlenkovitě přejel rukou po trnitých stoncích, palcem vyzkoušel, zda jsou ostré. „Něco ho donutilo vylézt nahoru.“ Došel ke knihovně a zběžně prohlížel hřbety knih. Pedantsky zarovnané, velikost, šířka i barva knih. Dokonalý soulad v nedokonalém světě. Pevný bod vesmíru, jeho vesmíru. Se svým zrcadlovým odrazem na lístcích kartotéky.

Vtom uslyšel kroky za dveřmi, rychle schoval se za zábradlí u okna. Místností probíhala služebná, opatrně se rozhlédla, hbitě vyšplhala po žebříku nahoru a namátkou vsunula na prázdné místo mezi svazky cestopisů útlou knihu. Pak vyběhla tiše ven a zavěsila dveře. Komisař vylezl nahoru a knížku vytáhl. Byla to další sbírka básní P. B. Shellyho, tentokrát Královna Mab. Komisař se musel usmát: „Překřídil ránu porcelánem i bodnutí vidlemi. A nakonec ho zabila milovnice romantických básní.“

Představil si hraběte, do hloubi duše otěšeného a rozčleněného na nejvyšší míru ajem, rozbitým porcelánem, skvrnou na koberci, vidlemi od hnoje. Všiml, co toho ve věra narušilo jeho svatyni. A nakonec ležící na podlaze zahlédne mezi atlasy svatou útlou sbírku básní. Celý jeho peřliv budovaný vesmír se přestal otáčet podle předepsaných pravidel a zhroutil se. A on s ním. Komisař rezignovaně pokrčil rameny. „Jenže koho mám teď zatnout? Nerespektování systému knihovny je možné vražedné, trestné však nikoliv.“ Povzdech si a vydal se zpět do haly.

Když komisař odjížděl, stálo slunce vysoko na obloze a ozařovalo staré sídlo. Po bouři a dešti, který ještě věra ve věra panství, nebylo ani památky. Vítr rozfoukal poslední mraky a byl krásný letní den.

T49 D ev ná šmíra

„P esta te se hádat! Je to vážná v c!“ vyk ikla Hortenzie hystericky a o ima nervózn sledovala zadní východ.

V zákulisí to v elo jako ve v elím úle, když p ijde na neohlášenou návštěvu strý ek medv d. "Všichni víme, jak to op t celé dopadne, když to vezmeš do ruky ty, Vadíme“ hlesl unaven Lukas a obrátil o i v sloup na znamení naprosté nudy.

Vadim se zatvá il na malý okamžik trochu nejist , ale jeho sebev domí se brzy našlo a rozvinulo debatu na úrovni anglických lord .

„P átelé!“, poklepal hbit kone ky prst na st l, aby si tím vynutil klid a pozornost od všech zú astn ných, „p átelé, žádnou paniku, prosím. Kdo je pro, abychom se domluvili na dalším, možná tedy posledním kusu?“ ekl nahlas a automaticky jako první zvedl ruku vysoko nad hlavu.

Ostatním se moc necht lo tak rychle souhlasit. Poplašen se dívali jeden na druhého a ekali, kdo další se p idá.

A je to tady, pomyslela si Hortenzie. Poslední kus, pak derniéra a šmytec! Tahle šmíra se rozejde do svých šaten a adié. Už ani ten zvonek nad oponou nehlesne. Co bude proboha d lat? Celý život ob tovala t m d ev ným prkn m, v ni kuli ek proti mol m, které se ukrývaly v kostýmech na v šáku její šatny, t m zv tralým šminkám, parukám a kostým m. Sláv ?

„Za t chto podmínek se nedá p ece pracovat! Bu te trochu soudní, sakra“ teatrálním tónem h ímal stále Vadim nad hlavami ostatních a máchal p itom rukama nad hlavou jako plavec. Sem tam, tam sem. Vypadal tak sm šn , že jeho chabá autorita utrp la další po ádný šrám.

Všichni už týden v d li, jaký osud je eká, ale ve skute nosti si to necht l p ipustit ani jeden z nich.

„A co te bude dáááál..?“ chichotav zanotoval Lukas a napnul pravou ruku jako Hamlet ptající se na smysl života. Jen ta lebka v dlani mu chyb la k dokonalosti.

„Nikdo z nás, Luky, nemá náladu na ty tvoje trapné vtipy. Nejsi na jevišti. Te ne, proboha“ ok ikla ho Hortenzie, a na malou chvíli jí ot ásl podivný chlad. Že by to byl pocit strachu z nejasné budoucnosti? Nebo jen reakce na nedostate n vytopenou místnost, kde práv všichni stáli podél zdi jako sví ky?

Vadim si významn odkašlal a nechal je chvíli napjat ekat než pomalu ekl: „Kolegové, ehm...víte, ..no jak bych to tak nejlépe formuloval...no prost , mám takový nápad“.

A položil na st l s po ádným žuchnutím tlusté hn dé desky plné papír . V jejich záhlaví bylo

kostrbatým rukopisem napsáno : Drama o t ech d jstvích a jakýsi ne itelný nápis.

„A to má být jako co, Vadime?“ podrážděn vyštěkl Lukas p i p edstav , že se jejich nedobrovolná sch zka ještě o hezkých pár desítek minut prodlouží.

„Našel jsem tyto vzácné desky, p átelé moji drazí, p ed týdnem v tom malém výklenku ve zdi vpravo od propadlišt . A v te mi, že je to nález století!“ Vadim hladil slovy ten tajuplný fascikl a nemohl z n j spustit zrak. Celý týden ho opatroval jako relikvii státního významu. Nikomu se se svým nálezem dosud nesv il. Až dnes. V d t ostatní, to co on, stáli by tady s posvátnou úctou a pokorou. Hlupáci!

„Už jsme si všichni mysleli, že to je tvoje veledílo“ zasmál se Lukas a mrkl spiklenecky na Hortenzii.

Ta mu nev novala ani letmý pohled a jen hypnotizovala inkriminované desky na stole. Nemohla se zbavit pocitu jemného mrazení v zádech a nebylo jí to v bec p íjemné. Luky byl pozér a mizera. Hned na úvod jejich společného p sobení v souboru ji vyst ihl ostudu, jakou za celý sv j život nepamatovala. Od té doby ho milovala a nenávid la zároveň . Byl okouzlující svým neodolatelným šarmem a odpuzující svou nekone nou arogancí a sebest edností. Nesnášela tenhle typ muž , ale jako v tšina ostatních žen jim ráda podléhala s p íslibem nekone ného vzrušení. Uv domovala si, jak t askavá je to kombinace.

Impresárió Vadim Kašpar byl jiný. Okávala nad azenou osobnost, která ví p esn , co každý její krok znamená. On ale byl pouhá hromádka pocuchaných nerv a rozporuplná um lecká troska. Prý bonviván a bohém. Ani na jedno však nedosahoval svým malom š áctvím ani výškou postavy. Že by však dokázal zplodit dramatické veledílo, které ty hn d desky podle jeho slavnostního výrazu tvá e obsahovaly? Tomu nev ila.

Zvenku se náhle ozvalo slabé dun ní a celý prostor ozá il ne ekaný slabý elektrický výboj, který vypadal jako malý Silvestrovský oh ostroj. Ze zdi nad hlavními jisti i se k zemi sneslo tisíce drobných st íbrných jisk i ek a parádním tane ním krokem se sesuly p vabn k zemi, kde jejich život definitivn vyhasl. Celá budova se slab ot ásla a op t bylo všude ticho.

„Co to bylo?“, hlesla dívka.

„Neboj se, drahoušku, to jen Vadim má to svoje drama už ozvu ené“ chechtal se Lukas a prstem posm šn ukázal na desky na stole.

Impresárió ho sjel pohledem, ale Lukas se svému vtipu chechtal klidn dál. Jen p itom nenápadn naslouchal zvuk m zvenku.

„Te vážn , co to bylo, Vadime?“ opakovala Hortenzie a nazna ila pohyb p stí sm rem k Lukymu.

„Bu v klidu. Hlásili n jaké srážky a studenou frontu od západu. Asi v try“, perlil Lukas a

jeho smích otáсал celou místností a byl tak nakažlivý, až se Hortenzie začala nakonec smát s ním.

Vadim se jen ušklíbl a sykl: „Ano, venku se přehnal bouřka, ale to už jsme všichni slyšeli. A nikdo z nás to možná neviděl z okna“, snažil se být také vtipný, „ale tak abychom pokračovali, přátelé. Rád bych vám tedy představil klenot dramatické tvorby, který zřejmě ležel celé roky nepovšimnut zde ve výklenku. Náhodou jsem ho tam objevil při kontrole zdejšího prostoru.“ Udělal dramatickou pauzu, ale nikdo z přítomných ji neoceníl. Luky šeptal Hortenzii cosi do ucha a oba se snažili, aby nevypřskli smíchem. Zbytek souboru, který čekal dalších devět hlav, byl celou dobu zticha.

„To, že tady prolezeš každý kout jako krysa, nás má nejspíš spasit, že pane Kašpare?“ posmíval se mu Luky, smířen s tím, že se odsud hned tak nedostane, „nebo si myslíš, že ten někdo změnil názor na naši likvidaci? Že nás snad zachrání nějaká tajemná nová hra nebo co? O našem osudu je přece dávno rozhodnuto, nemyslíš? Slyšel jsi to sám, když jsi špicloval za oponou. Tak se s tím jednou provždy smíme a adieu. Bylo mi ctí i potěšením a konec zvonec.“

Vadim jen pokrčil rameny. Hlavou se mu honily buřenské myšlenky: Vzdát se bez boje? Proč? Měli bychom se vzburit a tvrdě stát za svým. Soubor zachováme! Je to přece kulturní představení našich předků. Ti nás stvořili. Ti nás doslova uhnětlí, vytesali, oblékli, zhmotnili naše ideály. Dali nám duši kumštýře. Milovali nás a obdivovali při každém kusu, který jsme natočto přknech předvedli. Přinesli jsme slzy radosti i dojetí. Žádná divadelní šmíra, žádné laciné šminky, ale pravé umění. Kvalita zaručena. Neúnavně jsme jako jeden muž hráli do roztrhání tla. Až z nás lítaly třísky. A najednou jsme zbyteční? Ubohá nespravedlnost.

Náhle se rozhodl. Zvedl pravou ruku za hlavu v post vysoko nad hlavu a vypadal v tu chvíli jako rozený v dě. Jeho malá hubená postava tím gestem dostala jiný rozměr.

„Ale my budeme bojovat! Tady ty desky nám zaručí nehynoucí slávu! Přísahám vám všem, že náš soubor tady bude stále. Toto je rozhodující okamžik. Toto je dílo mistra! Ó, díky, veliký Williame. Ty budeš náš spasitel! Koukáte na mne jako byste neznali velikého Shakespeara. Ano, přátelé, tento nalezený poklad je jeho dílo,“ Vadim udýchaně zmlkl, jen jeho zvednutá ruka se nepohnula ani o píď.

„To je jako jeho hra, jo?“ rozzářila se Hortenzie a zatleskala teatrální rukama.

„To je jako naše výhra, jo?“ posměšně ji napodobil Luky a několikrát temně klepl ohnutým ukazováčkem o stůl.

„Je to ta jeho poslední hra „Bouře“, ale já jsem ji trochu upravil, aby to bylo svěží a moderní. Prostě, aby to souasný divák lépe přijal, chápete?“, nedal se impresáři zastavit, „a raději jsem změnil i název na „Pobouření“, zasmál se spokojeně a v uších mu už zněl bouřlivý potlesk

vd něho obecenstva.....!

Dve e p dy šly otev ít dost ztuha, ale Linda se do nich zprudka op ela, až zapraskaly v pantech a neochotn kapitulovaly. Sv tlo baterky se m kce rozlilo po místnosti a kopírovalo každý její váhavý krok. Slábnoucí bubnování kapek dešt do plechové st echy zn lo jako rozhádaná cirkusová kapela. Ze stropu vytrvale kapala voda a tvo ıla na zaprášené podlaze malá jezírka.

Dívka popošla až k oknu, kde stála velká papírová krabice. Zv dav nahlédla dovnit a vytáhla podlouhlou úzkou d ev nou bedni ku s oprýskaným nápisem DIVADLO. Opatrn odklopila víko prolezlé ervoto em a usmála se. Její loutky! Vypadaly p esn tak, jak si je pamatovala z d tství. Princezna Hortenzie m la zlaté šaty, bledé tvá e a plné ervené rty. ert Lukas ji p ipomn l, jak se ho jako malá holka bála. Postavu kašpárka zdobila cípatá ervená epice, na které chyb la jedna rolni ka. Na kabát m l od ní perem na máráno jméno VADIM podle spolužáka z páté t ídy, do kterého byla tehdy šílen zamilovaná. Další loutky - myslivec, drak, selka, pantáta a král s královnou – ležely v bedn p ikryté d ravou sametovou oponou.

Zav ela malovanou bednu, sfoukla z ní trochu prach a sešla op t dol do kuchyn . S nostalgií hledila to barevné d evo. Možná by m la ješt jednou postavit ty staré kulisy, narovnat zma kanou oponu a zahrát si s loutkami poslední pohádku. Ale už je moc velká na pimprlové divadýlko, napadlo ji a zálibn si prohlížela své dlouhé dokonale nalakované nehty.

Podzimní děš docela ustal. Bou kové mraky rozehnal vítr a první nesm lé slune ní paprsky se draly z tmavých mrak na obzoru. Muži od st hovací služby m li již vše naloženo a ekali p ed branou, až se k nim Linda p ipojí.

„Už b žím, pánové,“ k ikla. Pe liv za sebou zamkla vchodové dve e a vybledlou bednu s nápisem DIVADLO hodila do popelnice mezi ostatní nepot ebné v ci.

T51 Neklidné vody

Už je po všem. Rozhodla jsem se. Neudělám to. Jak dlouho mi ale mé přešednutí vydrží tentokrát? Týden? Dva? Týdny? Dny? Ty i hodiny? A pak... Pak se zase z té ista jasna objeví rozboušené vlny, krupobití, hromy a blesky, které rozdrásají již tak křehké nitro mé duše. Z tajemných hlubin se opotvorně vynoří strach. Strach, že má lehká polorozpadlá kocábka nemůže další bouřku přežít. Co zůstane? Vlastně nic. Všechny zbytky pohltí vítr, slzy vysuší vítr a prázdné místo zaplní někdo jiný.

Jdu již téměř za mým ního svitu po říčním malebném břehu a matným plativým pohledem hledím s úzkostí u srdce do dálky. Možské proudy si se mnou pohrávají jako s peřinkou. Je to doopravdy konec. Mám se vzdát?

Otevíráme oči kouzlíme svůj úsměv v umělý
Uvnitř skrývá se strach silný avšak nesmíme
Kdo ve skrytu duše jsem
Chci z celého srdce sdělit vám všem
Terezo! Terezo! Terezie!
Uvnitř povadlá ty hortenzie
Není co na tobě obdivovati
Nejsi hodna ani se obotovati
Oči zdobené trpkými slzami
K životu nenaplněnému stávají se paralelami
Smysl mého bytí nuzného
Připomíná trhané pohyby chromého
Na pohádky už vstoupit nemohu
Vstát a jít dále nedá se již poznovu
Přišel čas konce i nového začátku
Odmítám vydat se pozpátku
V sobě vidím jen díl lidskosti zbytečný
Produkt zkažený bohužel ale konečný
Mysl shoduje se s níživými pocity
mizí do černé nekonečné moty:
Na sklonku života kdy nadje uměla dávno
Volám ze sil posledních kde jsi Marie Panno
Přišla za mnou s radostí slíbenou
A nechť a severní vetry všechny smutky odvanou
Připadám si jako listí zetlelé
Vyvrhel společnosti ztemnělé
Neúspěch nemoc a zklamání
Nešťastným koncem zavání

Jak jednoduché je najednou zapomenout na krásné chvíle, okamžiky štěstí, upřímné úsměvy a skutečnou radost. Stačí postoupit o kousíček dál, překonat tu pomyslnou zíceninou vrozeného pudu sebezáchovy a uzavřít pomyslnou fotogalerii svého života. Já ale nechci. Nebo alespoť nechci, respektive nemůžu. Cosi mi neustále brání. Je to nadje. Její ostré cípy trhají mě jšeděrný opar, jenž pohlcuje jednotvárné utrápené minuty každého nového jitra.

Houpu se na posledním kusu své ztroskotané lodi. Držím se všemi silami. Co je to tam v dále? Že by pevnina. Ano, ostrov, můj sen, má záchrana.

Když se mě kdokoli zeptá, o čem sním, mám jasno v tom, co vypustím z úst. Nebude to ani bohatství ani krása. Mým nejvroucnějším přáním a snem jsou ruce. Obyčejné lidské ruce, se

všemi chybami i dokonalostmi. Ruce, které se ke mně přiblíží, zvednou mě z nebezpečných hlubin a budou se snažit mě vší silou držet nad hladinou a nikdy nepustit. Budou mi oporou, dřív známou vrbou, milující osobou, mým spasením. A já konečně budu přesvědčen o tom, že je definitivně po bouři...

T52 O muži, který (ne)spí chal

Šel jsem ulicí, šoupal nohama a poslouchal kroky lidí, kteří potměnou ulicí rychle kamsi spí chali. Vždy když jsem zaslechl nové kroky, vysunul jsem z límce svého podzimního kabátu hlavu a pečlivě si chvátajícího jedince prohlédl. Dle způsobu chůze, výrazu v obličeji, pohybu rukou a stylu oblečení jsem zkoušel uhodnout, kam asi tak chvátá. Na obchodní jednání? Na svatbu? Do práce? Na milostnou schůzku? Přestože jsem se nikdy nedovídal, zda jsou moje domněnky správné, stále jsem si v hlavě vytvářel zase a znovu nové příběhy. Každý chvátající totiž vypadal ve svém způsobu úplně jinak. Rosící se čelo, rudnoucí tváře, ruce zaražené v kapsách a povlávající šál vytvářely neznámou, která po dosažení do pomyslného vzorce způsobu nabízela nepřeberné množství řešení. Mě jsem i aspoň chvíle, kdy jsem se kvůli svému netradičnímu hobby považoval za podivína, jakmile jsem si ale v hlavě sesumíroval, že je vlastně zcela v normě, pokračoval jsem vesele ve svém pozorování. Skrz vymyšlené příběhy jsem se i aspoň dostával do prazvláštního transu, v němž jsem přestal vnímat realitu a zcela se poddával svým fantaziím. To se mi stalo například tuhle středu.

Bílící jogínem svým plnovousem zaujal natolik, že jsem nejak opomněl na reálný svět, v němž se na nebi stahovala černá mračka. Protože jsem si jich nevšímal já, rozhodla se na sebe upozornit sama. Jedna kapka se nešťastně dotkla mé tváře. Druhá pravého boltce. Těť hrubě a neslušně zamířila přímo na můj nos. Dešťové kapky trousící se z nebe však brzy zmizely způsobem sestupu na zemský povrch. Jemné mrholení vystřídala bouřka. Avšak ani voda linoucí se z mraků nedonutila zrychlit chůzi. Nebyl déšť. Na rozdíl od těch, které jsem denně sledoval, jsem já sám neměl kam chvátat. V pronajatém bytě na mě po smrti fenek Jacky čekaly totiž už jen chlad a samota. Ano, odhalili jste mě. Venku mezi pospíchajícími jsem si zkrátka a dobře nikdy nepřípadal tak sám. To se ale sílící déšť rozhodl změnit. Ulice totiž díky němu zela prázdnotou.

Nyní by se jistě hodila příhoda o tom, jak jsem při procházce deštěm narazil na krásnou ženu, s kterou jsme si okamžitě padli do noty. Bohužel, takový příběh nabídnout nemohu. S deštěm přišlo ale trochu něco jiného. Ve chvíli, kdy jsem se otočil na podpatku s tím, že tedy přece jenom půjdu domů, se na konci ulice ozvaly kroky. Nebyly lidské. Převodcem o chodník pleskajících kroků byl totiž pes. Natržené ucho, pískající zvuk vycházející dírou po chybějícím zubu a zplstnatělá špinavá srst prozrazovaly, že ho obklopuje to samé, co mě – samota. Přítelstvo toho, že bych měl být jen jediný okamžik strávit na jednom místě s ním, kdo mě alespoň trochu připomíná, ve mně vyvolala nevoli. Psa jsem se tudíž rozhodl ignorovat. Obešel jsem ho velkým obloukem a pokračoval v chůzi. Pes se zatím usadil na

moknoucí chodník a čekal, co bude dál. Možná doufal, že se vrátím. To jsem ale neměl v plánu.

Jedno moudré rčení praví, že když nejde Mohamed k hoře, musí jít hora k Mohamedovi. A také že jo. Ta chlupatá špinavá „hora“ se vydala za svým Mohamedem, tedy za mnou. Ve chvíli, kdy jsem u pechodu malka tlačil tlačítko vypínající světelnou signalizaci, jsem totiž zjistil, že nejsem jediný, kdo čeká na zelenou. U pravé nohy mi seděl on. Se zelenou na semaforu jsem přešel pechod a s postupným přidáváním do kroku prošel Shetlandskou ulicí. Avšak se psem v zádech. Ve chvíli, kdy už jsem tak kašlel, jsem si uvědomil, že jsem jako Ti lidé, co každý den pozorují. Zatímco jejich dýchání, pro spáchání, přede mnou ukryval nedostatek informací, mým dýcháním byl zcela prostý. Neutíkal jsem před psem, protože bych se ho bál. Utíkal jsem před ním, protože jsem měl strach, že naruší mou samotáskou skoápkou peřiv za ta léta vyztuženou škarohlídstvím a mrzoutstvím. Psík jakoby vycítil, že se něco změnilo, zpomalil. Když se vzdálenost mezi námi zmenšila asi na půl metru, chlupá přátelsky štěkl. A šel dál, dokud jsem z kabátu nevystřelil ruku a nepodrbal ho na jeho umolované hlavě. Stačilo jediné pohlazení a já vystřízlivěl. Věděl jsem, že mi tenhle ušmudlánek může nabídnout mnohé. Během chvíle dokázal zalepit trhlinu, již mi do těla dlouhá léta vtékala prázdnota. Zacelený prostor navíc naplnil nevšitelným štěstím. Bouchle skončila. A to nejen uvnitř mého těla, ale i venku. Slunce znovu vysvitlo.

T56 Po bou i

Ten večer si oblékla ty krásné šaty, které jí přivezl z Francie. Jednoduchý střih, karmínově rudé s nádechem možná trochu moc hlubokým výstřihem a rozparkem. Bez zbytečných ozdob, jen ten náhrdelník od Tiffanyho, přesně tak, jak to má rád. Tak co se stalo? Proč se to zvrátilo? Teď, po bouři, stála na okraji toho útesu a po tváři se jí koulely velké, hořké slzy. Události z posledních měsíců jí byly před očíma jako film.

Předtím jí byl na služební cestě. Nenáviděla, když odjížděl, protože si byla téměř jistá, že tam má nějaké jiné ženské. Zvlášť v Německu, kam jezdil několikrát do roka, měl podle ní stálou milenkou. Nemohla to na něj ale vytáhnout, tyhle hovory nesnášel. Byla vlastně ráda, že aspoň když je milý, usmívá se, povídá si s dětmi. Kdyby zaaladlat scény a vyřítat mu, že jistojistě není jeho jediná, stal by se z něj ten podrážděný, vynervovaný chlap, kterého se dříve ona sama bála, přecházel by po místnosti a val. Možná by jí i uhodil. Proto bývala raději zticha a říkala si, přetrpí cokoli, klidně i dvacet milenek. Jen když zůstane s ní. To odpoledne, kdy se vrátil z té cesty do Německa, byl v neobvykle dobré náladě. Políbil ji, což se normálně nestávalo, objal Vojtu i Hanku a malou Adélku dokonce vyhodil do vzduchu a řekl jí „princezno.“ Nepamatovala si, kdy byla takhle neskutečně šťastná naposledy. Možná nikdy. Možná na svatbě. Konečně vypadali zase jako rodina. Uvažila svítkovou, ve které všichni společně, a když poslali děti spát, dlouho si povídali a pak se i pomilovali. To jí asi překvapilo ze všeho nejvíce, protože sex byl mezi nimi tabu od té doby, co se narodila Adélka. Což bylo přes dva roky. Poté, on už dlouho spal, ale ona usnout nemohla, si říkala, co mohlo ten neobvyklý výbuch radosti způsobit. Druhý den jeho nálada ještě stále přetrvávala, tak se ho zeptala na rovinu, co se stalo. Dodnes si to vyřítala. Neměla se ptát. Neměla to chtít v době. Bohužel.

„Povýšili mě.“ Jiné ženy by po těchto dvou slovech nejspíš vyskočily štěstím do výšky, následovalo by vroucí objetí a ještě vroucnější polibek druhé poloviny a v takovém typu: „*To je úžasné.*“ Ona zůstala stát jako opavěná. Mohlo to znamenat jen jediné: víc pracovních cest, ještě méně pobytu doma. Pokud to je vůbec možné, vždy už takhle s ní a dětmi trávil naprosté minimum času. Rodina až na posledním místě. Pokusila se celou situaci zachránit falešným úsměvem, ale on samozřejmě nebyl slepý. Rázem se v jeho obličeji objevil jeho typický tvrdý výraz, který mívával v tšinu času nasazený jako masku. Jako by jednal s otravným klientem a ne s manželkou.

„Ty snad nejsi ráda?“

„Jistě že jsem, miláku. Mám radost, že jsi tak šťastný.“

„Nevypadáš na to.“

Teď nebo nikdy. Má říct, že se jí nelíbí, že je v Německu mimo domov? Dnes už si nebyla jistá, kde

vzala tu odvalu, ale našla ji.

„Možná bys mohl být trochu víc s námi. Konečně, peníze máme dost. Dítěti potřebují tátu.“

„Už toho mám dost! Já se tady lopotím od rána do večera, abyste měli co jíst, abyste se měli dobře, aby sis mohla dopřát trochu luxusu, a ty mi to nakonec všechno hodíš na hlavu! Tomu říkám nevděk! Víš, jak by jiné ženy byly na tvém místě šťastné?“

Zrudl, na krku se mu napjala žíla a přestal se ovládat. Adélka v kuchyni se kvůli tomu trochu rozbrekla. Její otec se otočil na paty, přerážoval obrovský byt k východu a práskl za sebou dveře. Problesklo jí hlavou, že je dobře, že Vojta s Hankou už jsou ve škole a tuhle scénu neslyšeli.

Tohle všechno se stalo předtím jí, ale scény nebyly v jejich domácnosti žádnou výjimkou. On byl v Německu podrážděný a štěkal na všechny. Na Vojtu, že mu nejde matika, na Hanku, že vrže na housle falešně a na ní, že je žena k němu, že celé dny jen vysedává doma a nic neumí. Ona se snažila všechno zachraovat, být vždy milá a kazit toho co možná

nejmén . Cht la, aby s ní z stal. Kv li d tem, aspo to namlouvala sama sob . Ve skute nosti to bylo kv li ní samé. Po ád ho milovala a byla si jistá, že ho nikdy milovat nep estane.

Dny poté plynuly normáln - to v praxi znamenalo, že on chodil dom , když už všichni spali a ráno opoušt l postel tém za svítání. Skoro spolu nemluvili, d ti ho nevíдалy. Standartní život. Za dva týdny si dodala odvahy a po kala na n j, dokud v noci nep išel.

„Drahý?“

„Ty ješt nespíš?“

„Cht la jsem se ti omluvit za to, že jsem nedala dostate n najevo své nadšení. Samoz ejm m to hrozn t ší a vím, že d láš všechno proto, abychom se m li dob e. Miluji t .“ Snad doufala, že po tomto vy erpávajícím proslovu se k ní oto í, políbí ji a pak se spolu zase pomilují. Jenže to se nestalo. Místo toho zabru el n co nesrozumitelného a oto il se na druhý bok, zády k ní.

Odjížd l ast ji, víc než kdy p edtím a jejich vztah chladnul každým dnem. Mohla by p ísahat, že ten chlad cítí až v morku kostí. Jednoho dne p ijel z N mecka a ekl, že se chce rozvést. Rozbre ela se, i když v d la, že to d íve nebo pozd ji p ijde. P edtím se tisíckrát za ekla, že ho nebude prosit, kdyby tenhle den náhodou nastal, ale všechna hrdost šla stranou, když zjistila, že je chce vážn opustit. Ji a d ti. V prvé ad ovšem ji.

„Prosím, neodcházej!“ V jejím hlase bylo siln cítit zoufalství. „Ud lám cokoli. Opravdu. Polepším se. Jen když z staneš se mnou.“

Nev domky ekla „se mnou“, i když p vodn cht l samoz ejm hrát na city kv li d tem. Pohled, který jí v noval, se podobal pohledu rozzu eného pána prašivému psu. Ne ekl nic. Vzal si p ikrývku a odešel spát do obývacího pokoje. Druhý den ráno byl pry , a toho ve era už se nevrátil.

Nevid la ho t i týdny. Nem la žádné zprávy. D tem sice ekla, že tatínek bude nejspíš na služební cest tentokrát o trochu déle, ale bylo vid t, že Vojta ani Hanka její verzi p íb hu moc nev í. Nejhorší na tom ale bylo, že je to neznepokojovalo. Hanka se jí dokonce sv íla, že je ráda, když táta není doma, protože nikdo na nikoho nek í í a nenadává. Z ejm byla jediná, komu scházal. Po t ech týdnech už to nevydržela a zavolala mu. K jejímu obrovskému p ekvapení to zvedl.

„Haló? To jsi ty?“ Byla v pokušení p idat oslovení milá ku, ale na poslední chvíli si to rozmyslela.

„Pot ebuješ n co? Výživné pošlu.“

„Co ty rozvodové papíry?“ Snažila se d lat jakoby nic, ale lehce se jí t ásl hlas.

„Víš co? Stavím se zítra doma a p inesu ti je.“

„Dob e.“

Nemohla uv ít svému št stí, proto se zmožla jen na tuto odpov . Ješt má šanci. Ješt m že všechno zvrátit. Druhý den se skute n objevil. V bec se nezmn il a jí dalo hodn práce, aby se mu nevrhla do náru e a vášniv ho nepolíbila.

„Ahoj.“

„Ahoj. Mám ty papíry. Pot ebuju jen pár podpis a zas p jdu.“

„Tak jo. A nechceš z stat na ve e i? Ud lala jsem ku e na kari.“

„Díky, ale mám sch zku.“

„Dob e. Jasn . Tak já podepíšu a ty zas m žeš b žet.“

Sklonila se nad papírem a po tvá i se jí proti její v li koulely slzy. Blesklo jí hlavou, že si toho nesmí všimnout.

„Ty bre íš?“

„Ne.“

„Ale ano.“

„Vždy je to jedno.“

„Ano, už ano.“

„Vážně nechceš zstat na ve e i? D ti t p ece nevid ly tak dlouho.“

„Dob e, kv li d tem.“

P ekvapilo jí, jak byl b hem ve e e milý. Jako by byli normální rodina. Jako by se práv nerozvád li. Nek i el. Smál se. A mluvil s ní.

„Vážně si to nechceš rozmyslet?“ Zap ísáhla sama sebe, že už se nebude ponížovat, ale nešlo to. „Z sta .“ A on k její velikému p ekvapení z stal.

Den nato roztrhl rozvodové papíry nap l a ekl, že d ti pot ebují tátu a že z stane. Její radost neznala mezí.

Dev t týdn poté oslavovali desáté výro í. Vzal jí na romantický víkend v Itálii, tam, kde se poznali. Ten ve er si oblékla karmínové šaty z Francie s rozparkem a náhrdelník od Tyffanyho. A koli už nebyla nejmladší, m la za sebou t i porody a vždy m la sklony spíš k t lnatosti, slušelo jí to. Jemu také. Sed li na terase a pili bílé víno. Už dlouho se mezi nimi neodehrál žádný konflikt. Deset let. Dokázali to. P ekonali toho tolik, ale stále se milují. P ipadala si stejn jako ten rok, co se poznali. Stejn mladá, krásná, okouzlující. Zase mu m la co nabídnout. V jeden okamžik si byla úpln jistá, že se k ní nakloní a zašeptá ta dv kouzelná slova jako tenkrát. *Miluji t* . Jenže to se nestalo. Místo toho se k ní oto il s vážným výrazem a ekl: „*Odcházím. Te už doopravdy.*“

Vyt eštila o i. Ne, tohle se nestalo. Tohle ne ekl.

„Pro ?“

„ ekal jsem do našeho výro í, aby sis to užila. Ale z tohoto víkendu odjíždím rovnou do N mecka. Mám byt v Berlín . Budu tam žít.“

Nechápav na n j hled la. Pak se podruhé v život vzep ela.

„To nem žeš!“

„Cože?“

„Nem žeš si jen tak odjet! Co d ti? Co já?“ Te už hystericky k i ela.

„M žu a taky to ud lám! D tem ekneš pravdu a to, že máma s tátou už se nemají rádi. Máš být ráda, že jsem ti v bec nechal pražský byt, tak si p esta st žovat!“

Rozbre ela se. „*Ne, prosím, ned lej to!*“

Následující p l hodina ub hla jako ve snách. Nepamatovala si skoro nic, jen to, že se pohádali jako nikdy d ív. On p evrhl st l a ona tam jen sed la a t ásla se. Poté se zvedla a rozb hla se k útesu. Stála tam a nemohla popadnout dech. Byl to tak krásný ve er. Tak co se stalo? Za ala dýchat zhluboka. Už je po bou i. Už je po všem. Ano, po všem. Žádná další bou e už nebude. Pomalu roztáhla ruce v ervených šatech. A pak, s rukama rozpaženými jako pták, se vrhla do rozbou eného mo e.

T59 Není bouře jako bouře

K nohám mu připlula další ledová chladná vlna. Bylo pozdní odpoledne a zrovna se začalo smrákat. Ten den na ostrov od rána řádila bouře a moře se teprve pomalu uklidnilo a líně se houpalo sem a tam. Vlnky mu přelézaly přes palec u pravé nohy, a když se voda zhoupla o trošku víc, slaná voda mu dosáhla až nad kotník, kde ho pokaždé, když se tak stalo, zaštipala slivová rána, kterou si tohoto rána udělal o ostrou hranu nízké knihovničky. Sedl tady už nějakou tu chvíli a v tšší kámen ho začal tlačit u kostrče. Jemu to však nevadilo, hledal na moře, ve kterém pokaždé, když se zamíl, spatřil špínu, kterou sem vítr přibouřil zavál, trávy, které se dostaly blíže ke břehu než kdy jindy a jehličí spadané ze stromů, které lemovaly část pobřeží, na které se zrovna nacházel.

Moře mu teprve padalo jako bojiště. Celý den bojovalo ve válce se silným větrem a prudkým deštěm. A jeho protivníci se nebáli použít zbraně, jako jsou sedmimetrové stromy nebo ptáci, kteří nestihli doletět do svého hnízda a zastali krutému a bezcitnému vtrhu na pospas. Přesně takhle si bojiště představoval, obrovská plocha, plná trávy, špíny a dřevěných kůlů, přesto však klidná a tichá, ohleduplná ke všem, kdo na ní skonali.

Pozoroval racky, kteří teprve kroužili ve velké dálce, a myšlenky mu volně plynuly hlavou. Byly ohromně rychlé, že je ani nestíhal vnímat a tak jim přenechal kontrolu nad svým tělem. Úplně ztratil pojem o časě a tak, když konečně získal kontrolu nad jeho duchem a chvíli potom i nad končetinami a zbytekem těla, překvapilo ho, že je úplná tma. Přesto však sedl dál na svém místě a dumal, zda se má vrátit domů, či ne. Ten den nebyla totiž možná bouře ta jediná, která mu ukázala cestu. V době bouře nemohl ani chvíli litovat živoucí venku, že se dostali do války mezi velmi silnými živly, jelikož on sám zrovna bojoval proti velmi silnému/mocnému protivníkovi. Už si ani nepamatoval, jak ta jeho válka začala, možná, že rozbil talíř anebo ráno nepišel domů úplně v nejstřízlivějším stavu, ale ať to bylo cokoli, proti jeho přítelkyni by ani ten nejlepší advokát neměl šanci zvítězit. A on zrovna v právním nijak nevynikal.

Jeho přítelkyni, Juditu, nemiloval proto, že by byla nějak zvlášť krásná, ne, byla oplácaná, malá, měla velký nos a nohy také moc rovné nebyly. Důvod k milování její úžasné povahy také moc nebyl, protože byla žárlivá, závistivá, dosti lstivá a hodnostastá i nepřijemná. Celá jeho rodina nechápala, proč zrovna jí chce požádat o ruku. On to ale věděl. A věděl to už od první chvíle, co ji poznal. Pamatoval si to jako by to bylo v era nanejvýš předevírem, když jednoho ráno chladnějším dne na něj někdo zazvonil. Tehdy věděl, kdo by to mohl být a byl nadměrně překvapen, když po otevření dveří spatřil Juditu, která nutně potřebovala schovat před roztrženými mramory, která venku zkráplala obyvatelům zahrady, zahrádky, pole i sady.

Zrovna když takhle vzpomínal, přišla k němu a sedla si vedle něj. Chvíli tak sedli a potom položil svoji velkou kostnatou dlaň na její. Byla to nádherná chvíle, chvíle po hrozivé bouři, při které se zachránilo jen to nejsilnější. Jejich obrovská, silná a neporazitelná láska to zvládla levou zadní. To jak ho nesmírně milovala, na ní miloval úplně nejvíce. Byla mu oddaná z celého srdce a on jí taky. Miloval to, co bylo hluboko pod jejím vzhledem a povahou, byla to taková vnitřní síla, kterou cele vynakládala do věcí, které milovala. A po každé jejich bouři to vyplynulo o to víc na povrch.

T60 Bou e – d jství druhé

P edstavení m lo úsp ch. Jako obvykle. Nebylo divu, hra byla dob e napsaná a m la spád.

Jitka slyšela až do šatny hlasitý hovor divák , vracejících se po p estávce na svá místa. O ividn se na druhý, záv re ný akt t šili.

Jejich malý, ale herecky zdatný divadelní soubor byl s p edstavením nazvaným Bou e už na pátém zájezdu a po adatelé svého pozvání nikdy nelitovali. Moderní divadelní hra z vysokohorského prost edí diváky zkrátka zaujala.

Když se ozvala první siréna, nahrazující v místním sále divadelní zvon ní, Jitka stále ještě nehybn sed la a nevidoucn zírала do zrcadla p ed sebou. Hrnek u její ruky stál netknutý a káva v n m dávno beznad jn vystydla. Cht la si promnout unavené o i, ale v as se zarazila, aby si nezni ila pracn nanesené lí ení. Št stí, že si ho stihla ud lat ještě p ed tím, než se to stalo.

Automaticky si p ejela rukou p es kostým, ale potrhaná a erstv ušpin ná turistická souprava žádné zdokonalení nepot ebovala. Její netknutá a istá kopie, kterou používala v prvním d jství, už dávno visela na ramínku opodál. Jitka vstala a za ala p echázet po své miniaturní šatn . Dva kroky tam, dva nazpátek. Kone n se za ala vzpamatovávat a p emýšlela, co te . Do druhé sirény zbývalo už jen pár minut a následující výstup byl klí ový.

Hlavní hrdinka Jana, kterou ve h e p edstavovala, se m la probrat v jeskyni kdesi v horách, kam se musela uchýlit p ed náhlou nep ízní po así. Prudká bou e však zap í inila mimo jiné i mohutný sesuv p dy a kamení, který jeskyni docela zavalil. K velkému št stí Jany tam s ní však z stal i Old ich, mladý muž náhodou provozující vysokohorskou turistiku téhož dne jako ona. Potkali se na jednom z h eben už v prvním d jství a brzy bylo z ejmé, že mezi nimi p esko ila jiskra. Povrchní flirtování a konverzaci plnou nenáro ných vtíp však dvojici p ekazila ona ne ekaná bou ka a první ást hry byla zakon ena napínavou scénou zoufalého hledání jakéhokoli úkrytu, nebo ob ma hrdin m za alo jít rovnou o život.

Diváci nadšen tleskali a o p estávce se u baru dohadovali, jak oba hrdinové asi bou i p ežili a co z té na até romance nakonec bude.

Um lecký šéf souboru byl s pr b hem p edstavení spokojený. Jana se t šila, jak bude p i d kova ce rozdávat vzdušné polibky svým mužským obdivovatel m v obecenstvu a potom dostane po ádný pugét kv tin. S Otou by si pak dali v místní hospod opožd nou ve e i a zalezli si do široké hotelové postele, kde by jist strávili moc p íjemné chvíle a nad ránem blažen usnuli.

Její drahoušek Ota hrál v téhle h e Old icha, sportovn založeného mladíka, který nebohou zran nou Janu v jeskyni rozhodn nenechal na holi kách. Na tu roli se bezpochyby skv le hodil, jeho urostlá postava a rozpustilý úsm v p sobily na ženskou ást v hledišti jako magnet. Ani on p i d kova ce nem l nouzi o uznání a d tinské dáre ky od svých fanynek.

Všechno zkrátka mohlo být v tom nejlepším možném po ádku, kdyby si Jana o p estávce nevyb hla z šatny pro pár sušenek, a p itom se tak trochu neztratila v zákulisním bludišti zaprášených chodbi ek téhle nemožné staré budovy.

V jedné z nich na n necht n narazila.

Ota líbal Emu, vtisknutou do mezery mezi náhradními kulisami, jako o život a jeho ruce bloudily po jejím t le naprosto nestydatým zp sobem. Krásná Ema, s hedvábnými blond vlasy až do pasu, byla nejnov jší lenkou jejich ansámbu a klidn by se mohla s úsp chem ú astnit jakékoli sout že krásy. Hrála nicmén docela dob e, takže byla logicky obsazena i do dnešní hry. K Otovu pot šení a Jit in sm le, jak jí te už bylo naprosto jasné.

Jitka rychle vycouvala ven, ani nev d la pro vlastn . Byla si jistá, že ji nevid li. Vrátila se do šatny a jako ve snách strávila zbytek p estávky bezú elným pozorováním svého

odrazu v zrcadle. Teprve druhá siréna ji doopravdy vrátila do skutečnosti. Její prvotní šok se za chvíli přelévá do zlosti a po krátkém vzteku a to bylo nebezpečné. Obzvlášť pro Otu.

Když pro ni konečně přibyl nervózní inspicient, už se zase dokonale ovládala. Show must go on. Ostatní výstup, který ji teče, si hodlala vychutnat.

Rychle vyběhla na jeviště.

Opona se trhaně rozevřela a odhalila efektně nasvícený vnitřek jeskyně. Diváci vydechli úlevou. Oba hlavní představitelé byli prozatím zjevně naživu. Jitka se v roli Jany choulila na zemi mezi špinavými balvany a držela se za zkroucenou nohu. Ota coby Oldich přibíhával stěnou a marně se snažil uvolnit zavalený vchod.

„Je to marné, jsme tu uvězněni,“ pronesl k Janě a odhodil si vlasy zela, aby si diváci mohli prohlédnout dovedně namaskovanou bouli a roztržené obočí. Jitka přemýšlela, kde vbec vzal čas na tu muchlovačku s Emou, a byla ráda, že má podle scénáře jen vzlykat a tlačit se strachy a bolestí.

„Ale ne, ty jsi zraněná?“ úzkostlivě vykřikl Oldich a poklekl k Janě. „Co tě bolí?“

„Moje noha,“ procedila Jitka mezi zuby. „Asi je zlomená.“

„Pokej, pomohu ti tamhle ke stěně, budeš to mít pohodlnější,“ navázal Ota a začal ji postrkovat určeným směrem. Jitku ani nenapadlo, aby mu tentokrát s pesunem jakkoli pomáhala. Ota se po ní překvapeně podíval, ale nakonec ji na místo přece jen nějak dostal. Síly na to měl dost. Pak si prohlédl kapsy poněkud zoslavně vytahl okoládovou tyinku.

„Podívej se, co mám. Na, sněz ji, dodá ti energii a já se zatím poohlédnu po batohu, měl jsem v něm vodu.“ Podával pamlsek Janě, a přitom jí odhrnul zaprášené hřbetní vlasy ze špinavého oblíčeje. „Bude to dobré, neboj se. Víš, že ti ty vlasy takhle moc sluší?“ snažil se ji přesvědčit podle scénáře rozptýlit. Jana se na něj mlamavě usmála. Jitka se však místo toho sarkasticky ušklíbala.

„Vážně? Myslela jsem, že je nemám dost blonďaté,“ pronesla se zaatými zuby a zasténala předstíranou bolestí. Diváci jí příliš nerozuměli, zato Ota vytěštil oči. Zatím po krátkém tušení, o co jde, což Jitku rozčílilo. Natáhla se po okoládě na jeho rozevřené dlani a nenápadně ale prudce do jeho ruky zespoda uhodila. Tyinka vyletěla do výše a vysokým obloukem přeletěla jeviště až do hlubin zákulisí. Diváci zahulákali údivem. Jitka koutkem oka zaznamenala, jak se náhodou v budce chytila za hlavu.

„Co budeme dlat?“ vrátila se rychle zpět k textu, ale v elo to v ní vzteky, a tak to neznalo příliš bezmocně a plativě.

„Mu-musíme se tu zařít co nejlíp, abychom vydrželi, než nás najdou. A oni nás budou hledat, to vím naprosto jist,“ jen s malým zaváháním dokázal pokračovat Ota – Oldich, ale v oči se mu zračilo klíčovité podezření. „Měl jsem v batohu i lokátor, takže by nás podle něj měli najít.“

Otočil se a znovu začal šmátrat mezi kameny. Jitka ho probodávala nenávisným pohledem a úplně přitom zapomněla úpětně bolestí.

„Tady je, podívej!“ vít zoslavně zvedl pomačkané zavazadlo s popruhy a znovu se tím dostal do role. „Lokátor funguje, ale vody máme málo,“ konstatoval, vytáhl poloprázdnou láhev a drazně si zatřpal. „Vydrž, Janíčko, pomoc už brzy přijde,“ usmál se na ni.

Jana těmto zachrápáním, že má hrozitánskou žízeň, ale Jitka si místo toho až bolestně jasně uvědomila, kdo bude tou osobou, která je na konci scény přijde zachránit. Okamžitě zatoužila Otovi ten debilní úsměv plný oteklávání vymazat z oblíčeje a hned taky v dlela jak. Přímou rukou mlamavě vzpřímila, podpírající část kulis tvořících jeskyni. Její konstrukci znala stejně dobře jako ostatní. Ota ke své směle stál zrovna tam, kde bylo třeba.

Posílená intenzitou svého rozhořčení po krátké době zabrala a ke svému vlastnímu překvapení se jí opravdu povedlo silnou děvou tyinkou podtrhnout.

Otovi vzáp tí p istál na hlav po ádný kus plachtoviny obarvený do podoby skalnaté st ny, následovaný n kolika um lými kameny a spoustou nefalšovaného prachu.

Nápv da vyk ikla a diváci nap tím skoro p estali dýchat.

Ota se rozkašlal a vyno il se zpod nov vzniklého p evisu pon kud zmatený. S pok iveným úsm vem nazna il obecenstvu, že je všechno v po ádku. Pak se oto il k Jitce.

„Máš snad n co proti tomu, aby nás n kdo zachránil?!“ parafrázoval výhružn p vodní slova textu. V následujících chvílích si m la Jana postupn navzdory nesnesitelné bolesti uv domit, že je vlastn s Old ichem uv zn ná v jeskyni ráda. Jejich city m ly vyplouvat na povrch v emotivním dialogu.

„Já proti tomu nemám v bec nic,“ ledov odpov d la Jitka. „Ledaže by to náhodou byla jistá odbarvená horská v dkyn , která tak krásn pasuje do kdejaké skalní pukliny!“

Nápv da málem omdlela, ale Jitce to bylo fuk.

Otovi kone n svitlo v o ích poznání.

U vnit ního okraje jevišt se zjevila zastín ná silueta šéfa jejich divadelního souboru. Musel kv li tomu opustit své milované relaxa ní k eslo u šaten a Jitka v d la, že to nev stí nic dobrého. Jenže si stejn nemohla pomoci.

Diváky kupodivu d ní na jevišti o ividn zaujalo.

„Já vás vid la!“ zasy ela Jitka, ale nep estala si objímat poran nou kon etinu. „Nikdo nás tu nikdy nenajde, že ne?“ dodala pak s hysterií v hlase a vzlykla tak, jak jí nakazoval scéná .

Ota pomalu p ešel po jevišti a poklekl u ní se z etelnými rozpaky. „Co budeme d lat?“ vyhrknul najednou.

„To m la íkat Jana,“ soptila tiše nápv da. „Pokra uj od ,...Co kdybys mi zatím o sob n co vypráv la...“

Jenže Jitka ani Ota ji neslyšeli. Upírali zrak jeden na druhého a ovzduší kolem nich nap tím za ínalo skoro jisk it. Diváci ani nedutali.

„Už nem žu dál,“ ozval se najednou Ota, a i když to náhodou byla jeho skute ná replika, Jitka v d la, že pat ila jí.

„A to sis se mnou nemohl prost promluvit? Sketo!“

„Copak je s tebou n kdy n jaká e ?! V bec t nezajímá, co já chci!“

„Aha, ale v posteli se ti to se mnou ješt v era líbilo, co?!“

„Už dávno to d lám jenom z povinnosti, ty namyšlená nádhero!“

Na Otov tvá i p istála facka, jejíž mlasknutí se zvu n rozlehlo sálem. Nápv da si vyd šen zakryla ústa ohmataným scéná em a šéfovi se v zákulisí podlomila kolena.

V nastalém tichu bylo dob e slyšet chraplavé šeptání šedovlasé diva ky v první ad .

„Nemohli by se t eba pokusit podkopat ven? Tou hádkou si vy erpají všechen kyslík, dej na m , Maruš, tohle dávají v televizi po ád.“ Ostré syknutí odn kud zezadu senior in komentá p erušilo.

Ota se už mezitím vzpamatoval a vztekle praštil dlaní do další z podp r, aby si ulevil. A ješt jednou.

„To jsi celá ty! P kn rychle ti došly argumenty!“

Rozlícen si hled li do o í.

Zadní st na zavalené jeskyn se najednou za ala chv t a cosi ji zezadu ráznými údery po ástech rozlamovalo. Vzáp tí na pódium vtrhla štíhlá blondýnka s hedvábnými vlasy až do pasu v od vu horské služby. V ruce svírala horolezecký cepín a oddechovala dob e sehranou námahou. Dvojí úder do kulis byl pro Emu smluveným signálem k výstupu a ona ho v žádném p ípad nepromeškala, i když se jí zdálo, že tentokrát p íšel n jak brzo.

Se zá ivým úsm vem se rozhlédla po jevišti.

„Tady jsou! V d la jsem, že vás dokážu najít. Tak co, hrdli ky, nepot ebujete náhodou mou pomoc?“

Jitka i Ota se po ní ohlédli souasn. Dívka p i pohledu na n pon kud ztuhla a úsm v se jí vytratil z tvá e.

První to nevydržela diva ka ve t etí ad .

„Ute te, sle no, hned!“ Okamžit se k ní p idávaly další hlasy.

„Neptejte se a b žte, honem! Zmizte, sle no!“

Blondýnce v ci zase tak rychle nedocházely, ale sta il jí jediný další pohled do tvá í obou zmín ných hrdli ek a neváhala. Poslechla hledišt a p edvedla bleskurychlý ústup ze scény, kde po ní vzáp tí zbyly jen rozbourané kulisy.

Diváci si uleh en oddechli a ti, co je p edtím rozrušení vymrštilo na nohy, si zase sedali a polohlasn si vym ovali názory na vývoj situace.

Jitka v tom mumraji rozpa it postávala na jevišti. Hrát potíže se zlomenou nohou úpln zapomn la. Ota stál zaražen jen kousek od ní a zdálo se, že i z n ho najednou všechn vztek vyprchal.

Obecenstvo se kone n usadilo, ale Jitka netušila, jak te pokračovat a jestli v bec. Když Ema v roli hrdinné záchránkyn tak ne ekan zmizela z d je, byl p íb h nejspíš docela ztracený. Mrkla do budky, kde nápop da zu iv listovala svazkem papír , ale z ejm bez výsledku. Šéf ješt po ád stál na samé hranici jevišt a zdálo se, že se užuž chystá vykro it k nim, do reflektory ozá ené plochy.

Jitka se ve vte in rozhodla. Rychle se obrátila k Otovi a s jasnou hereckou dikcí ho oslovila.

„Nezdá se ti, že do jeskyn uhodilo, Old ichu? Snad by ses mohl znovu podívat k východu.“

Ota udiven vzhlédl, ale ihned p ikývl a odebral se ohledat erný otvor zející v plát né skalní st n .

„Skute n !“ ozval se poté. „Zdá se, že ten ot es uvolnil n kolik v tších kamen . Zkusím s nimi pohnout.“

P ed o ima ztichlých divák pak sehrál zda ilou pantomimu odstra ování ásti zavaleného vchodu. Jitka se mezitím znovu nenápadn schoulila na zemi. Když se k ní pak Ota p iblížil, dokázala se na n j už i usmát.

„Snad už se to po así kone n umoud ilo. Myslíš, že to n jak p ežijeme?“

„Budeme muset,“ odpov d l jí Ota dvojná n . „Poda ilo se mi uvolnit cestu a já už t n jak dostanu dom . Strávili jsme tady spolu t žké chvíle, ale já na n p esto budu rád vzpomínat,“ pronesl a zadíval se do hledišt . Jitce v pozadí zní ehonic stouply slzy do o í.

„S n kterými v cmi asi nic nenad láme,“ poznamenala zjihle a sehrála bolestné kulhání, p i kterém se opírala o Otovu nabídnutou paži. „Ale život je p íliš krátký na to, aby ho zní ila jediná bou e, že ano?“

Ota váhav p ikývl a spole n pak za ali prolézat erným otvorem ven. Než zmizeli ze scény docela, oto ila se Jitka k hledišti a z náhlého popudu obecenstvu zamávala na pozdrav. K jejímu p ekvapení ji Ota napodobil.

Diváci za ali tleskat.

Šéf n samoz ejm íhal hned za jeskyní. „Tak tohle si, vážení, ješt vy ídíme,“ oznámil jim tak mraziv , že z toho Jitce nasko ila husí k že. Byla si dob e v doma toho, že mají na krku velký pr švih. Všichni t i, v etn Emy. To jediné jí p inášelo aspo drobe ek zadostiu in ní. S údivem si uv domila, že ji p edchozí touha tu hubenou krásku n jakým ošklivým zp sobem p izabít už skoro opustila. A si toho moulu nechá, stejn už s ním byla nuda. A ona, Jitka, te bude volná a dokonale p ipravená na nové dobrodružství. Za ala se na to skoro t šit. S povzneseným úsm vem kývla na Otu.

„Tak už b ž. A hodn št stí.“

„Díky,“ hlesl. „Víš, na spoustu v cí opravdu nikdy nezapomenu,“ dodal smí liv .

Jitka jen netrp liv mávla rukou. Na tyhle e i vážn nem la náladu.

Ani jeden z nich si nevšiml, že se jejich umlecký šéf protáhl místo nich otvorem zpět na jeviště. Potlesk utichl, když se postavil přímo doprostřed a nechal na sebe zářit bílé bodové světlo. Když spustil, namočil se mu perlil pot.

„Vážení diváci, jsem vám nesmírně vděčný za vaši trpělivost a shovívavost. Rád bych vás za to zcela zdarma pozval na naše druhé vystoupení, které už bude probíhat výhradně podle scénáře. Tentokrát se bude jednat o historickou hru z časů krále Jiříka z Podbrad.“

Obecenstvo zašumělo a znovu začalo tleskat. Ozvalo se dokonce několik nadšených výkřiků.

Šéf beze slova vytáhl z kapsy staromódní plátěný kapesník a s úlevou si otřel skráně. Poté nacičeným gestem spustil obvyklou děkovku.

V zákulisí popadl Ota za ruku stále ještě vyplašenou Emu a pohledem vybídl Jitku k závěrečnému nástupu na jeviště.

Bylo po Bouři.

T63 To mrtví nesou život dál

Po tvá i mu stékaly slané pramínky a slévaly se nad horním rtem, kde se pak jeden v tší a ambicióznější p eklopil přes jeho hranu a pronikl do vnitřku úst. Jazyk zachytil slanou chuť a ústa reflexně vyloučila více slin, aby ji naedila. Usilovně jim v tom pomáhala dešťová voda. Cítila mu po hlavě a ve vlasech vyhloubila rýhy jako prudká povodeň íící se po horské cestě .

V prudkém lijáku nasedal do auta, aby se po dvou hodinách v tomhle městě ku konečně vydal na zpáteční cestu.

Ty dvě hodiny mu ubíhly jako film, který tu tehdy natočili proti jeho vůli a on v něm teprve poprvé musel vidět sebe sama jako nevalného herce, kterého režisér nutí říkat repliky natočené už jednou provždy, aniž na nich může změnit třeba jediné slovo i pouhou melodii hlasu.

Když byly úvodní titulky vzpomínek a na silnici se objevila šipka Knížany 3 km, nebylo ještě jasné, jestli to bude příběh toho nejlepšího nebo nejhoršího ze všech možných životů, které mohl vést. Když se před mnoha lety nastěhoval do tohoto městečka na úpatí nízkých hor, spíše kopců táhnoucích se zbloudě k obzoru a na něm zase hned rozpačitě a skoro stydlivě klesajících do nížiny, neměl dříve od svého pobytu nic víc, než že ho co nejdříve vynese zase někam pryč. Měl své plány, možná to byly i sny, ale chvílemi to nebylo nic víc, než jen nutkavé chťní.

Ubytování mu tehdejší správci skutečně poskytli v prvním patře malého domku nedaleko náměstí. Byl nic moc, ale z okna viděl báčkovský kostelní věž, a když se vyklonil, mohl zahlédnout hospodu. Obyčejnou, skoro vesnickou hospodu, guláš, plechový pult místo baru a záchody, které splňovaly normy snad jen v tom, že v tšínou nebyly ucpané.

Tehdy mělo městečko s nezvyklým jménem Knížany ještě malou nemocnici, která sídlila v bývalém zámečku na úpatí jednoho z těch kopců. Nazývala se oficiálně nemocnicí prvního typu, interna a chirurgie, malá laboratoř, rentgen. Tam provedl pár prvních samostatných operací a tam také plně prvního sebevdomí potkal Janu.

Jana byla krásná, štíhlá a zajímavá jako mimořádný kus nábytku, se spoustou skrytých skřínek, tlačítek, pěkavapení a nenadálých drahokamů. Mohl jí zařít líbat odkudkoliv na těle, od paty, ramene, zákolenní jamky i špičky prstu a bylo to vždycky uchvacující dobrodružství, které ačkoli v tšínou stejně, vytvářelo zároveň naději pro něco nového. Stačilo pár slov, pousmání a všechno se stávalo vstupem někam do nekonečna, teprve tehdy začínal svítit svět své duše, nebyl už jen beztvarym shlukem událostí a hmoty, získával smysl, jak každým jeho okamžikem a místem prorostalo cosi pevného. Byl to paradox. Nekonečnost se v tom případě otvírala blízkostí.

„Tak tedy je, když jsou tě možnosti, po nichž jsi vždycky toužil.“

Svět se náhle otevřel a byla povinnost se tomu svému taky otevřít. Z lidí padala stísněnost. To zdánlivě a před tím takřka nedostupné totiž opravdu existovalo a bylo možné se toho dotýkat.

„Je to přece jenom nás a mžeš tam za mnou přijet, teprve prostě mžeme všechno, my te musíme všechno.“

„Musíme všechno, ale nemůžeme všechno, *nedokážeme* všechno...“, odpovídala.

Říkal jí to ve svém pokojíku blízko kostela a hospody, plný nadšení, které sdíleli oba, ale pod jehož tíhou se postupně bortilo jejich společné nekonečno. Tohle nové nekonečno bylo znovu stejně beztvaré a neohrabané jako to, které před ním kolikrát opustili. Nehádali se, vedli jen dlouhé diskuse, které nejprve končily milováním, ale on postupně začal dávat přednost samotě a stále častěji se vytrácel do protější hospody, aniž se kdy pokoušel doznat, co se dělo po jeho odchodu pár metrů dále.

Nakonec se ovšem vytratil někam mnohem dál. A kolikrát to byl odchod s adresou pečlivě napsanou na lístek papíru vložený se špatně skrývaným pedantstvím do nažloutlé obálky s hlavičkou té malé místní nemocnice, jen zdánlivě to byl odchod, který by ještě někdy očekával návrat i příchod toho druhého.

Už se tedy nikdy potom neviděli a poprvé v životě se ušli doopravdy zapomínat. E-maily ještě tehdy nebyly, ani esemesky či jiné způsoby, jak učit z nepřítomnosti na malý okamžik iluzi přítomnosti a hned ji zase přesně naopak pohřbit zpět. To velké, dříve nedostupné množství, v němž on začal pracovat na známé klinice, si rychle zabíralo každou jeho myšlenku. Zapomínal s urputností a cílev domostí nově objeveného operačního postupu, jako by jím odstraňoval nádor divoce prorůstající do okolí a ten nádor mu byl osobním nepřitelem, který musí být zničen do své poslední buňky.

Po mnoha letech teď znovu procházel náměstím a hleděl do oken bytu, kde tehdy bydlel. Hospoda byla pořád na stejném místě, ale opravená, venku s malou zahrádkou. Okolo budovy úslužný řádek. Nic ho nelákalo do ní vstoupit.

Byl nervózní a spěchal. Rychle zatočil doprava a za pár minut stál před novým rodinným domkem uprostřed teprve rodící se zahrady. Chvilí váhal, ale pak dvakrát silně stiskl zvonek na brance. Ze dveří domu vykoukl mladý muž, mohlo mu být osmnáct, ale taky dvacet či jen šestnáct, těžko poznat. Hned zase zmizel a objevil se starší muž, nejspíš jeho otec, protože podoba mezi oběma byla i na dálku nepřehlédnutelná.

Nikdy toho muže neviděl. Znal jen Janino nové příjmení, které ho k tomuto domku a muži po delším pátrání nakonec dovedlo. Na internetu zjistil, že má malou nábytkářskou firmu a je v zastupitelstvu Knížan.

„Jsem dávný známý Jany, mohl bych s ní mluvit?“

Jistě, ale spíše dávný milenec – vadí snad manželům, když u jejich dveří zazvoní muž, který kdysi miloval jejich ženu a hlavně kterého možná milovala jejich žena? Po tolika letech je všechno jen vzpomínka, i ten manžel má někde nejspíš své bývalé lásky probouzející se vedle jiných mužů a občas třeba taky zazvoní u jejich společných dveří nebo spíše se dnes jen přátelí přes Facebook a naopak jezdí dokonce i na společné dovolené jako dvě spátelené rodiny. Spousta lásek se navíc ani nepočítá, spousta těch vybledlých stínů samoty byly jen chvilkové iluze a nácviky slov a pohybů pro tu velkou a opravdovou lásku – pokud někdy přijde – abychom pak nebyli neobratní a nedokaví.

„Já vím, kdo jste,“ řekl muž a kývnul mu, aby šel dál.

Vešli do obývacího pokoje. Přímě proti dveřím snad přes plot tu visela její fotka – zvětšený portrét z menší, ale velmi vydatné, nejspíš umělecké fotografie. Nedala se přehlédnout a stejně tak se bohužel nedala nepochopit. Papírové, ale neekranová a o to

absurdní ji živě o i Jany hledí smírem k píchozímu, tedy přímo na něj. Musel se opít o záruce dvě í a rychle se podívat jinam. V tom okamžiku jeho cesta ztratila smysl, který celou tu dobu stejně jen zmateně hledala. Film se zadrhl, tenhle kus scénáře neznal a nečekal.

Nakonec se přemohl a vysoukal ze sebe pár zdvořilostních frází. Jako přes hustý závoj k němu začala pronikat mužova slova. Janin manžel ho stáje co stáje chtěl zdržet, jako by se tím i pro něj mohlo něco navrátit. Nabízel mu kávu, vodu a dokonce i kokaín. Rád by mu o Janě dlouze vyprávěl a sám se naopak nejspíš chtěl na něco zeptat. Sbíral k tomu odvalu. Její minulost pro něj byla stále dležitá. Když vyslovoval její jméno, stále to znělo, jako by ji přivolával, a jeho rozpačené ruce přitom nepřetržitě a neúspěšně tvarovaly její nepřítomné obrysy.

Když se mu konečně podařilo vytrhnout se z nekonečných stisků mozolnatých rukou a z proudu rozpačitých gest, ulehčeně a zhluboka se nadechl. Stál zpocený před brankou domu a hleděl k nedalekým kopcům, odkud se blížily černé mraky. Rychle došel zpět k autu, které zaparkoval na náměstí. V rádiu od rána přepovídali zmlu po asi. Nkolikadenní horka dneškem končila. Kdyby se podíval do mobilu, radar by mu ukázal červené pole s černými křížky blesků, jak rychle směřují k blikajícímu cíli jeho polohy.

Ale on se nepodíval, tak jako se skoro nikdy nedíval na přepovědi po asi, a tak ho déšť zastihl právě ve chvíli, kdy dorazil na poslední místo, které v městě ku navštívil. Nečekal a určitě neplánovaně. Nejprve přišlo jen málo, ale během pár desítek vteřin už lilo jako z konve a blýskalo se, ale hromy zatím zněly z dálky.

On však musel svou cestu dokončit. Filmu chyběl poslední záběr. A tak stál a zaraženě hleděl na černý kus kamene, který ztělesňoval dávné geologické vrásnění a tavení hornin. Všechnu tu krutou sílu dávných dob. Po miliónech let byl vykopán ze země, otesán, vyhlazen a teď postaven zrovna na tohle místo. Kytky, které jej zdobily, byly ty samé jako ty u její fotky v obývacím pokoji. Barva kamene a jeho tajemná struktura s hlubokými šedočervenými nitkami vypadaly stejně jako stužka u fotografie. Ta temnota byla bolestným nositelem jména, které do ní bylo vytesáno a pozláceno. Pod ním dvě data, to druhé velmi nedávné, k nimž si už sám doplnil pár slov, která mu před chvílí řekl její manžel. Podle statistik zahynou za rok stovky lidí na silnicích. Kamen je pro něj na světě dost. Někde prostě ty stovky a tisíce lidí musí být.

Nebo někde spíš už být nemohou.

Během chvíle byl promoučený. Předchozí horko odnesl déšť a chladný vítr. S mokrou hlavou i rukama nasedl do auta a pak teprve začal lovit v hloubce tašky kapesník, aby si otřel ruce a obličej a aby viděl na cestu.

Uplynuly dvě hodiny od chvíle, kdy uviděl ceduli s nápisem Knížany na nově opravené silnici. Podruhé ji téměř míjel červeně přeskrtnutou v prudkém dešti. V těchto dvou hodinách se otevřelo něco, co navždy zůstalo zčásti skryto kdesi v hloubce. Ani Alzheimer by to nedokázal vymazat, snad by to jen nechal zarůst bláznivými ztuhými nervovými vlákny, jako když divoké šípky obrstávají hrad se spící ženou. Ani jako chirurg (a to docela zručný) by to místo nedokázal vyčistit, nenašel by ho, musel by rozřezat celý mozek zleva doprava a shora dolů, ale taková věznice by dokázala možná něco přerušit, ale stejně by nezasáhla podstatu.

V mozku máme jen jedno místo na celý náš život. Neznámo kde, je totiž pravd podobné, že putuje nepolapitelné po synapsích sem a tam, ale když se jednou zaplní, je vymalováno. Zbytek je už jenom dohra a urputná snaha ho najít nebo na něj zapomenout.

Mste ko z stalo daleko za ním. Film te už doopravdy skon il. Vid l znovu sám sebe, v tuto chvíli už ovšem žádný hrdina, jen osam lý netalentovaný herec bez role, poté, co jej p ed rokem opustila manželka a odvedla si s sebou d ti. Osam lý muž, který p ijel pátrat, jestli by se nenašlo ještě pár replik, roli ka, aspo malý št k.

Skoro to vypadalo, že sem p ijel jako n jaký chudák, aby si tu vyžebbral starou iluzi i nový konejšivý pocit viny – oboje by pro jeho život práv v téhle dob mohla být docela dob e p ijatelná vzpruha. Jenže tohle bylo p íliš, s tím nepo ítal ani ve snu. Jako by hled l do erstvé propasti, z níž práv silná bou e vyrvala cosi i s ko eny.

Je skv lý chirurg, který po návratu do ech ud lal slušnou kariéru, zopakoval si n kolikrát jako modlitbu, a k tomu má dv p kné d ti z pozdního manželství se ženou o dost mladší. Kdyby tu tehdy z stal, nic z toho by se nestalo. Co se p ihodilo Jan , je smutné, ale t žko s tím mohl n co ud lat. T ch pár m síc prožitých v Knížanech byla p ece náhoda, která ve srovnání s tím, co prožil potom, znamená žalostn málo. Byla to stejná náhoda jako ta nehoda.

Jenže tahle krátká doba mu zaplnila práv ten kus mozku, který je v n m vyhrazen nekone nu. Nic dalšího se tam už pozd ji nesnažilo prodrat. Místo nekone na potkával jen samé dob e promyšlené cesty a úkryty. A život ze samé vd nosti, že ho nechce vlá et horskou dráhou náhod a nevyzpytatelných zvrat , se mu za al s trochou ironie a s neskrývaným výsm chem odm ovat p esn t mi úsp chy, které si mohl v poklidu odškrtávat nebo vypisovat na své vizitky.

Když si to te uv domil, n co se v n m vzbou ilo. Takže to má být všechno? Ten režisér musel být naprosto bezcitný, když mu ne ekl, že ta role bude jeho poslední! Svíral k e ovit volant a o i upíral na silnici, jejíž krajnice byly v dešti sotva vid t. V protism ru se k n mu ítila sv tla a za okamžik kolem n j prosvišt lo auto a vrhlo na n j proud vody, p i emž ho minulo o pár milimetr . Tak mu to p ipadalo. Pociťl vztek nad takovou bezohledností. Auto jako by sm ovalo do opravdového sv ta a nekone na, zatímco jemu už je dáno kolem nich jen marn kroužit.

Propadal se do stále v tší lítosti. Spolu se st ra i se mu p ed o ima míhal její obli ej z fotografie, její o i, do kterých kdysi dlouze hled l a toužil v nich najít tolik v cí a odpov dí. Do živých, nespoutaných a tázavých o í. Mezi t mito p edstavami sotva rozeznával silnici. Pruhy dešt dopadaly z šedivých temných mrak . O i m l vlhké a v ústech slanou chu . V jednu chvíli strhl volant na poslední chvíli, aby nevyjel ze silnice.

M l namále. Musí co nejd íve provést aspo úlevnou operaci, nechce-li se tu taky rozt íštit. Musí se uklidnit. Pustil se do toho s odhodláním a rutinou zkušeného a energického operatéra. I když je úplná záchrana už vylou ena, lze zkusit výkon, který uleví. Už mnohokrát ve své praxi a život takový paliativní zákrok s p im eným úsp chem provedl. B icho jako duše, skalpel nebo klam, všechno je te jedno.

Nebyl to p ece žádný film, ozvalo se v n m, celé sis to jen bláhov p edstavoval. Lapil ses do pastí, hloup sis nab hl. Nem l jsi sem v bec jezdit!

Co když je v život d ležitě práv to, co lov k už tolik necítí, pokračoval d razn ten velký, ponurý a hloubavý mozek, ten, který už v n m n kolikrát dokázal potla it

nekonečno. Obratně a nejlépe v samých počátcích. To je ten úkol. Zvládat v cíli s odstupem, s pohledem – chladem. To jsou ty naše drobné malé neviditelné role. To svět potom ebude, aby se dál točil.

Ano, je to tak, říkal si, už o hodinu klidnější, po dalších pár kilometrech, zatímco obzor křičel blesky. Musel jsem v sobě prožít bouři, aby ve mně cosi zahubila, musel jsem jako každý spáchat jednu velkou chybu, aby se ve mně zavlehl ten bolavý a precitlivělý kus života a přeměnil se na skrytou, i když nikdy nemizící vzpomínku. Jen tak může každý život pokračovat dál – klidnější, utlumenější, spolehlivější. Má na to přece všechno srdce a celý zbytek mozku. Velkého a neklidného kusu hmoty, v jehož tajemných neprobádaných závětech se dá tak krásně předstírat a skrývat se! Teba i před sebou. Slovo k tomu musí být vlastně trochu mrtvé, aby nesl život dál.

Za další hodinu už parkoval před svým bytem. Klidný a soustředěný. Jako vždy. V Praze zatím nespadla ani kapka deště a mraky se teprve blížily.

T70 Probudila se

Jako každé pracovní ráno zazvonil Marianin mobil přesně v 6:23. Sice by jí stačilo vstávat až někdy v 7, ale měla s budíkem vytvořenou hru na neustálé odkládání zvonění. Vždycky ho jen jemně zastrčila pod polštář. Nebylo to příliš efektivní, ale nebyla prostě schopná vstát hned při prvním zvuku budíku. Zvonění odložila už třetíkrát a vždy to udělala, tak mechanicky, že ani po následné otevření a pokračování dál ve spánku. Dokonce se jí i něco chaotického zdálo. Snila o velkém pianu, které ji přitahovalo jako magnet. Sedla si přímo na poklop od kláves. Jak dosedla, tak piano začalo hrát. Hudba byla divoce hluková až jí to probudilo a pomalu začala otvírat ulepené oči. Při tom přemýšlela o snu a došlo jí, že reálný hluk budíku se dostal do jejího snu.

Teď už musela opravdu vstát. Skopla ze sebe přesinu a pomalu sunula nohy na podlahu, pak zvedla i zbytek trupu. Když sedla na kraji postele, tak konečně po následné otevření očí. Přímě je vyvalila, až teprve zjistila, že není ve své ložnici. Byla venku mezi rozházeným odpadem, kusy dřeva, stěpy, zničeným domácím vybavením. Její nepoškozená postel přímo záležela z toho humusu, který byl všude kolem ní. Nejdříve úplně ztuhla. Byla absolutně vyvedená z míry, nebyla schopná jediného pohybu, ani nevykřikla zdesetím. Jen zírala před sebe a divoce jí bušilo srdce.

Po krátké chvíli začala opět trochu myslet, a mohla se i zlehka pohnout. Postavila se a po následné rozhlédla kolem sebe. Výjev, který viděla kolem sebe sice po následné nebyla schopná pochopit, ale už to pomalu začala brát jako fakt. Vesnice, ve které se svojí rodinou žila celý život, přestala existovat. Všechny domy i auta byla zničena. Kolem ní byly jen trosky a zkáza. Vypadalo to, že se tam prohnala nějaká divoká bouře, tornádo i jiný nespoutaný přírodní živl. Bylo absolutně záhadné, že její postel a tím pádem i jí nic nestalo, že na ni nic nespadlo.

A hlavně jak to, že spala. Spávala tvrdým spánkem, ale přece to musel být takový hluk, že by to snad probudilo i mrtvého. V myšlenkách si uvědomila, že netuší, co se stalo s ostatními lidmi, a hlavně s rodinou. Měla i strach jen pomyslet na nejhorší.

Bylo jí jasné, že musí prozkoumat okolí. Nikde nemohla najít boty, a tak se musela vydat na cestu bosá ve svém kosti kovaném pyžamu. Udělala jen pár kroků a už šlápla na něco ostrého, takže jí při každém dalším došlápnutí bodlo v patě.

Naštěstí nikde neviděla sebemenší známku smrti nebo jen zranění. Nejdříve z toho měla radost, ale pak se z toho začala být čím dál tím víc nervózní. Začala přemýšlet, kde jen všichni mohli být a jak to, že ji tam nechali spát. Strach se pomalu mohl na naštvání. Přímě zuřila: „Jak jste jen na mě mohli zapomenout?“ samovolně vypustila z úst a tím rozbila to prapodivné mrtvé ticho.

Chtěla se aspoň trochu zorientovat v prostoru, ale vůbec to nešlo. Nedokázala určit, jestli ještě stojí na jejich zahradě nebo už je u sousedů nebo dokonce už na návsi. Nikde neviděla žádný záchytný bod – stromy byly vyvrácené, polámané, ani jediný domek nestál.

Až teprve si vzpomněla na svůj mobil, který jí ráno budil. Do všech těch trosek se zamotala, takže jí chvíli trvalo, než došla zpátky k posteli. Stále ležel pod polštářem, jako by snad kolem něj ani neexistovala ta zkáza. Dychtivě vytáhla tátovo číslo. „Sláva, zvoní,“ polohlasně se zaradovala. Telefon vyzváněl dál, ale nikdo ho nezvedl. Zavolala mámu, ale i u ní byl stejný příběh. Postupně zavolala příteli a obvolala veškeré příbuzenstvo, sousedy, kamarády. Volala prostě všem, na které měla číslo a kteří by se mohli pohybovat ve vesnici, ale stále jí to nikdo nezvedl. Tak začala telefonovat na policii, záchranku i hasiče a ostatní známé ze širého okolí. Číslo nebyla obsazená nebo vypnutá, vždy normálně zvonila, ale nikdo to nebral. Deset jí to naštvávalo, a tak prudce mrskla mobil do dálky. Ještě, když mobil letěl vzduchem, tak jí došlo, jak moc hloupě se zachovala, ale už bylo pozdě. Mobil tvrdě dopadl na zem a rozpadl se na spoustu drobných kousků.

Znovu to na ní všechno dolehlo, připadala si jako nejubožejší z ubohých. Míchaly se v ní emoce. Byla naštvaná k nepříčetnosti, že ji tady všichni nechali. Měla strach, bála se o svůj život, strachovala se o své blízké. Až ze všech pocitů začala plakat. Po tvářích jí začaly stékat velké těžké slzy, které jí pomalu mizely ve výstřihu.

Začala jí být zima, připomněla si, že měla být jako ratlík. Nebylo divu, byl už podzim a Mariana chodila po vesnici jen v tenkém pyžamu a bez bot. Rozhodla se, že se musí trochu zabezpečit a pak bude hledat ostatní. Prohrabávala se ve věcech a hledala vše, co by se jí mohlo hodit. Hlavní nutností potřebovala najít nějaké teplé oblečení, boty a nějaké jídlo a pití. Hledání to bylo zdoluhavé, ale nakonec přeci jen našla dva znořené botky, starý roztrhaný svetr, letní šaty, a dokonce i tenkou deku. S jídlem to bylo trochu složitější. Našla sice konzervu fazolí, ale samozřejmě neměla otvůrku. Tak do toho musela bušit kameny. Fazole jí docela nasýtily a dodaly jí chuť do dalšího pátrání.

Podle slunce a snižující se teploty usoudila, že už bude odpoledne a že je nejvyšší čas vymyslet, kde bude spát. Mohla by spát ve své posteli, jediné v místnosti, která nebyla zničená, ale jen si vzala peřinu a šla hledat místo, které by bylo skryto chladnému vtroupanému dešti. Objevila hromadu věcí, ze kterých si pomalu začala stavět přístěň. Nenarazila na zapalovací ani na jiný zdroj tepla, tak se pokoušela rozdlat oheň za pomoci dvou kamenů. V život to nedělala, jen párkrát to viděla někde v televizi, takže to byl známý ubohý pokus.

Začalo se stmívat, ale aspoň už měla postavené zázemí a svojí oblíbenou peřinu. Zachumlala se do ní a přitom si k ní přitáhla. Cítila v ní domova, cítila máminu aviváž a její lásku, cítila přítelovo pižmo, a dokonce i cítila minulost a své šťastné vzpomínky.

Pomaloučku začala usínat. Oči se jí klížily až úplně usnula tvrdým spánkem. Něco jí probudilo. Vytrhlo jí to ze snů. Byly to prapodivné zvuky, něco mezi vytím vlka a hlukem ze spalovny. Chvilku jí trvalo, než si uvědomila, proč leží pod přístěňí ze dřeva. Bylo jí najednou strašně horko, a tak ze sebe rychle skopla peřinu a zlehka se nadýchávala chladného vzduchu. Po celém těle se jí rojily kapky potu. Musela dýchat rychleji a rychleji, aby tím trochu uklidnila své bušící srdce. Divoce se otáčila zimou. Táhla se. Nebyla schopná se pohnout. Natáhnout se pro peřinu a znovu se přikrýt. Další ohlušující zvuk, který jako by vycházel z její hlavy. Kapky potu se mýly na ledovou lázu, která ji svírala ve svých útrokách. Nemohla se poúdat nadechnout, tak jen úpnlivě lapala po vzduchu, ale jako by se kyslík za žádnou cenu nechtěl dostat do jejích plic.

Dívě ticho, stálo hlasité drkotání zubů. Z posledních sil se snažila dosáhnout na peřinu a přikrýt se, ale to se stále příliš nedálo. Neměla sílu a ani v hlavě neměla dost prázdnou a jen jedinou slabou myšlenku: Kdy to jen skončí? Raději nepřemýšlela, jakým způsobem to skončí, jen doufala, že jí už brzy nebude tak strašlivě zle.

Marianino tělo se zmítalo v divokých křečích, které ani v nejmenším nebyla schopná ovládat. Ze všech pórů jí tekl pot, který se okamžitě mýl v ledové potoky. V těle jí zuřivě pumovalo srdce. Její mysl už delší dobu nebyla úplně jasná, ale teď už začala úplně ztrácet v domě. Ponořovala se do fantaskního světa, kde vládly roztodivné barvy a tvary. Tělo stále leželo schoulené pod přístěňí, ale její mysl už bloudila v dalekém světě. Mysl vstoupila do barevné spirály, která ji stále stahovala do jejího středu. Pomalu se nechala unášet proudem barev a bylo jí vlastně hezky. Bylo to přece barevné, bylo jí teplo, nic jí nebolelo, nemusela se strachovat o rodinu, o budoucnost. Jen se radoval z barev, bez úsilí, tepla a vlastně i z radosti. Po určitém čase se, ale tato pohodová oblast začala mýnit. Už to nezáleželo na pozitivních barvách, ale všechno začalo šedivět, temnět. Začalo tam být chladněji a celkově se to změnilo na neobyčejně nepříjemné místo. Špína, smrad, zima, hluk. Zvuky továrny, přirody, divokých zvířat se mýly v prapodivné lidské výkřiky. Nejdříve to byly neurčité výkřiky, kterým Mariana absolutně nerozuměla. Slyšela plácání a ruch, který nevycházel z jejího podzemí, ale snad z jiného světa i co. Nerozuměla jednotlivým slovům, ale najednou ze smyslu zvuku přeci jen jednomu slovu rozuměla: „Marianinko“ Sice vbec neměla jasné

myšlenky, ale n jak podv dom cítila, že skute n n kdo volá její jméno, že to není jen halucinace z vysoké teploty. P es uslzené o i se pokusila podívat se kolem sebe. I když nevid la p íliš jasn , tak p esto cítila, že se nedivá na své p íst eší. Oza ovalo jí nep íjemn silné sv tlo, v nose cítila štiplavý pach, jak z n jaké dezinfekce. N kdo jí chytl za ruku. Tentokrát už mnohem jasn slyšela, že ji n kdo volá. Kone n se jí poda ilo úpln otev ít o i. Ležela v bílé kovové posteli a kolem ní stálo mnoho lidí. „Kde to jsem?“ zašeptala Mariana.

ísi hlas odpov d l: „Jsi v nemocnici, p ed pár dny jsi zkolabovala, asi t napadl n jaký virus, p esn se neví. Te už bude všechno lepší, hlavn , že už jsi se probudila.“ Marianu zaplavila úleva, poznala totiž komu pat í hlas. Hlas pat il její nejlepší mamince. Bušení srdce se pomalu klidnilo, Mariana v d la, že je zachrán na.

T71 Po bou i aneb vít zství hmoty nad duchem

Klára už p l hodiny zírала do zrcadla a snažila se alespo p bližn odhadnout, kdo se to na ni sakra dívá. Pomalu, velmi pomalu p ejížd la prsty po obli eji, lehce ohmatala každou rýhu, vrásku, každý pupínek. Narážela dlan mi do as a zkoušela jejich pružnost. Sjela ke krku, kde se urputn snažila zatla it druhou bradu. Po nekone ných minutách boje, nerovný zápas vzdala. Soust edila se tedy na vrásky, které za ala soustavn vyhlazovat, nejprve na krku, pak kolem o í a úst, na ele a zase na krku, o i, ústa, elo, a znova a znova. Prsty jí b haly po obli eji stále rychleji. P idala druhou ruku. Vjížd la si do vlas . Snažila si do nich k ži natáhnout. Zvyšovala tempo a tlak až jí bolestí vytryskly slzy. Nezastavily ji. Jezdila rukama po vlasech jako h ebenem. Bohužel místo pomalého roz esávání je stále více zacuchávala, úm rn tomu, jak jí škubaly v nervovém záchv vu.

Zlov stn si odfrkla. Když rvala ruce ven, ve snaze osvobodit je, vytrhávala si stále více a více vlas , které po menších i v tších chuchvalcích ležérn pluly k zemi. Cestou se vznášely jako oblá ky trávy nebo chmý í nedosp lých pták . Ví ily prach.

Klára se rozkašlala, nejd íve jemn , pozd ji se bolestí prohýbala v pase. Záchvat nešel zastavit, naplno se ozvala její alergie. Bohužel s pravidelností používání antihistamik m la velký problém. V celém jejím život chyb la jakákoliv pravidelnost, ád, smysl. Avšak neúnavn jej hledala. Poslední dobou nej ast ji na dn láhve rumu.

Škuban oto ila hlavou, o ima bloudila po místnosti a hore nat se soust edila. P emýšlela, a to tak intenzivn až ruce z hlavy samy sklouzly dol a vlasy se p estaly ví it s prachem. Kašel ustal. Klára rentgenovala o ima každý kout. Za chvíli se jí v nich rozzá ila sv télka nad je. Spokojen na sebe do zrcadla mrkla a š astn se usmála.

Už si vzpomn la. Ano. Jedna lahvinka bude zapadlá za gau em. Pomalu se k n mu odšourala a spokojen se uvelebila. Rukou zašátrala...Ne, nemýlila se. Hltav se napila. Te už zase bude všechno v po ádku, bou e je zažehnána a život op t dává smysl.

T73 Lidská bouře

MARIE

Horká letní nos se prudce ochladila p ívalem deš ových srážek. Bou kové mraky k ižovaly jinak jasnou hv zdnou oblohu celý ve er, ale teprve k p lnoci se ozvaly první hromy. Odlesky blesk tan ily po oknech panelových dom a d sily obyvatele, co jen neradí sv ovali sv j život do rukou hromosvodu.

Marie doufala, že než se za ne blýskat, bude už Robert spát. Rvalo jí srdce slyšet ho vzlykat pokaždé, když místností ot ásla ozv na h m ní, tím spíš, že nem la jak mu ulevit. Robertovi jako by blesky vnikaly p ímo pod k ži a p sobily neuv íitelnou bolest. Marie ásem za ala mít podez ení, že Robert nepat í k lidem, co se bojí bou ky. Neslyšel jen hromobití. Slyšel a vid l daleko víc.

„Patricie?“ objevil se z ni eho nic ve dve ích. Byla to jejich hra. Škádlení. Rozptýlení. Bylo snazší p edstírat, že je to jen nevinná zábava než si p iznat ošklivou pravdu o Robertov nemoci. Marie se smutn usmála. Patricie, Dominika, Helena,...copak na tom tolik záleží?

„Ano?“

„Ztratil jsem lapa sn “

„Ráno se po n m podíváme, zlato“

„Ale oni už p icházejí. Cítím to. Poslouchej!“

Poslouchala.

Ticho. Děš bubnoval na parapet stále hlasit ji, ale jinak okolí ml elo. Dokonce i zá ivka na chvíli p estala zlov stn prskat, jako by se také s podivnou dvojicí obyvatel bytu zaposlouchala.

„Lásko“ položila mu dla na elo, jako to d lávala pokaždé, když za al ztrácet kontakt s realitou. P ála si, aby žhnulo, aby mohla podivné výplody fantazie prost a jednoduše svést na hore ku a jedním aspirinem zažehnat nejv tší nebezpe í. Ale on ji to kazil svou dokonalou kondicí. Jedl. Pil. Cvi il. A mezitím v záchvatech zu ivých fantazií vyráb l z kastrol helmy do boje s neviditelnými p ízraky.

„Poj ke mn “ rozp áhla ruce a lapila ho do své náru e. Robert se mrštn vysmekl. Bolelo ji to víc v nitru než tam, kam dopadl jeho loket. val cosi ze sousední místnosti, ale už ho neslyšela. Objímala své vlastní t lo a vzpomínala na dobu, když mu zlomysln prchala uprost ed francouzských polibk s chutí jeho lásky na rtech.

„Ireno!“

Zablýsklo se.

Robert se dal do plá e. „Fotí m !“ zakryl si tvá do dlaní. Po celém t le mu nab hly žíly, jen dlan z staly celé žluté, jak je k e ovit tiskl v p st. Mezi bílými prsty tekly horké slzy v pramínkách. Marie je chytala do dlaní a nechala klouzat po svých záp stích. Alespo kousek z toho, co mi pat í, pomyslela si.

„Nikdo tu není, zlatí ko“

„Ale ano. Jdou po m . Vidíš!“ na vte inu je oba oslepil záblesk. Hrom byl daleko, bou ka se pomalu, ale jist vzdalovala. Pro Roberta však stále v zela až p íliš blízko nad jejich hlavami.

„To bude dobré“

„Musíš se ukrýt, Anno!“

„Jist “ Anno jí ekl za poslední m síc podruhé. Po ád vyhrávala Helena. „Co kdybychom se šli skrýt do ložnice?“ povzbudiv se usmála.

Jeho rysy náhle ztvrdly. Tvá e se mu propadly zd šením.

„Panebože!“ vydechl p ekvapen , až Marii stydla krev v žilách. Hled l skrze na p ízraky, co m že vid t jen on. On vyvolený drtivým šílenstvím.

„Roberte?“

Žádná odezva.

„Robe?“

„Ty v tom jedeš taky!!!“

„V em?“

„Jsi stalkerka z Proximi!“

„Proximi?“

„V d l jsem to, Gabrielo! V d l jsem to už tehdy, když t zastavila kontrola na letišti v Bangladéži, vzpomínáš?“

„Ano“ zalže. On ani Marie nikdy v Bangladéži nebyli. Svatební cestu strávili u Balatonu, protože veškeré peníze padli na budoucnost – na byt, který se stal záhy v zením, na spo ící ú et pro d ti, co se nikdy nenarodily, na auto, v n mž se Robert vyboural a které mu kv li postupující nemoci zakázali ídit. Stejn jako na jejich minulost, i na kapotu auta se snášel prach života v panelové džungli.

Kolikrát už si zabalila kufr? Stokrát! Po ád má jeden starý lo ák dole ve sk íni plný halenek. V jedné z nich, v tunice s kv tovaným vzorem, co si p ivedla z Ma arska jako suvenýr, je zabalený revolver. Nikdy ho nepoužila. A nepoužije, samoz ejm . Copak by bylo fér bojovat s bezbranným nemocným lov kem pistolí? Ne. Je tu jen na obranu, dává prostor on m „možná“, s nimiž deno denn p icházejí léka i, sousedé i p átelé.

„Roberte“ nemluví na muže, který sedí vedle ní, ale na muže, který tu sedával p ed ním a objímal ji svýma velkými svalnatými pažemi. Nezaslechne ji. Je na míle daleko od ní a od lov ka, kterým se z minuty na minutu stal. Marie se ohlédla po jeho siluet .

„Gabrielo!“

Robert se p estal t ást.

„Ano, láske?“

„Vypráv j mi o Bangladéži“ necukne jediným svalem. Myslí to vážn . „Vypráv j mi o našem zasnoubení na palub konkordu“

„To nebylo v letadle, milá ku“ cítí, jak se ze sklen ných o í stává tisíce vlhkých st ípk , jak se rozpoušt jí do mo e slaných slz. P evaluje je na jazyku a polyká. „Bylo to v lese. U kempu. Vzpomínáš si?“

Ví, že ne.

Vzpomínka na výlet je ukrytá v zákratech pam ti a nelze ji vyndat jinak než násilím. Nepamatuje se na oboru, kde se pod širým nebem poprvé milovali a p edstírali, že jim není zima, jen aby se mohli nazí objímat o trochu déle, ani na dvojici opilých, promrzlých mladých lidí, co se bezstarostn radují z vidiny společ né budoucnosti.

Kdyby tak v d li...

„Jeho pam je nenávratn pry . Zbývají jen nesouvislé úryvky“ ekl jí doktor p i první návště v . „Patrn práv mezi nimi je ukryta p í ina. Ovšem ím víc se bude snažit spojovat si kousky do sebe, tím d íve mu mozek vypoví službu“

„A pak?“ zeptala se, ješt plná nad jí, že lidský organismus lze restartovat snadno jako po íta . Opatrn zavrt l hlavou. Lituji, odezírala z jeho rt .

„Pak p ijde zákonit bu smrt nebo šílenství“

„A která varianta je horší?“

Pokrčil rameny. Není to jedno, madam? Tak jako tak nám ho dáte do ústavu a nemusíte se starat, jestli do pohledního nebo na psychiatrii. Do těchto budov lidé na návštěvy nechodí. A když, pak se záhy vrací jako klienti.

„Která varianta je horší?“ uvažovala ho do rozpaků svým naléháním.

„Ta druhá“ odpověděl po chvíli ticha. Nato jí potřásl rukou a zmizel na obvyklou pauzu.

Ozval se hrom.

„Pavlíno!“

„Copak?“

„Ztlum to rádio“

Zakroutila neviditelným knoflíkem ve vzduchu.

„Hotovo“ imaginární rádio přestalo hrát. „přesť naladíme lepší stanici“

„Tady moc mluví, že?“ zeptal se jí nejistě.

„Mluví?“

„Ano“ neznatelně kývl a už zase bloudil o číma po neviditelných předmětech. „Pořád samé zprávy z fronty. Ne, Magdo, jestli jsme prohráli, pak to nechci vidět. Ne, dokud si pro nás nepřijdou osobně a nevyvedou nás ven. Válka mě zbytečně rozrušuje“

Marie proto šla oči v sloup. „Jistě“ ekla. Výjimečně si dovolila povzdechnout si nahlas. Vědom by pomohlo, kdyby mu přeci jen zajistila místo v ústavu? Bouřka bubnuje na okna stejně tam, jako tady. Neochrání ho lépe než tenhle zatuchlý byt. Když zavěsila oči, viděla jasně zmatek, který vypukne, jakmile přijde první záblesk – klik, panika, chovanci násilím přitlačené k zemi a uklidněny injekcemi se sedativem.

Podívala se zamyšleně na Roberta. Vypadal jako kluk, ty leté dítě, které ještě stále kouká na svět očima rozevřenými do široka úžasem nad každou maličkostí. Přitom mu bylo devětkrát víc. Skoro desetkrát. Žaludek se jí z toho sevřel. Rukou si pohládila břicho. Jen v románech pro ženy rve zármutek srdce. Ve skutečném životě trhá na kusy tělo kousek po kousku, nejdříve žaludek a střeva, pak žíly, cévy, aortu. a srdce až docela nakonec.

„Marie“

Jakmile by jim ho svěřila do péče, nepodařilo by se jí ho vyrvat zpět. Laboratorní krysy přeci také loví k nedostane, daruje-li je místnímu výzkumnému spolku. A on by nebyl nikým jiným. Jen krysa na ochutnávání preparátů.

Když budeš hodný, dostaneš pilulku, když zlobivý, dostaneš injekci.

„Marie!“

„Ty si ještě pamatuješ mé jméno?!“

„Jistě, Otýlie“

Brada jí poklesla.

„Marie. Tak ji pojmenujeme“

„Koho?“

„Já vím, že jsi chtěla Terezku, Aci, ale Marie je mnohem krásnější“

Jeho dlaně byly horké a zpocené, oproti Mariině ledové pokožce přímě žhnuly. Když je položil na vyboulené břicho své manželky, trhla s sebou. Proboha, odezírala mu ze rtů, ona kope.

„To je krásné jméno, Roberte“

„Já vím. Někdy ho mám ráno v posteli chůrkou“

Přikývla. „Ze stejného důvodu, pro já z té postele vstávám“

Vrhl na ní tázavý pohled.

„Minulost“ odpoví mu šeptem. „Pořád je příliš živá, než abychom prodávali katarzi“

V d la, že je to proti pravidl m, ale i tak se nahnula blíž. Zdálo se jí, jako by ho líbala na rty docela poprvé. Možná p eci jen mají n jakou budoucnost. P ítomnost je pomíjivá. Zmizí. Odpluje. Stane se minulostí d ív, než se slunce zase vyhoupne na oblohu, a každou minutou bledne víc a víc, až je tém neviditelná. Tém .
Robert se s k ikem odtáhl.

ALICE

Alice vypnula reprízu telenovely a nechala své myšlenky proudit tichem. Bydlela tu již dvacet let. Dvacet let po p íchodu z práce ukládala boty do stejné polí ky plastového botníku, mýjela stejnou nást nnou malbu, zanášela bláto na stejný, snad jen s postupem asu šednoucí, krémový koberec. Jen postavy v telenovelách, u kterých nakonec utahaná všedním stereotypem spo inula, se st ídaly.

Její d m se stal nem nným. Pokud ráno shodila p íkryvku na podlahu, ležela na stejném míst i o p t dní pozd ji, a ležela by tam i s desetiletým odstupem, kdyby mezi tím Alice nepocítila nutkavou pot ebu ukryt do ní své bosé nohy p ed kusadly no ních bubák . Každý má n jakou svou infantilní iluzi, která se s ním táhne celý život – Alice se chrání p ed p íšerami, její sousedka Marie bere svého muže stále jako lov ka.

Chápala, jaké je to ztratit manžela. Nebo alespo snoubence. Její propadl kouzlu války. Když ji nemohl mít hned tady a te , musel odcestovat n kam, kde se ještě dá v zákopech zapomenout na všední život, bez ohledu na t hotnou ženu, kterou tu zanechává. Nejspíš za dlouhých ve er bez n j Alice propadla kouzlu otravných špan lských telenovel. A zvyk je železná košile.

Telefon se rozezvonil.

„Ano?“ p iložila ho opatrn k uchu. Na odpov druhé strany ekala marn skoro minutu. Podívala se na hodiny. Kdo by jí volal takhle ve er? P átelé? Všechny ztratila, když se ve dvaceti stala vdovou. Její bezd tné š astné spoluža ky platily v kavárnách výplatou nových známostí, zatím co ona prosila obsluhu s tesknou zoufalostí o sklenici vody z vodovodu a kapesník na ot ení slz. Zam stnavatel? P íliš pozd na telefonáty od nad ízených. Nehled na to, že její jedinou prací je te najít si zam stnání.

„Halo?“ samou netrp livostí zvýšila hlas, až zn l tém nep íjemn . „Kdo je tam?“

V telefonu zapraskalo.

„Aci“ ozval se nakonec tichý mužský hlas.

Ztuhla. Tuhle p ezdívku neslyšela už dobrých dvacet let.

„Já vím, co je dnes za den“ pokračoval pomalu mužský hlas. Schválně nechával mezi jednotlivými slovy nepat i n dlouhé pauzy. „Mrzí m to“ dodal ještě . Alici tup zírala na ciferník hodin. Ten hlas jí byl pov domí.

„Jak?“ dostala sebe s velkou námahou.

„To není podstatné“

„Pro m ano. V tuhle hodinu p íjímám jen výjime n d ležité telefonáty od rodinných p íslušník , pro ostatní jsem nedostupná“

„Pak volám správn ,....“

„Od kdy si tykáme“

„....coby otec dít te“

„JAKŽE?!“

Jaký krutý žert! Zav sila t esoucí se rukou. Snažila se ze všech sil vzpomenout si, kde už ten autoritativní mužský hlas zaslechla. Na ulici? V práci? Ne, m la dokonalou sluchovou pam , ale bála se uplatnit ji na dávnou, dosud nezhojenou minulost.

Já vím, co je dnes za den, znalo ji v uších, mrzí m to.

Nikdy se nikomu nesvěřila ani slůvkem, pro tenhle den rok co rok zůstává doma, snad kromě lékaře a personálu a dvou, tří dobrých přátel, co se odstochovali kamsi na druhý konec světa, jak už to tak u nejlepších kamarádů bývá. Neměla jim to za zlé, i když se jí často stýskalo. Dnes ale truchlila po někom jiném.

Coby otec dít te

„Proboha“ slyšela svůj vlastní hlas.

Když její snoubenec odjel bojovat na frontu, nevěděla, že je to hotná. Oznamila mu to po dvou měsících. Dovolili mu telefonovat pár minut a Alice musela přerušit v pozadí. Týden přemýšlela, zda vůbec postehl, že mu oznámila narození dcery. Postehl. To se ale dozvěděla až z deníku, co jí armáda laskavě poslala post mortem poštou z druhého konce světa. Urna následuje, stálo v přiloženém dopise.

Teprve v devátém měsíci se rozhodla pro odložení. Jinde její malou dcerku čeká Daleko lepší život, chlácholila sama sebe mezi vzlyky. Když ji o hodinu později nad šálkem kávy překvapil první stah, už byla dávno rozhodnutá. Alice, manželka padlého vojáka z války v Íráku, ob tuje své štěstí zabezpečení dcery. Když ji vyrvali pláčící uzlíček z náruče, neuronila už ani slzu.

„Proboha“ zopakovala a v hlase se jí zračilo iré zoufalství.

Mlčky naslouchala přibližujícím se krokům. Strach ji paralyzoval. Se zděšením lapeného zvířete čekala, který lovec ji přichází vyzvednout.

„Proboha“ uniklo jí, než cizí ruka přistála na rozdechvaných rtech.

Proboha.

MARIE

Marie spokojeně naslouchala pravidelnému oddechování. Bouřka za okny ještě zesílila. Hromy se v ozvěnách nesly městem a tleskaly se do tlumeného šumu. Robert se nejvíce dle sil právan. Záblesky mu nikdy nevadily, Marie ho dokonce přistihla, že se při vyhlížení z okna sem tam sám pro sebe usmívá, jako to dával za starých časů, když jí viděl pod okny přicházet s nákupními taškami domů z práce.

Kdysi...

Znovu a znovu zahrnovala lékaře všech možných specializací zoufalými dotazy, na které neexistovala odpověď. Kdyby se nebála hnutí nějaké vyšší moci, s chutí by posílala své obálky i na pobočky všemohoucího boha, který nejinak přehlížel Robertovu onemocnění. Možná přeci jen žádný není, napadlo Marii, ale hned se raději myšlenkami přesunula jinam. Ještě pár spekulativních teorií, a odvezou je oba dva ve svých kazačce.

„Karlo!“

Zdálo se jí, že ho slyší cosi mumlat, ale jistě si tím nebyla. Děš hrál svou melodii v pravidelném rytmu už od samého počátku ve věku, a ještě dlouho s tím nehodlal přestat. Marie při pohledu na zmáčené ulice pocítila náhlé nutkání rozběhnout se, uprchnout ze zatuchlého vlnění do studeného věrného vzduchu. Běžela by dlouho, daleko, jak by jí to jen nohy dovolily.

Daleko....

„Adélo?“

Smutně zavrtí hlavou. Neuteče nikam. Ne dnes večer, ne zítra, ne nikdy jindy. V dobrém i ve zlém. V nemoci i ve zdraví. V bohatství i v chudobě. Studený vzduch zůstane za okny, kam patří, ušetřený jejich dusnými povzdechy.

„Sabino...“

Ta slova existovala už jen a pouze v její hlavě stejně jako muž, který je kdysi vypouštěl z úst, aby ji rozesmál. Robert předstíral, že si za nic na světě nemůže zapamatovat její jméno a tahal z kalendáře nejpodivnější označení, kterými na ni pak volal v tramvaji i na rodinných oslavách.

„Žofie“

„Františko“

„Eleonoro“

Smála se, protože jenom ona jediná věděla, že její drahý, pro ostatní snad trochu podivný Robert, který však dokázal svým šarmem zlomit jak ženská, tak i tvrdá mužská srdce, má geniální paměť, a v předstírané amnezii pevně volí jména z naučeného abecedního seznamu dle určitého, Marii dosud utajeného matematického klíče.

Podlehla mu dříve, než jí vnoval první láskyplný pohled. Mladý důstojník v bezválečné době působil jako přestřelka oko. Vyprávěl jí, že bojoval v několika krvavých válkách v Asii i Africe, dvakrát dokonce ji opustil kvůli misi v exotických krajích, jen aby zjistil, zda se mladé nezkušené studentce zasteskne po jeho přítomnosti. Zasnoubili se po těchto týdnech, vzali po těchto letech.

„Lucie“

Pošla ke dveřím ložnice a opatrně, aby jediným zavržením dveří neprobudila k hysterii, je otevřela. Z pohledu na prázdnou postel se jí sevřel žaludek. Když si pak přetla struny vzkaz pohozený ledabyle na otomanu, obsah žaludku se ocitl na parketách.

„Je čas obnovit rodinu, holíčko“

ROBERT

Robert po špičkách krácel do ztemnělého obývacího pokoje. Alici našel skrytou na klesle. Sehnul se kní a nevědomky políbil rty, z kterých se linul srdce drásající křik. Hledala na něj komicky udivenýma očima, slzy na obou tvářích. Neubráníl se smíchu, hlasitému, bezohlednému ehotu, ze kterého Alici jímaly záchvaty tetesavky.

„Dnes je naše výročí, drahá Aci. Upřímnou soustrast po dvacáté.“ řekl klidným hlasem a s hostejností sobě vlastní vykával na její reakci.

„Výročí“ zopakovala jako by nechápala smysl toho slova. Pátravě jejížela o čima po jeho oblíbeni, snad, aby objevila rys, co by jí napověděl, jakým právem tento muž přichází o plynoci do jejího bytu, a mluví o smrti její dceři. Copak jí to hloupé rozhodnutí bude pronásledovat ještě dvacet let po tom, co poslední kapku viny smyla dlouhou horkou koupelí?

Naše výročí, Aci

„Proboha!“

„Pro všem lhát o Tereze?“

„O kom?!“ kolena se jí podlomila a Alice proti své vůli klesala podpíraná jeho svalnatými pažemi k podlaze.

„Copak jsi nechtěla naši dceru pojmenovat Tereza?“

„Já ano, ale osud byl jiného názoru“

„To není pravda“

„Zemřela při porodu“

„I po dvaceti letech si nepříznáš pravdu?“

Neodpověděla.

„Žádná Tereza nikdy neexistovala“ ani si neuv domoval, že k i í. „Dala jsi k adopci bezejmennou hol i ku, a nezáleželo na tom, jestli z ní jednou bude Adélka nebo Markéta, protože beztak jí nikdy víc neuvidíš“

„A co jsem m la d lat?!“ prudký záchv v energie ji vymrštil do stoje „Vychovávat bez muže, bez pen z a bez bytu š astné dít ?“

„Pomohl bych ti“

„No jist , padlý hrdina vstává z hrobu a bere to p es peka ství. Pche. Jediné, eho lituji je, že jsem dovolila, aby ses vrátil do mého života. M la jsem až škodolibou radost, když jsem se doslechla o tvé duševní nemoci“

„Co ty o tom víš!“

„Jen tolik, že tvá mladá pe ovatelka t ještě neopustila“

„Možná to bylo kv li ní. Možná mi jedno zjišt ní p evrátilo život naruby“

„Vážn ?“ do jejich dialogu p ibil t etí hlas.

Oba se prudce oto ili. Na prahu bytu stála bledá Marie s revolverem namí eným na elo manžela. V d l, že nevyst elí. Prst na spoušti jí cukal. Robert byl jediným skokem nad ní a bojoval holýma rukama o zbra . Když se jí zmocnil, letmo p ejel ukazová kem po spoušti.

„Aci“ oto il se k žen , kterou p ed dvaceti lety kv li chyb vojenského pluku ztratil jediným dopisem. Od revolveru ho d lilo sotva pár centimetr „P edstavuji ti tvou dceru Marii“

Matka a dcera si po dvaceti letech odlou ení padly do náru í.

Ozval se ohlušující výst el následovaný tichem.

Otec ležel s prost elenou hlavou na zemi.

„Je po bou i“ zn la jeho poslední slova.

T82 Po bouři

Je den jako každý jiný. Stále mám divný pocit z toho, že se dnes něco stane. Dny na psychárn jsou delší a delší a má láska se mi ztrácí. Mám obavy, že o něj půjdu, proto stojím v tomhle stínu. Já jsem tady a on je tam, možná, že to je vše jen pouhý klam. Dnes bude bouře a mé srdce to už nezvládne. Sedím u stromu a čekám na jeho oporu. Sním si o tom, že opravdu půjde ...

Pšel, nepřšel, co bude dál? To opravdu není pouhý klam. Obloha tu svítí blesky, dnes už opravdu nebude hezky.

T83 Po bouři

- PO ASÍ: přestane pršet, odejdou temné mraky, voní dešťová voda, třpytí se tráva, stromy, okapy oken, pavučiny... Na oknech jsou skvrny po dešti.
- NÁLADA: deprese, úzkosti, chuť se zabít, poezie, cokoli se dá... Kopek kolem sebe (nadávám lidem okolo), chce se mi brečet.
- HÁDKA: jsem naštvaná, smutná, zklamaná, je mi to líto, co se stalo, chci umřít.

T84 Po bou i

Je vždycky po bou i mokro a kaluže jsou v tší a rybníky jsou širší a eky jsou delší.
Mraky se trhají a vylézají žížaly a ze stromu je na zemi listí červené, žluté, zelené,
hnědé. Stromy jsou skoro holé jako v zimě.
Je po bou ce.

T86 Po bou i

Jak to vypadá po bou i? Mokr tráva, voda kape ze strom , vzduchem se prolíná ta krsn v n , obloha stále zataen, jen sem tam prosvtne slunko, ale ta hlavní v c, adn lid, všude je przdn. Všechno utichne, slunce se ztratí v mracích a klid vyleze zpoza smutku. Siln kapky smyly všechny strasti, blesky vložily energii do bezvldnch t l a hromy zastršily špatn myšlenky. Šed myky lezou na povrch.

Neslym adn ev d t, adn ukn lid, adn t kot ps nebo nadávky neptel, slyším jen zbyl kapky, jak dopadají na mou k i. Slyším šum v tv a vysok trávy. Slyším bit vlastního srdce, bije pomalu a klidn . Moje t lo se lehce chv je chladem, bos nohy stud mokr zem. V hlav se mi motaj vlastn myšlenky, proudy a proudy slov a v t. Jen jedno je jin. Tentokrát nepl u, nete e mi jedin slzi ka, není na m jedin kapka krve, necítím tíhu na sv hrudi, moje prsty se net esou a m j sm v je opravdov.

Lid, kte se nikdy nebrodili v hlín , nemají tuen, jak to je, když bou e omyje všechnu tu špínu. leva a klid te vldnou sv tu a j stojím hrd za tímto králem, kterého lid tak často nenávidí. A budu za ním stát i nadále, protože dokud vládne, m j život trvá.

T87 Žížalí zpov

Jsem žížala. Jmenuji se Eman a nerad lezu v hlíně. Jsem rád p kně na vzduchu, nejlíp mi je, když pofukuje vítr a je p kně vlhko, abych nevysychal. My žížaly nesmíme na sluníko a nesmí nás nic sežrat ani zašlápnout, ale jinak m žeme skoro všechno.

V tšina ostatních žížal vylézá na povrch jen v žížalí dny. To jsou ty dny, kdy vy, lidi, vidíte chodníky plné žížal, a my, žížaly, lezeme za dobrodružstvím. Hledáme si lásku nebo novou dobrou hlínu k snědku. V tšina žížal ale stejně zůstává na louce nebo na trávníku, kde je to bezpečnější. A do světa se nikdo nevydá. Možná vylézt tak pár metrů na výlet, ale my pítom m žeme klidně popolézt až 100 metrů! To je třeba úplně přes celé parkoviště nebo na druhou stranu k velkému keřku u potoka. Jako žížala se můžu dožít až dvanácti let, takže kdybych každý den ulezl 100 metrů, pítelzu celou republiku. Ale to bych musel lézt i v zimě a v zimě já spím.

Na druhou stranu, pro bych to dělával. Já si radši p kně užívám života. Po dešti, nejlíp v létě po bouřce, když je země ještě teplá a prohřátá, si vlezu do malé louže na asfaltu a rochním si tam. Jako dneska. Ostatní žížaly na mě sice volali, a tentokrát sedím v hlíně na zadku a nikam se necourám, protože brzy vyjde sluníko a jeho ultrafialové záření mě upálí, a také není žížalí den, kdy se smí vylézat ven. Ale já žížalí dny nedodržuji. Za prvé jich je jen deset za celý rok a za druhé žížalí dny jsou, když je venku hnušná leje.

Takže se p kně povaluju v teplé kaluži a je to skoro jak u moře, kde jsem tedy nikdy nebyl a asi bych tam ani nedolezl. Ostatní žížaly na mě koukají z trávy metr ode mě a nepijdou, protože se bojí. V tšina z nich se nikdy mimo trávník nevypravila ani o žížalí dny. A tak se sám koupu, prolézám loužemi a jen občas mrknu na kterou svou světlovou kožní buňkou na oblohu, jestli mi mraky ještě zakrývají sluníko. Jen tak si odpovídám. A najednou mě něco pítjede. Ucítím bolest. Celá zadní část mého těla je pryč. Teče mi krev. Červená, jako máte vy lidi, a barví louži. Spítelkou těla nemůžu vylézt. Nade mnou se začínají mihat stíny. „Jé, íaláá!“ ve jeden. „Mamí, pítelas žížalu, pokej!“ k íí druhý. „Teče jí krev, musí k doktorovi! Že neumě, že ne?“ díť nade mnou začíná plakat. To, co mě rozjelo, byl kořek. „Íaláá, íaláá,“ druhé díť m rve z kaluže a bere do ruky. Sakra, dvanácti let se už nedožiju a republiku nepítelzu. Tohle je konec. „Neboj, to jí doroste. Vidíš tady ten bílejší opasek? Ten jí zstal, takže konec jí doroste. Pítj, dáme jí tady do trávy. A neplakej, to pítěže. A ty, žížalo, promi, nevidíme tě.“ Najednou tam ležím v trávě pod keřem, neutopím se, nesežehne mě sluníko a nejspíš to asi pítěžu.

Ostatní žížaly se ke mně slezou. „My jsme ti to íkali.“ „Nemáš rozum!“ „Byla to jen otázka času, že se to stane.“ „Mls zstat s námi v bezpečí.“ „Ale mls svou hlavu, tak si te trp.“ A já tam ležím, celé moje žížalí tělo mě bolí a bude se uzdravovat nějaký čas, jsem od krve, špinavý a nemůžu se poádň hýbat. A podívám se na ně, usmiju se a eknu jim: „Ale byl jsem tam!“

T88 Po bou i

Vladimír Žilevský krá el vyrovnan , ale dýchal rychle a trochu m lce. Srdce mu bušilo pod košilí, která se za ínala lepit k t lu potem, a dlan m l kluzké.

Bylo po bou i.

Ten tlak, který p edtím úpln fyzicky cítil, to dusno, ernota výhružných mrak a vzdálené h m ní zkázy, to všechno bylo pry . P išla krátká pr trž, a taky blesky. Spousta ledové vody, zášlehy sv tla a ohlušující rachot, všechno se t áslo, ale p ešlo to a te byl vzduch kone n chladný a jemný, lehou ký, erné mraky se zatahovaly za kopce na západ a slunce, stojící chvíli po poledni ješt vysoko nad hlavou, svítilo.

Kone n se dalo dýchat.

Zmizel ten dusivý p íkrov, neviditelný, ale jasn p ítomný, který se zdál s každým nádechem nabývat na váze a na objemu, po každém výdechu nechávat mén prostoru pro další doušek šedivého, stojatého vzduchu, který páchl strachem.

Ohlušující rachot hromu v oblacích a t es zem pod t žkými údery – už se jich nebylo pot eba bát. Ze shora už nic nep iletí, nepadne, nezastihne lov ka jako hmyz p ipíchnutý špendlíkem, jako n co malinkého a k ehkého, co jde snadno rozmá knout. Nep ijde ne ekaná pohroma, neodvolatelný zásah, který silnému zlomí páte a slabému ji ohne, po kterém nejde než ml et, polykat vztek a doufat, že to bylo naposledy.

Šedé mraky odešly, odtáhly, zmizely, bylo pry všechno to, co bralo sv tu barvu a vzbuzovalo d s svou neustálou výhružnou p ítomností, tajilo v sob ohe a zkázu, nutilo se šourat a plížít a klopit zraky a chránit se, t eba zbyte n , zdviženou paží. Pry na západ, hnané v trem, bi ované a rozervané.

Hluk a lomoz vyst ídalo ticho a klid, jen jemné zur ení vody a zdravé zvuky kv tnové zem . Pry byl jekot a tvrdé kroupy neustále tup bušící až do ohlušení, do zpitom ní a úplného vy erpání. Ticho se nad slune nou krajinou pnulo jako ístý arch papíru, p ipravený a radostn o ekávající první tahy št tce, první noty v zápisu nové písn .

Slunce svítilo, siln . Bou e sice p ešla, ale jeho žár byl po ád ostrý, bodal v uších a v o ích a v hrudi, z promo ené trávy se kou ilo a vzduch rychle vlhnul a za ínala lepit.

Vladimír šel a jeho ruce byly kluzké. Bylo po bou i a on vyrovnan krá el po ní cestou k vesnici, kde lidé po bou i vycházeli z dom a dívali se na nové, ísté nebe. Dýchal lepkavý vzduch m lce a mhou il o i v dráždivé tvá i slunce. Voda zur ela v tráv a ve slepeném prachu stezky, který se v hrudkách lepil na boty Vladimírovi i ostatním.

Krá eli tak jako on, vyrovnan , košile vlhnoucí odpa ovanými poz statky bou e a erstvým potem, o i pod štítky epic zamhou ené, up ené p ed sebe na vesnici, kde z dom vycházeli lidé s bílými páskami na rukávech.

Slunce na novém nebi ost e svítilo. Stálo vysoko, takže místo aby kreslilo každý zelený klas a každé jisk ící stéblo trávy, spíše všechno slévalo do jasné, zá ící šmouhy. Jen o i skryté ve stínu mohly sv tlem proniknout. O i pod krempami od ených klobouk a štítky placatých epic, které m li na hlavách Vladimír a muži, co šli s ním.

Pušky jim klouzaly v potících se dlaních.

Bylo kone n , kone n bylo po bou i, slunce žhnulo, byl kv ten a oni šli k vesnici, kde lidé s bílými páskami na rukávech vybíhali p ed domy a hled li na nové nebe.

T89 Píse ná hrozba

„Pospěš Jarku,“ zavolal na mě muž s plnovousem, „zvedá se vítr.“ On chce, abych popoběhl?. Blázen! Vždy jsem na píselném mrzák. S postelenou nohou, na níž krev prosákla chatrný obuv, si člověk nemůže jen tak z legrace hrát na Forresta Gumpa.

Přestože jim zbývaly už jen necelé tři míle, nohy odmítaly poslouchat. Vše jako by se proti nim spiklo. Jenomže čas na nikoho nečeká. Minuty hlasitě tikají. S každou další uplynulou je ve vzduchu více písku. Zdáli pak se stihnou dostat do karavanu ukotveného u nepatrné oázy v poušti Gobi včas? Pokud pokouší zdoluhavou vzdálenost, než se vítr změní v bouři, mají šanci přežít. Jestli ne, Bůh je chraňuje.

„Chytni se mě! Budu tě podírat,“ vyhekne zdravý, i když vyčerpaný muž. S díky na něj pozvednu oči a drapnu nabízenou paži s takovou vervou, že společně div neúmyslně nezačneme líbat zem. Naštěstí se mu povede vybalancovat rovnováhu a už se zas ploužíme kupedu. Pomalu, ale jistě. „Přijít se nebudeš tak cpát. 78 kilo opravdu není příjemné táhnout. Jo, kdyby to byl soudek vína, to by byla jiná. Nebo... nebo krásná ženská. Ale ty? Máš jediné štěstí, že ti dlužím laskavost, jinak bych tě tu nechal na pospas hladovému lvu. I když i ti mají dost rozumu, aby byli v tohle počasí někde schovaní,“ brblal si pod fousy. Ani jsem neměl sílu odpovědět. Byl jediný člověk, který by stačil, abych vypustil duši.

Noha mýjela nohu. Karavan se zdál být v nedohlednu. Kropky potu se leskly na mých odhalených zádech. V břiše mi zakručelo. V hlavě mi straší myšlenky těžkého kalibru. Povzdechnu si. „Nefukuj, měžeš si za to sám. Pěšák obchodníky nebyl můj nápad. Kdybys aspoň nechal vymyslet strategii mě.“ Jeho nakrknutý hlas mi už začíná vadit. Vtírá se mi do svdomy jako chladný kouzlo. Zlodějskými prsty ky odemýká i nejhlubší zákoutí. Spolu s aktuálními neduhy zabíjí nastádané krásné vzpomínky a místo nich vsazuje beznaděj. Ale nemám mu co vyčítat. Za nynější situaci si mohu sám. Avšak koho mohlo napadnout, že kromě koření a několika litrů rumu, budou mít obchodníci stelné zbraně za opaskem?

Ve chvíli, kdy nebe protne blesk, se situace začíná zhoršovat. Prudký nečekaný poryv vtrhuje nás srazí k zemi. Duny začínají tančit valz. Písek víjí všude kolem. Nevynechá ani oči. Zamžourám a pokouším si je vyčistit. Škrábe to. Pálí to! Vyhrknou mi slzy. Parálou mě dloubne mezi žebra. Zřejmě chce, abych se zberchal. „Ba koro!“ nadávám si v duchu. Pomalu se mezitím zkouším vyškrábat na nohy. Už to přeci nemůže být tak daleko. Tedy, pokud jsme se neztratili. Radši na to ani nebudu myslet. Postavím se. Udělám krok vpřed. Skácím se opět k zemi.

Již se neocitám v nelítostné poušti, ale na pestrobarevné louce. Vedle sedí má sedmiletá dcera Šarlotka. Usmívá se a palcem hladí mou dlaně. Její obličej je rozzářený. A to nebude jen tím lákavým malinovým dortíkem, nebo jahodami uložených v proutěném košíku na kostkované dece. Najednou se zvedne a odchází. Květovaná sukýnka se jí komíhá kolem lýtek. Rozpuštěné dlouhé vlasy pohlcují slunné paprsky. Po chvíli se otočí, zamává. Mizí v dálku. Křičím, a se vrátí. A mě neopouští. Vždy nikoho jiného nemám. Okolí se začíná rozmazávat. Nyní vidím jen barevné šmouhy.

Když mráčky pominou, zmizí i poslední vzpomínka na Šarlotku. Má mysl je dšív prázdňá. To jsem spadl hlavou na kámen? Kde je vlastně vousa? To už mě opustil i on? Měl bych ze sebe otřepat to množství písku, než mě pohrbí za živa. Odporná představa! Ruce však na podnět mozku nereagují. Tak takhle vypadá konec?

Chudák Jarek. V tom náhlém zmatku si ani nevšiml, že jeho společně pospíchal do karavanu pro provizorní nosítka – kus hadru a žebřík. Každou chvíli by se měl vrátit a pomoci příteli v nouzi. A to nezahrnuje jen ho dotáhnout k oáze, uvařit zmraženou kostku slepičího vývaru a podat ho s okoralým chlebem, ale i ošetřit mu zraněnou nohu a přenechat mu k odpočinku jedinou postel. A koliv se víc než posteli podobá kostelní dřevěná lavice.

Nyní již post elený jako zázrakem leží na posteli. Namáhav oddechuje. Písek je totiž prevít. Pár zrníček se mu do plic zakutálelo. Tento problém je však odsunut do pozadí. Dležitost nabrat sílu, která bude hrát velikou roli, až písečná bouře pomine, je nesporná. Vousá se naposledy ujistí, že pítel stále dýchá a rozloží si na zemi vedle postele teplou huatou deku. Je jakousi připomínkou na poslední povedený lup. Tehdy se jim ještě vedlo skvěle - spousta surovin k snědku, plná skřivka rumu, tyčičky a mšička zlaček a především žádná vážná zranění. Co naplat. Občas je překážka třeba, aby se lovík mohl snadno rozvíjet a erpat z nových živostí zkušeností. Jinak by byl hloupý, přirovnatelný k zvěřectvu.

Dlouho do noci se jen tak převaloval. Z boku na bok. Jen co vždy vkročil na práh, šel sněženka, byl nějakým podnětem vytržen spát do karavanu. V tšinou se jednalo o Jarka v bolestný výkřik ze spaní, když se zraněné místo na noze dotklo hrubého povlečení postele. Také se zdálo, že blouzní z horečky. To pak musel vousá vstát a přiložit mu na čelo ledový obklad. Zbývalo jen doufat, že alespoň nepatrně zabere. Občas ho také ze sněženky vytrhla rána zvenčí. Zřejmě hromy a blesky.

Nastalo ráno. Copak asi přinese nový den? Snad jen samá pozitiva. Vousá se po probuzení snadno protáhl. Žáda mu za noc kompletně zdevotala. Ukloní hlavu k pravému rameni. Ozve se hlasitě zakupání. Ohne hlavu k levému rameni. Opět k upnutí. Proto i zápěstí a kotníky, připevněné mu o isjedou na kliku. Zdalipak je zas nebe bez mráku? Přijel mu mráz po zádech při pomýšlení, že bouře venku pokračuje. Sebral odvahu a opatrně pootevřel dveře. Žádné zlověstné hučení, jen ticho. Vystrčil hlavu. Do očí se mu opřelo přímé slunko a on na chvíli viděl černo. Zamrkal. Zdá se, že bouře je pryč! Jako by mu spadl kámen ze srdce. Konečně. Hned jak se Jarek probudí, bude ho moct bezpečně dostat do nkolik mil vzdáleného místa ka Chianu, kde údajně sídlí zručný lékař. V těchto pouštních oblastech je to nesporná výhoda a rarita.

Ztřeska rozlepím víčka. Nejprve se vše zdá být v pořádku, jako by se včerejšek ani nestal. Vteřina uvdomění přijde o nepatrnou chvíli později. Kruci. Teď jsem odkázaný jen na druhého. Zakašlu, šimž na sebe připoutám pohled vousáče. Přestane cosi přezvykovat a uculí se. Až nyní, když se dívám do jeho safírových očí, si uvdomím, že a koliv ho znám už nkolik měsíců, nikdy mi neukázal své pravé jméno. Zajímavé. Později se musím optat. Teď si ale musím s sebou sbalit nkolik potřebných věcí. Dležitě jsou hlavně sluneční brýle, klobouk, deka, keramická nádoba s vodou, sušené maso, starý chléb, dýku, jeden zbývající zlaček a provaz.

Oba muži využívají chladnějšího počasí. Aspoň jakou výhodu den po bouři má. A jelikož jediný velbloud, kterého měli (taktéž uloupeného), zemřel před více jak třinácti dny, musí překonat vzdálenost do místa ka hezky po svých. Bude to velice namáhavá cesta. Zase je osud podrobuje zkoušce. Překonají ji?

Už mají za sebou přetímání. Po nkolikáté zastavují. Nejenže musí doplnit blahodárnou tekutinu do vyprahlých hrdel, ale i dát odpočinout chodidlům. Usednou do vyhřátého písku, když tu náhle opodál spatří ležet nějaké tělo. Vousá nechává Jarka odpočívat a sám vyrazí prozkoumat záhadný objekt. Rychle zdolá vzdálenost. Mrtvá gazela. Orlím pohledem prozkoumá její neduhy. Zřejmě byla hodně vyprahlá. Její velikost zaznamenává, že jde teprve o mládě. Přítina smrti je jasná. Písečná bouře. Na litování zvěřete není čas. Kdyby neměl na starosti Jarka, odvedl by zvěř do karavanu, stáhnul srst a zpracoval maso, které neměli už tak dávno. Bohužel na to není čas. Popadl gazelu za zadní končetiny a odtáhl pod strom, kde odpočíval zraněný. „Páni, páni, páni! Gazelí maso je nejlepší. Máme to ale štěstí,“ zaradoval se Jarek, který už od rána je schopen mluvit. Vpuse se mu zaaly hromadit sliny. „Když se nám ji podaří odtáhnout do Chianu, můžeme ji vyměnit za dvě ošetření. Bez peněz to uzdraví jen těžko a okrást v místě ku n koho se vážně nevyplatí. Je tam jeden chudák vedle druhého. A ten jeden zlaček nám vystačí ta střízlivá jídla na zpáteční cestu,“ opravuje ho vousáček. Kamarád smutně kývnul. Už zvažoval, s jakým kořením, by maso chutnalo nejlépe. Zdraví

má však p ednost. A kulka ve stehn neustále štípe. Rád by se jí nadobro zbavil. „M li bychom pokra ovat. asu není nazbyt,“ u al lelkování zarostlý muž. Na ež popadl gazelu a vyrazil. Cht l mít tuhle šlamastiku za sebou. Nerad n komu n co dlužil. A navíc, slunko op t nabíralo na síle. T icet stup ve stínu není žádný med. Našt stí zbývá necelých patnáct mil.

Oba muži a jedno mrtvé mlád se dostávali na kraj nehostinné poušt . Ve er se p ibližoval, ím víc se blížili k m ste ku. K velké úlev se zde nacházelo i pár bou í nezlikvidovaných strom , zajiš ujících alespo minimální ochranu. Ono také p espávat v poušti bez karavanu je celkem rizikové a oba muži si toho byli v domi. Jelikož neexistovaly žádné stany, znamenalo to spát pod širákem. Deku poskytovala maximální možný luxus. Mohli jen doufat, že no ní teplota nebude krutá. Ani tentokrát však št st na nehrála v jejich prosp ch. Kdyby m li teplom r, tak zjišt ní, že okolní teplota dosahuje zna n pod bod mrazu, by byla znepokojivá. Takhle se akorát pod dekou chv li a mnuli si zk ehle prsty. Jejich teplý dech se zm nil v páru. Na ojedín lých trsech trávy se skv ly kvítka jinovatky. Snad nebudou podchlazení. I to by bylo zpomalení ve zbývajících sedmi mílích. P i nejlepším by m li vyrazit hned za rozb esku, nebo v tento as je optimální teplota.

A tak se taky stalo. Ráno oba muže ekalo dlouhé protáhnutí na rozhybání ztuhlých zmrzlých sval a ješt delší cesta, na jejímž konci je ekalo p ekvapení. Podle všeobecného chaosu panujícím v Chianu a velkému nepo ádku, bylo z ejmé, že píse ná kalamita se m ste ku ukázala v celé své kráse. Na kraji pouštních m st se v tšinou rozprostírá travinatý pás, kde se pasou ovce a kozy. Tady není vid t ani jedna živá. Zato spousta mrtvých. Popadané ovocné stromy také nejsou pro majitele radostí. Z ejm tu bou e nebyla vítaná. P išla jako ne ekaný záke ný host a zp sobila poprask.

ím hloub ji se zacházelo do m ste ka, tím hlu n jší rozhovory lidí byly. A a koliv se jindy probírá rozsáhlá škála témat od tvaru keramických nádob po zp sob v šení prádla na d ev ných ty ích, dnes bylo jen jedno. Rozsáhlé škody. Dva pastý i prý p išli o veškeré ovce, hrn í m se rozt ískaly výrobky, ková má plnou kovárnu písku, jelikož sídlí moc blízko u poušt a nejdovedn jšímu rolníkovi se ztratil p tiletý syn. Z ejm leží pod hroudou písku, nebo jednou ze sutí p ti zni ených chalup. Snad jedna z nich nepat ila léka i. Jak jen ho však v takovém povyku mají najít? Ješt když místní lid ví, co jsou za ?

„Krucí! Musíme se zamaskovat. Cht lo by to zlod jskou kuklu nebo muslimskou burku, i když to by také bylo podez elé, co?“ vyhrknu. Vousá se na mne koukne jako na blázna. „Sta í slune ní brýle a klobouk.“ up esní. Takto vybavení se proplétáme úzkými uli kami a snažíme se nep ilákat pozornost. Což se nám celkem da í. „Tady n kde by to m lo být,“ z ni eho nic zastaví. Ne ekám to a vrazím do n j. Jejda. On jen proto í o i a vydá se po nap l zborčených schodech ke dve ím, na nich se skví zreziv lá d íve bílá vizitka. Bez zaklepání vrazíme dovnit . Nikde nikdo. Spousta papír je v místnosti rozházená, skoro jako by n kdo rychle n co pot eboval najít. Lampa u konferen ního stolku je vysklená. Zkusíme otev ít ješt druhé dve e vedoucí do sousední místnosti, kde by m la být ordinace. Prázdná. I nábytku je tu poskromnu. „Kde sakra je!“ Zahartusí vousá . „Po kej tu s gazelou. Zkusím ho venku n kde najít,“ dodal a opustil ordinaci.

A se snažil hledat doktora, jak cht l, žádný pozitivní výsledek mu to nep ineslo. Jako by se po n m slehla zem. Ptal se na n j i dvou starých žen, které zrovna klevetily o tom, že ve všech novinách se píše o strašlivé kalamit , která je postihla, ale nikdo z jiného m sta jim nep ijede pomoci. Ani jedna z nich o doktoru však nev d la. Už ztrácel trp livost. Náhle ho však napadlo, že se koukne na výv sku zem elých, jestli není mezi nimi. Zd šen na ni vykulil o i. Jak je vlastn možné, že oni dva v karavanu p ežili, když lidé v kamenných domech ne? Na listin bylo snad dvacet jmen. etl jedno po druhém. U p edposledního se zastavil. Kilon de Maluen. A kruci! Kdo te Jarka ošet í? Kde tak rychle najdou jiného doktora? Ale co když sta í jen kulku vyndat a p evázat ránu? To by se mohlo zkusit. Alespo

to pro něj mže udlat. Rychle se rozbhl zpátky. Cestou sebral nž, jejich dýka je na operaci tupá. Beztak jeden malý nožík nikomu chyb t nebude, v takovém chaosu.

Na vousá ovo sdlení jsem reagoval špatn , p estože mi jasné, že jiné východisko není. Do jiného m ste ka by nedošel ani náhodou, na to nemám dost sil a rána vypadá tuze oškliv . Podle hnisu mi nejspíš t lo prošpikovává infekce. Nakonec tedy s návrhem souhlasím. Lehnu si na zaprášenou zem, zav u o i a ekám. Vousá mi ještě mezi zuby str il kus látky, abych si je bolestí nerozdrtil. Najednou m zachvátí neskute ná bolest. To zrovna, když mi ránu roz ízl, aby kulku našel. Mé t lo se na ten podn t celé chv je. Doslova cítím, jak ze m krev vytéká. Vousá má s ní jist pot ísn né ruce. Fuj.

Trvalo to moc dlouho. Vyvalilo se až moc krve. Jarkovo t lo se až moc chv lo. Zuby, i pes látku, na sebe až moc narážely. A pak nic. Vše se utlumilo, vše utichlo. Vousá se zd šen koukl do Jarkových vyhaslých o í a pak na kulku držící v pot ísn ných rukou. Najednou, jako by se pro n j zastavil as. Dlouho, dlouho na par áka civ l, nic ne ekl, ani se nepohnul. Pak se sv t zase rozb hl, on zahodil kulku, sv sil hlavu do dlaní a za al plakat. Vždy on zabil svého par áka! A a koliv ho neznal, nev d l o n m nic, byl to jen náhodný lov k p ebývající s ním v karavanu, p irostl mu k srdci. Najednou nebyl. Te to bude, jako kdyby nikdy neexistoval. Možná bude loupit, ale sám. T eba si postaví ve vesnici barák a najde si jiné emeslo, sám. Možná zem e a nikdo u n j nebude kle et, bude i ve smrti sám. A za vše m že jen ta pitomá bou e! Kdyby jí nebylo, nemusel by Jarek tolik trp t, nemusel by se mu do plic a rány dostat písek, nemusel um ít léka . Prokletá bou e! Tolik lidí a zví at kv li ní zem elo, spousta lidí p išla o práci, zni ila n kolik let budované domy, nenávratn zaplavila pískem úrodnou travnatou oblast, zabila vousá ovo kamaráda.

A náhle muži n kdo vnukl myšlenku. Najednou ví, co bude v budoucnu d lat. P jde do v tšího vlivn jšího m sta a založí kampa . Už nebudou žádná zbyte ná úmrtí. Žádný strach z píse né bou e. Už budou prosby o pomoc vyslyšeny. M sta i vesnice budou spolupracovat. Tohle se už nikdy nesmí opakovat. Nyní, to bude jinak. Od te bude mít Gobi rovnocenného protivníka – muže se sařřovýma o ima!

T90 Po bou i

Jmenuji se Kryštof a asi jako každý kluk v mém věku i já mám živou představitost. Tento sen mě však rozhodil. Byl divoký, temný a divný dokonce i na můj vkus.

Ano, začalo to snem.

Blížila se bouře a něco mi říká, že tahle bude výjimečná. Jedu autem po cestě lemuující útesy směrem k majáku. Místo, kde mám v plánu se před bouří schovat. Spěchám, abych se tam dostal co nejdříve. Je noc a já jsem unavený, okolní krajinu občas rozjasní výboje blesků. Znenadání se z temnoty vynořila stopa. Jen tak tam stál uprostřed silnice a zíral do blížících se světlometů. Nemohl jsem se ani sešlápnout brzdou. Reaguji až poté co slyším náraz kovu do tla. S hrůzou vystupuji z auta zkontrolovat stopaře. Přední část karoserie byla zmačkaná a potřísněná krví. Z rozbitého chladiče stoupala pára. Položil jsem ruku na stopařovo tělo..., byl mrtvý. Chtěl jsem se omluvit, vysvětlit a zeptat se muže proč tam jen tak stál bez hnutí, když jsem se na něj šel. I když, nebude to stopař, kdo bude muset vysvětlit své činy.

Bouřka se opět připomněla bleskem, který udeřil nebezpečně blízko. Jeho zář mě téměř oslepila. Když jsem se podíval zpět na stopaře, byl pryč. Zmizel. Snažil jsem se najít stopy po dopadu tla, kusy oblečení, cokoli... Nebylo tam nic a nikdo. Jen chladný vzduch noci na vozovce a stále sílící vítr.

Vstal jsem a rozhlédl se kolem. Auto bylo nepojízdné, ale maják je už docela blízko, tak pokračuji pěšky. Ten muž tam byl, srazil jsem ho, tak kde je tělo? Pohledem ještě kontroluji auto, je tam, výstražná světla blikají tmou. Chodník vedoucí k majáku lemuje pouliční osvětlení. Stále si nejsem jistý, co říknu policii při ohlášení nehody. Najednou explodovala jedna z pouličních lamp, přesně ve chvíli, kdy procházím pod ní. Kryji si hlavu před sprškou rozbitého skla a naposledy se ohlédnu ke svému autu. Vtom jsem ho uviděl, stopař tam byl. Stál před autem, které teprve zakrýval svým stínem. Mě něco v ruce..., sekeru a krácel směrem ke mě.

Další pouliční světla explodovala, pak další a další.

"Ty mě nepoznáváš?" řekl znechucen stopař. "myslíš si, že si mě žeš zahrávat s můj životem? Jen tak mě srazit a odejít?" Zvedl sekeru, jeho oblečení vlálo ve větru. "Tak te budeš trpět ty! Uvidíme, jak se ti to bude líbit."

Vítr zesílil a začalo pršet. Oblohu bívaly hromy a blesky. Rozbíl jsem se. Nohy s hlasitým dusotem dopadaly na dřevěný chodník vedoucí k majáku.

"Kam spěcháš?" Vysmíval se stopař, bleděl za mnou. "Myslel jsem, že si rád hraješ s osudy druhých." Prkna v chodníku jsou popraskaná a zvětralá, celé části chybí, takže musím skákat přes mezery. Dobíhám až k velké lávce vedoucí přes propast. Balvany pod ní mizí ve spršce na oceánu. Stále sílící déšť mě bodá do tváře jako tisíce drobných jehliček.

"Kryštofe!" Mladý muž ve školním saku mává z druhé strany lávky pro mě. "Pospěš si." Dívám se za sebe, ale cestu už uzavřel stopař mávajíc sekerou ve vzduchu. "Zdrhej!" Vyklíčil mladý muž. Bleděl co mě žu. Cestou přes lávku prorážím nohou jedno ze ztrouchnivých prken, ale držím se zábradlí a tak se vytahuji zpět nahoru. Přes zbytek mostu kulhám. Neznámý muž mě chytá za ruku a vede po kamenném schodišti do majáku. "Dovnit a zapni všechna světla, já ho zastavím." řekl se z etelným strachem v hlase. "Jen zstať uvnitř a zapni všechna světla!"

Přes okno sleduji mladého muže. Stojí na verandě, drží revolver a míří na blížícího se stopaře. "Stůj!" Křikl, ale stopař nezastavuje. Pohupující se sekeru svírá oběma rukama. Zazní výstřel, kulka na okamžik stopaře zastaví, ale on jen pokrčí rameny a pokračuje. "Proč..., proč nechceš umřít?" Nařikal muž, dokud nevyprázdnil celý zásobník. Každý výstřel stopaře zasáhl. Ten se šel vpřed a zatnul sekeru hluboko do hrudi cizince, který se sesunul k zemi.

Bouřka zuřila, dešové kapky neúnavně narážely do oken doprovázeny blesky a ohlušujícím hromobitím. Maják se začal třást, nejdříve jemně, pak více a více, až do samotných základů.

Jakoby jej svíraly n jaké obrovské ruce. Ozval se ohlušující ev. Popraskaly okna a do místnosti vlet l vítr. Z p epln něho nábytku vylet ly listy papír . Maják zasténal a za al se rozpadat. Hrouťícími zdmi se vlilo do místnosti sv tlo.

Rozhlédnu se kolem. Stopa zmizel, zdálo se, že jeho práce tady byla již hotova a on není pot eba. Instinktivn zaklapnu stále voucí budík a vykuknu z okna. Z kaluží venku je patrné, že v noci přšelo, vzduch voní erstvostí. Je po bou i...

T92 Po bou i

Jednoho dne se naskytla v m ste ku Hradci Králové, a koli nep íjemná zm na. Dnes poprvé po dlouhé době nastala bou e. Venku bylo slyšet, jak se chv je vítr, a když malá osmiletá Ani ka vykoukla na nebe jako každý jiný ve er, však nezahlédla to, na se vlastn dívala. Její oblíbený a rozkoukaný m síc zakrýval velký erný mrak. Jindy, když byla menší by za to byla vd ná a myslela by si, že to je práce Pegas . Jenže dnes je v tší a moud ejší a ví, že Pegas neexistuje.

Celý ve er p echázela sem a tam a a se koukla do jakéhokoli okna, m síc prost nezahlédla. Dokonce ani jednu jedinou hv zdi ku, za to kapek dešt vid la spoustu. Ani blesk se nedalo nevšimnout. Vlastn Ani ka už je velká holka a je snad i jediná ze t ídy, která se nebojí bou ek, ale je fakt, že nikdy nespí klidn bez pohledu na no ní oblohu, bez mrá k . Dnes se o to však pokusit musí.

Když umytá a p ipravená vlezla do na echrané postýlky, maminka zhasla sv tylko a sama si šla lehnout do postele. I když už dlouho Ani ka sama sebe považuje za velkou sle nu, velmi t žce zadržuje sv j plá . Však za n jakou dobu to nešlo a rozbreit se musela. Ten plá probudil i její rodi e a ve velkém sp chu se hnali do její ložnice. „Co se s – stalo,“ zakoktal stále vy erpan zb hu otec.

Ani ka se snažila, a koli marn zakrýt svou uplakanou tvá , ale nakonec odpov d la: „Nevid la jsem m - m síc. A dnes má být ú - úpln k. A nem žu kv li té bou i usnout.“

„Ale to nic, Ivano, b ž si zase lehnout, tohle zvládn,“ matka okamžit uposlechla a otec si sedl vedle své dcery. P áteľsky se usmál a pak za al ut šovat: „Víš, jednou nastane i den kdy neuvidíš sv j oblíbený m síc a v , že až nastane tento den, jako je i dnes budu u tebe.“ Pak se nadechl a za al s její oblíbenou písni kou: „Seš mým sluncem nad hlavou se svou zlatou záplavou, pro m nesmíš stále h át? Ani ko, mám t rád.“ Pak se zasmál a zase se pousmál. „Dobrou noc.“ Od té doby se Ani ce spalo o n co lépe, zdálo se jí o p átelství, co jí v život eká i jak se stala první dív í astronautkou.

Když, ale nastal den a Ani ka šla zase do školy, nebe už bylo klidné, ale to co se skrývalo pod ním, bylo neuv ítelné. Auta byla p evrácená, n které domy vypadaly jako by je

p epadlo tornádo, stromy byly ko eny nahoru a vše vzh ru nohama. Byl to up ímn d sivý pohled a zabralo to i spoustu dn , snad i týdn a rok to uklidit.

Ovšem doufám, že se to už nikdy opakovat nebude a i p es to, že se Ani ce vyplnil její sen o tom, že je astronautka, stále o bou ích soudí, že ješt ujdou.

T94 Po bou i

Sed la. I jenom ze siluety sedící dívky by se velice snadno rozpoznalo to, že tu není. Fyzicky samozřejmě ano, jelikož jsem jí viděl na vlastní oči, ale její mysl byla daleko odsud. Pozoroval jsem každý detail její bledé tváře, kterou lemovaly její zacuchané světlé vlasy. Oči upírala na její bosé nohy zabouřené v hlíně, občas sem tam prosvítl bledomodrý lak na nehtech. Zkoumal jsem její plné rty, které se pohybovaly, možná zpívala. Anebo si jen povídala, vyprávěla. Byla neuvěřitelně krásná, ale také smutná. Stačilo, abych se na ni jen podíval a cítil jsem se na dně. Zajímalo mě, jaký má příběh. Jaká je. Její oblíbená barva, jestli je z ciziny, možná má kouku. Samé prosté všední věci, které mě však upřímně zajímaly. Nic mi však říkalo, že se nemůžu jen tak zvednout a jít se jí zeptat. Přesobila velice křehce, jako porcelánová panenka a nevypadala ve stavu, ve kterém by si ráda povídala. Tak jsem tam jenom seděl a fascinovaně na ní zíral. Po chvíli se však stalo něco, na co jsem nebyl absolutně připraven. Otočila se.

Byla jsem absolutně na dně. Můj žaludek se těšil jako můj momentální život. Po káti, ten se už zhroutil. Oči jsem měla upírané na svá chodidla a usilovně jsem se snažila nebret. Oklepala jsem se, když zafoukal vítr. Ten jako by rozvířil mé pocity. Úzkost, strach, vztek, bolest. Vyerpání ze života i z toho, co bude tebe. Rozhodování, přemýšlení a dokonce i pláň, to vše mě unavovalo.

Po fázi vyerpání a deprese přišlo něco zvláštního. Necítila jsem vůbec nic. Absolutně nic. Jedna velká černá díra, která mě rozežírala zevnitř. Tohle stádium bylo asi nejhorší. Musela jsem vypadat jako dýchající mrtvola. Z posledních sil, co mi zbývaly jsem se otočila, protože jsem už delší dobu měla pocit, že tu nejsem sama.

S údivem jsem hleděl do těch obrovských zelených očí, které byly plné bolesti. Můj úžas nebral konce. Nechtěl jsem nic jiného, než sedět a nestydatě pozorovat tu nádheru.

Předemnou seděl chlapec a díval se mi hluboko do očí. Nevšimla jsem si, že by přicházel, ale přisuzuji to tomu, v jakém jsem byla stavu. Naprosto mě uchvátil. Jeho hrdé, lehce šikmé oči ve mně vyvolaly nepopsatelný pocit bezpečí. Jak tam tak seděl, vypadal, jako by ho ani bouře, která se právě prohnala mým životem, nedokázala vyvést z míry. To vše se dalo vyjádřit z pouhého pohledu. Úplně mě odrovnala ta upřímnost. Jeho oči se na mě upíraly s tak upřímnou zvědavostí a připomínaly mi něco dříve známého. Jako když mi bylo pět a upíjela jsem z velkého puntíkovaného hrnku horkouokoládu. Ten pocit se dal popsat jedním slovem. Domov. Ještě nikdy jsem se nechtěl tak moc vrátit domů. Do bezpečí, do takové izolace před světem. Jenže já neměl domov, neopravdový. Když jsem se však podívala do těch očí, na chvíli jsem ho měla. Cítila jsem ho.

Probudila jsem se. Byla jsem jiná. A nebyla si jistá vůbec ničím. Jediné, co jsem v dle naprosto přesně bylo to, že musím najít toho kluka. Jen kvůli tomu, abych se alespoň na mikrosekundu cítila jako v tom snu. Ten vnitřní klid. Tušila jsem, že pro tento pocit stojí za to žít, protože, jak už to říkal Quentin Jacobsen, zážiteká na každého z nás...